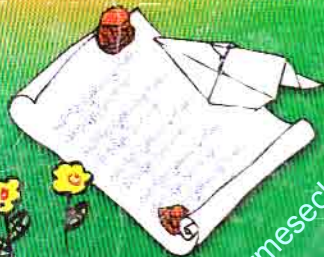

ယုညာခင်

အဆိပ်ဖြင့်ထုံမွမ်းသောနှုတ်ခမ်း...
ပန်းကဲ့သို့နူးညံ့သောကဗျာ

BURMESE
CLASSIC

- စာစုခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၄၅၀၁၀၀
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၇၅၀၁၀၀
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်ငယ် - ၅၀၀
- ထန်စို - ၁၅၀ တွဲ
- အုပ်စု - ကိုဆန်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆတ်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

စို : မိုး : စာ : ပေ

ပုညောင်

အဆိပ်ပြင်းထုံမွမ်းသော နှုတ်ခမ်း...
ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ...

BURMESE CLASSIC

BURMESE
CLASSIC
.COM

အနုပညာ (၃)

“ကိုယ့်ချစ်လေး... မင်းကို surprise လုပ်စရာရှိတယ်။
ဆက်ဆက်လာခဲ့၊ အလှဆုံးဝတ်ခဲ့နော်”

သူရိယရယ်... ရှင် ဘာတွေ အဆန်းထွင်ဦးမလို့လဲ
အင်း။

သူက ပြောချင်တာပြောပြီး ပုန်းချသွားပြီ။ တန်မခို
အတော့ စိတ်ထဲကသာကြိတ်၍ ညည်းတွားလိုက်ရသည်။ စိတ်ညစ်
ထို့ ညည်းတွားတာတော့ မဟုတ်ရပါ။ ရင်ထဲ အသည်းထဲက
အင်္ဂါကလေး တဖြဲဖြဲ ညည်းတွားမိတာမျိုးသာပါ။

သို့သော် ဘယ်လိုပဲညည်းညည်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး
အော်ငိုငိုနေလို့တော့မရ။ ပွဲတစ်ပွဲတက်ဖို့အတွက် လုပ်ရမည့်

၈ ဝဉ္စခင်

အလုပ်တွေက အများကြီး။ အဝတ်အစားကိစ္စ၊ ဆံပင်ကိစ္စ၊ မိတ်ကပ်
ကိစ္စ၊ ဖိနပ်ကိစ္စ၊ အိတ်ကိစ္စ၊ လက်ဝတ်လက်စားကိစ္စ စသဖြင့်
ကိစ္စများမြောင်းလှပါသည်။ ဟန်မဒီမေသည် အမြန် လှုပ်ရှားမှ
ဖြစ်တော့မှာမို့ ဖုန်းကို ခေါင်းအုံးပေါ်ပစ်ချ၊ မဒီကိုယ်ပေါ်က ဂါဝန်
ကလေး လွှားခနဲ ဝဲသွားအောင် ထလိုက်ပြီး အခန်းထောင့် ဗီရိုဆီ
ဝုန်းဒိုင်းကျ၍ ပြေးသွားလိုက်သည်။

လာခဲ့စမ်း... တစ်ထည်၊ နှစ်ထည်။ အိုး... ဒါ
မကြိုက်၊ ဟိုဟာမကြိုက်၊ ဒါနဲ့မဖြစ်၊ ဟိုဟာနဲ့မဖြစ်၊ သွားစမ်း...
သွားစမ်း။

ဗီရိုဆွဲဖွင့်ကာ ချိတ်မှာ ချိတ်ထားသည့် အဝတ်တွေ
ကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဆွဲယူကြည့်လိုက်၊ မကြိုက်လိုက်
ခုတင်ပေါ် လွှားခနဲပစ်ချလိုက်ဖြင့် ဗီရိုထဲက အဝတ်တွေဟာ
ဟန်မဒီ ခုတင်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပုံထပ်သွားသည်။

အဝတ်ပုံကြီးသာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာသော်လည်း
ဟန်မဒီစိတ်ကြိုက်၊ သူ့စိတ်ကြိုက် ထပ်တူကျပြီး အများအမြင်
မှာလည်း ရင်သပ်ရွှေမောဖြစ်ရမည့် အဝတ်အစားမျိုး ရှာမတွေ့နိုင်
သေးပါ။

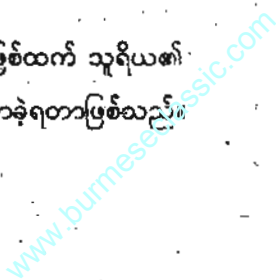
အဆိပ်ဖြင့် ထုံဖွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဏ္ဍာ ... ၉

အဲ့ဒါ ... မင်းသားရဲ့ချစ်သူ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ ချိုမြမြ
ဒုက္ခလေးတွေပေါ့။

တက်သစ်စ အဆိုတော်ပေါက်စနမကလေး ဟန်မဒီ
မေရဲ့ချစ်သူ သူရိယဟာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလှတဲ့
ရုပ်ရှင်မင်းသား။ မိန်းမပျိုလေးတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးကို တုန်ယင်
လှုပ်ရှားစေနိုင်သူ။ ဟန်မဒီမတိုင်ခင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူး
ခဲ့တဲ့ နှလုံးသားသန့်စင်သူ။ ခုချိန်မှာတော့ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်း
သော ချစ်သူလေး ဟန်မဒီမေကိုသာ သစ္စာတရားက မိုးလုံးပြည့်
ကာ အချစ်ကြီးချစ်၊ အကြင်နာကြီးကြင်နာ၊ စက္ကန့်တိုင်းမှာ ဂရုစိုက်
နေသူအဖြစ် သတင်းကြီးလေသည်။

သူက လူသိများကာ ကျော်ကြားလှသလောက်
သူ့ရဲ့ နှလုံးသားရေးရာဟာလည်း လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားရသော
အကြောင်းတရားတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဟန်မဒီ
သည်လည်း အဆိုတော်အလုပ်မှာ ဘာမှသာ ပေါက်ပေါက်ရောက်
ရောက် မရှိသေးပေမယ့် အချစ်ရေးကြောင့်ပင် သူရိယနှင့်တွဲကာ
ထင်ရှားလာခဲ့ရသည်။

ဟန်မဒီမေသည် အဆိုတော်အဖြစ်ထက် သူရိယ၏
ချစ်သူအဖြစ်သာ ပိုပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

ပရိသတ်က ဟန်မဒီမေ့ကိုမြင်လျှင် ဘယ်သီချင်းကို ဆိုသည့် အဆိုတော်ဟုမမြင်၊ 'သူရိယ ချစ်သူ' ဟုသာ သတ်မှတ် သိမြင်လိုက်ကြသည်။

ဟန်မဒီသည် အစပထမသော် ထိုအဖြစ်ကို အောင် သက်သက်ရှိလှသော်လည်း နောက်တော့ သူလို အောင်မြင်ကျော် ကြားသူ တစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးထား ချစ်မြတ်နိုးခံဘဝမှာ အသား ကျလာသည်။ ခုတော့ ဟန်မဒီဟာ သူ့ရဲ့ ပွဲထုတ်မှုတွေထဲမှာ လှပငြိမ်ငြောင်းစွာ အလိုက်သင့်စီးမျောတတ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

"တိတိ ... တူ ... တောင် ... တင်"

ဟန်မဒီမေ့က ဝီရီကို ဆက်လက်မွေ့နှောက်နေဆဲ မှာ ဖုန်းသံမြည်လာတာမို့ ဖုန်းကို အမြန်ပြေးယူ ဖွင့်နားထောင် လိုက်ရသည်။

"ဟဲလို ... ဟဲလို ... ပြောပါ"

"ဟဲ့ ... မဒီ၊ နင့်အသံက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အမောတကော သံ ပေါက်နေရတာလဲ"

"တကယ် မောနေလို့ပေါ့ကွယ်၊ ဒီမှာ ပွဲသွားဖို့ အဝတ် အစား ရှာဖွေရေးလုပ်နေရတယ်"

ဟန်မဒီက ဖုန်းကို ပခုံးနှင့် မျက်နှာကြားမှာ ညှပ်၍ ပြောရင်းက ဝီရီကို ဆက်လက်မွေ့နှောက်နေသည်။

"ဘယ်ပွဲ သွားမှာလဲ၊ သူရိယနဲ့မှ ဟုတ်ရဲ့လား"

"မဟုတ်ဘဲ နေပါ့မလားကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အတူတူသွား မှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူကသပ်သပ် ကိုယ်ကသပ်သပ်၊ ဟိုရောက်မှ တွေ့ကြုံမှာပေါ့၊ ပွဲကတော့ အဆိုတော် (x x x) ရဲ့ မွေးနေ့အမှတ်တရ စတိတ်ရှိုးပဲ၊ သူလည်း သီချင်း တစ်ပုဒ် ဝင်ဆိုမယ်ပြောတယ်"

"ရှင်ကရော မဆိုဘူးလား"

"ကျုပ်က မထင်မရှား အဆိုတော်ပေါက်စနလေးပဲ၊ လူရာ သိပ်မဝင်ပါဘူး"

"ရှင်ကိုယ်ရှင် အဲ့လောက်လည်း အထင်မသေးပါနဲ့၊ ရှင် လည်း မခေပါဘူး၊ အရည်အချင်းရှိသားပဲ၊ သူရိယ ချစ်သူ ဖြစ်သွားလို့သာ ရှင်အရည်အချင်းတွေ မြုပ်ပြီး လိုင်းကြောင် သွားတာ"

"ချစ်သူတွေကို စိတ်ဝမ်းကွဲစေမယ့်စကားမျိုး မပြောပါနဲ့ လားကွယ်"

“အသံကိုက သိပ်ပျော်နေတယ် ဟုတ်စ ...”

“ထုတ်စ ... ပျော်တာပေါ့၊ အချစ်ခံရတာကိုး၊ ခုနကပဲ သူ့ရုန်းဆက်တယ်၊ ငါ့ကို surprise လုပ်မလို့တဲ့၊ အဲဒါ ဘာများလဲမသိဘူး၊ ရင်တွေ့ခန့်လိုက်တာ ...”

“လူတွေကြားမှာ ရှင့်ကို သူ သိပ်ချစ်ကြောင်း တစ်ခုခု လုပ်ပြမလို့နေမှာပေါ့၊ ဘာလုပ်လုပ် လူသိရှင်ကြားဖြစ် အောင် လုပ်တတ်တာ သူရိယရဲ့ ဖက်ရှင်ပဲဥစ္စာ၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား ချစ်ပြ ပြီး သူ့ Role ကို သူမြင်နေတာပါ၊ ရှင့် လိုက်မျောမသွား နဲ့ ...”

ဟန်မဒီ သူငယ်ချင်းမလေး စုစီကတော့ သူရိယရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို အကောင်းမြင်နိုင်သူမဟုတ်ဘဲ အမြဲ မျက်စိဆံပင် မွေး စူးနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် စုစီ ဘာပြောပြော ဟန်မဒီက စုစီစကားတွေကို ဒီဘက်နားကသွင်းပြီး ဟိုဘက်နားက ပြန်ထုတ်ပစ်လိုက်မြဲပင်။

“ဟဲ့ ... ကျုပ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“လိုက်မျောမသွားနဲ့ ဆိုတာလေ”

“ဪ... အေး... ကြားပါတယ်၊ ဟယ် ... တွေ့ပြီ”

“ဘာတွေ့တာလဲ”

“အင်္ကျီလေ ... အင်္ကျီ၊ ဟိုကို ဝတ်သွားဖို့ အင်္ကျီ၊ မဆိုး ဘူး၊ ဒါလေးပဲ ဝတ်သွားတော့မယ်၊ အဖြူဆွတ်ဆွတ်လေး ပေါ်မှာ အနက်ရောင်ပုလဲလုံးလေးတွေ တွဲထားတဲ့ ဂါဝန် လက်ပြတ်လေး၊ ရိုးသလိုလိုနဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်းလေး၊ အဲဒါပဲ ဝတ်သွားတော့မယ်နော် စုစီ”

“နင့်ဘာသာ ဘာဝတ်ဝတ်၊ ဝတ်ချင်တာဝတ်၊ စိတ်မဝင် စားဘူး၊ ငါပြောတာ နားထောင်ဦး၊ ငါ့စကား မဆုံးသေး ဘူး”

“အေးပါ၊ နားထောင်နေပါတယ်၊ ပြော ... ပြော”

စုစီက ဆက်ပြောသည်။ ဟန်မဒီကလည်း မိရိထဲက ပဝါနှင့် အိတ်ကို ဆက်လက်ရှာဖွေရင်း နားထောင်နေရသည်။ အရေးထဲမှာ သူက တစ်မျိုးလေ။

“ငါ့မာမိက ပြောတယ်၊ သမီးသူငယ်ချင်းကို သတိပေး ဦးတဲ့၊ နာမည်ကျော်ကြားသူတွေရဲ့ အချစ်ရေးလဲစွဆိုတာ

ယူဖြစ်မယ် မယူဖြစ်ဘူး မသေချာခင်စပ်ကြားမှာ ဒီလောက်
အောင်းပွမနေသင့်ဘူးတဲ့”

“တို့နှစ်ယောက် ဒီလောက်ချစ်တာ မယူဖြစ်ဘဲနေပါ့မလား
နှုတ်ရယ်၊ အန်တီကို ပြောပေးပါဟယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့လို့”

“ဟဲ့ ... ချစ်တိုင်းလည်း ယူဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ၊ အကြောင်း
ကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် လွဲချော်
သွားတဲ့သူတွေမှ အများကြီး၊ ရှင်တို့ အနုပညာလောက
မှာဆို ဒါမျိုးက ပိုတောင်ဆိုးသေး၊ ရှင်လည်း သူရိယရဲ့
လေကြောမှာ မျှောလိုက်မနေနဲ့၊ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဦး၊
ကိုယ်က မိန်းကလေး၊ မယူဖြစ်ကြရင် ကိုယ်ပဲနစ်နာရမှာ”
“အေးပါဟယ် ... အေးပါ”

“ရှင် ဒက်ဒီကရော ဒီကိစ္စတွေ ဘာမှ မပြောဘူးလား”
“ဒက်ဒီကလား ... သူ့မှာကလဲ သူ့အာရုံနဲ့ သူ့လေ၊ ကျုပ်
ဘက်ကို အာရုံမစိုက်အားပါဘူး”

“လုံးဝကို မသိတာလား”
“သိတော့ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီက အရမ်း အနောက်
တိုင်း ဆန်တယ်လေ၊ သမီး ဒီအရွယ်ရောက်ပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်

ကို ထိန်း။ ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံရမှာပဲတဲ့၊ ဟယ် ... ဒါလေးဆို
မဆိုးဘူး၊ အနက်ရောင် အိတ်ပြားပြား ရှည်ရှည်လေးပဲ
ကိုင်လိုက်တော့မယ်ဟယ်၊ ပဝါကလည်း အနက်ပါးပါး
လေးပေါ့၊ တစ်မျိုးဆန်းတာပေါ့နော် ... ဖူဖီ”

“မသိဘူးဟယ် ... မသိဘူး၊ ကြိုက်သလိုသာ လုပ်တော့၊
နင်ဖြစ် နင်ခံ”

“ဖိနပ်ကတော့ ကြိုးသိုင်းအနက် ခွာချွန်ချွန်လေး”

“တီ ... တူ ... တူ ... တူ”

“ဟယ်လို့ ... ဖူဖီ ... ဟဲ့၊ ဟင်း ... ဟင်း ... စိတ်ကောက်
သွားပြန်ပြီ၊ ဒီသူငယ်မ နောက်မှပဲ ပြန်ချော့တော့မယ်
ကွယ်”

ဖူဖီက ဖုန်းကို ပိတ်ချပစ်လိုက်တာမို့ ဖုန်းသံတူတူ
ထွက်လာတော့မှ ဟန်မဒီက ဖုန်းကို ပခုံးကြားမှထုတ်ကာ ခုတင်
ပေါ် ပစ်တင်လိုက်ရသည်။ အိုကေ ... ဖုန်းလည်း ပြောလို့ပြီး၊
အဝတ်အစားလည်း စီစဉ်လို့ပြီးပေါ့။

ဟန်မဒီသည် ဝတ်ရမည့် အဝတ်အစား အသုံး
အဆောင်တွေကို ခုတင်ပေါ် စီချထားခဲ့ပြီး အမြန်ရေပြေးချိုးရ

သည်။ ရေချိုးတဲ့အခါ သုံးတဲ့ဆပ်ပြာက သူရိယသုံးသည့် ဆပ်ပြာ နှင့် အမျိုးအစားအတူတူပင်။ သူက “ခုကတည်းက ဆပ်ပြာ အတူတူ သုံးတာပေါ့” ဟု ညှို့တို့တို့လေးပြောကာ သူသုံးသည့် ဆပ်ပြာ တစ်ပါကင်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာပင်။

ဟန်မဒီက ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာကာ မှန်တင်ခုံ ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဟန်မဒီ ဆံပင်တွန့်တွန့်လေးတွေကို ဖြေချလိုက် သည်။

မဒီမျက်နှာဟာ ဘဲဥပုံ လုံးသွယ်သွယ်ကလေးမို့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဖြာကျနေသည့် ဆံပင်တွန့်တွန့်လေး တွေနှင့် လိုက်ဖက်ညီသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်မို့မို့၊ နှုတ်ခမ်းလုံးလုံး နှာတံချွန်ကလေးနှင့် သွယ်လျနုဖပ်နေသော မဒီအလှဟာ သူရိယ ရဲ့အနီးအနားက မင်းသမီးတွေထက်တော့ သာခဲ့တာပင်။

မဒီဘက်က အလှအပြင် တစ်ခုပိုသာတာက အဆင့် မြင့်မြင့် ပညာတတ်ပုံစံမျိုးလေး သန့်ထွက်နေခဲ့တာပင်။

မဒီမှာ အမေ မရှိတော့ပေမယ့် မဒီ ဖေလှယ် လက်ရှိ နာမည်ကြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေရဲ့ပိုင်ရှင်။ လူထု ပိုင်းအရွယ် သူဌေးကြီး။ မဒီ ဖေဖေဟာ နုပျိုပြီး ချမ်းသာလှ

အိမ်ထောင်လည်းမရှိတာမို့ မိန်းမတကာ မျက်စိကျစရာလည်းဖြစ်၊ ပေပေကလည်း လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံတတ်သူမို့ ပေဖု နားမှာ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေဆိုတာမျိုးတွေက ပေါများလှသည်။ မိတ်ဆွေထက် ပိုတာတွေလည်း ရှိမှာပင်။

သို့သော် ပေပေက အိမ်ထောင်တော့မပြု။ ပေပေ ကိုယ်တိုင်လည်း လွတ်လပ်မှုကို လိုလားကာ မဒီနဲ့လွတ်လပ်မှု ကိုပါ အလေးထားတာမို့ မဒီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်းနိုင်သည့်အရွယ် မှစကာ ပေပေက သူ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှိရာ apartment တစ်ခုမှာ နေသည်။ မဒီကတော့ အိမ်မှာပဲ ဆွေနီးမျိုးစပ် စောင့်ရှောက်သူ တွေနှင့်နေကာ သားအပူနှစ်ယောက် တွေ့လိုလျှင် ပုန်းဆက် ချိန်းဆိုလိုက်ရုံသာ။

ဘာအတွက်မှ ပူပင်စရာမရှိသော မဒီသည် စင်ကာ ပူမှာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေ သွားတက်ပြီး ပြန်လာချိန်မှာတော့ အဆိုတော်လုပ်ပို့ကိုသာ စိတ်အားထက်သန်လာသည်။ ကွန်ပျူတာ အော်ပီဝဲများဖြင့် သီချင်းသံစဉ်ရှာ၊ ဓာသားထည့်။ ဒီလိုနှင့် မဒီလို သူငယ်ချင်းမလေး နှစ်ယောက်ဖြင့် ပေါင်းကာ Honey ဆိုသော အဖွဲ့ကလေးတစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအဖွဲ့ကလေးဟာ များစွာသောအဖွဲ့တွေ အဖွဲ့တွေ ကြားမှာ ကြားသိပ်မတိုးသဘာဘဲ မြုပ်မြုပ်လေးသာရှိခဲ့ပြီး နောက် တော့ လူစုကွဲကာ ကျောင်းတက်သူတက်၊ စီးပွားရေးလုပ်သူလုပ် ဖြင့် ပြိုကွဲသွားသည်။ မဒီတစ်ယောက်သာ ခွဲမလျော့ဘဲ ကျန်ရှိ နေခဲ့တာပင်။ မဒီတစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်အောင်လုပ်မှာပဲ ဟု မဒီက တင်းခံနေသည်။ ငွေအတွက်လည်း မပူရတာမို့ မဒီ ရှေ့ဆက်နိုင်တာပင်။

ဟန်မဒီသည် မှန်ရှေ့မှာထိုင်လိုက်ပြီး နုပပ်ကာ အကြောမျှင်လေးတွေ သမ်းနေသော မျက်နှာပြင်ကို လက်ဖျား ကလေးတွေဖြင့် ညင်သာစွာပွတ်ရင်း လှိမ်းခြယ်နေသည်။

ဟန်မဒီစိတ်တွေကတော့ မငြိမ်ပါ။ သူရိယနဲ့ ပတ် သက်တိုင်း မဒီစိတ်တွေ အမြဲလှုပ်ရှားရသည်။ သူနဲ့ တွေ့ရမည် ဆိုရုံနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးလာတတ် သည်။ သူ့ရှေ့မှာ၊ လူအများရှေ့မှာ သိပ်လှနေဖို့ အဝတ်အစား ရွေးချယ်ရင်းလည်း စိတ်လှုပ်ရှားကာ 'လှမှ လှပါ့မလား' ဟု ရင် ထိတ်ခုန်နေရသည်။ သူ့ရှေ့ ရောက်လာလျှင်တော့ သူ့ရဲ့ အောက် မြင်မှု အရှိန်အဝါကြီးက မဒီကို လှမ်းခြုံအုပ်ဆိုင်းသွားကာ မဒီရဲ့

အသိပ်ဖြင့် ထုံဖွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဏ္ဍာ ... ၁၉

ကိုယ် ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ခံယူချက်တွေကို မှောင်အတိကျစေ တော့တာပင်။ အဲဒီအခါ မဒီဘဝရဲ့ အလင်းရောင်ဟာ ရှင်နေမင်း လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ သူရိယတစ်ယောက်ထံမှသာ ပြာထွက်လာသလို မျိုးပေါ့။ နေမင်းရဲ့အလင်းရောင်ဟာ ပြင်းလွန်းတာမို့ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ မဒီကို လောင်ကျွမ်း ပြာဖြစ်သွားစေတော့မလား ထင်ရတတ်သည်။

ဟန်မဒီက အလှပြင်ရင်း သူ့အကြောင်းကို ဆက် တွေးမိသည်။ ပြီးတော့ စုစီရဲ့စကားကို သတိရကာ ပြုံးမိ၏။

'ဘာလုပ်လုပ် လူသိရှင်ကြားဖြစ်အောင်လုပ်တတ် စာ သူရိယရဲ့ဖက်ရှင်ပဲ' တဲ့။

မှန်တာပေါ့။ သူက ဟန်မဒီကို စ၊ စိတ်ဝင်စား ကတည်းက လူသိရှင်ကြား စိတ်ဝင်စားခဲ့တာလေ။

အဲဒီနေ့ကပေါ့...။

အဲဒီနေ့ညက ဟန်မဒီမေ ကြောက်ဒူးတုန်ခဲ့ရသော
ညဖြစ်သည်။

မထင်မရှား အဆိုတော်ပေါက်စနလေးမို့ ဆီဒိုးနား
မှာလုပ်သည့် စတေးရှိုးမှာ ဆိုခွင့်ရလိုက်တာကိုက မဟာအခွင့်
အရေးကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ဆိုခွင့်ရသည့်အဖြစ်က နည်း
နည်းတော့ ရှက်စရာကောင်းသေးသည်။ ဒီပွဲမှာ စပွန်ဆာပေးမည့်
ကုမ္ပဏီဟာ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမို့ ဟန်မဒီမှာ သနားသဖြင့်အခွင့်အရေး
လေးရခဲ့တာပင်။

ဟန်မဒီတို့ရဲ့ honey အဖွဲ့ကလည်း ကွဲသွားကြပြီ။

မို့ ဟန်မဒီမေတစ်ယောက်တည်း ပထမဦးဆုံး ဆိုရမည့်ပွဲဖြစ်သည်။

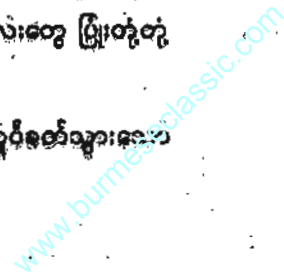
အရင်တုန်းကမှ သုံးယောက်တွဲပြီးဆိုရတာမို့ အပော်
ရကာ အားရှိသေးသည်။ စုတော့ ဟန်မဒီတစ်ယောက်တည်းရယ်။
နာမည်ကြီးတွေကြားထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းမို့ အားလည်း
မရှိလှ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုလည်းမရှိတော့ဘဲ ပွဲမစမီပင်
လူက တုန်ယင်အေးစက်ချင်လာသည်။

မကြာခင် မဒီအလှည့် ရောက်လာသည်။ မဒီက
ထုံဟုန်ထူပူသော ခံစားချက်ကို မထိန်းနိုင်သေးဘဲ စင်မြင့်ဆီ
ရောက်လာသည်။

မဒီနဲ့အနီးဆုံး ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ဖိတ်ကြားထားသဖြင့်
လာအားပေးနေကြသော မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေလည်း အများ
ကြီးရှိနေကြသည်။ မဒီရှေ့တည့်တည့်မှာတော့ သူရိယပေါ့...။

မဒီသည် ပရိသတ်ဆီ ဝေဝဲကြည့်ရှင်း သူ့ရဲ့ပြင်းရှု
ညှို့ငင်နိုင်သော မျက်လုံးများနှင့် ခလုတ်တိုက်ပြီး အငိုက်မိမလို
ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုမျက်လုံးများထဲမှ မလွဲမယမ်းတော့ဘဲ
အချိန်ကြာကြာငြိသွားသည်။ သူ့ကလည်း လုံးဝ အကြည့်လွှဲလိုက်
ဖို့ မစဉ်းစားဘဲ စိုက်ငေးနေရင်း နှုတ်ခမ်းများလေးတွေ ဖြိုးတို့တို့
ဖြစ်လာတာကို မဒီက သတိပြုမိသွားသည်။

ဟန်မဒီက ပျက်စနဲ့ ကျိုးစီးစိမ့်စိမ့်လှုပ်လှုပ်သွားလေ။

အသံကို ပြန်ထိန်းကာ ဆက်ဆိုနေဆဲမှာပဲ သူက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

ဟန်မဒိထံ သူ လျှောက်လာခဲ့ပြီ။ သူက အနီရောင် နှင်းဆီပွင့်လေးကို နှုတ်ခမ်းများမှာ ကန်လန်ဖြတ် တိုက်ထားရင်း မဒိရှိရာ စင်မြင့်ဆီ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ဖြေလှမ်းများဖြင့် တက်လာနေသည်။ မဒိရှေ့ ရောက်တော့မှ ပန်းပွင့်လေးကို နှုတ်ခမ်းများမှ ဖြုတ်ယူပြီး မဒိထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မဒိနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေး အားပေးလိုက်သည်။

“ကလေးမလေး... သိပ်မကြောက်နဲ့ ကြီးစားထား၊ မင်း သိချင်းတို့ ကိုယ်အရမ်းကြိုက်တယ်”

ထိုအမိုက် မဒိသိချင်းက ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

မဒိသည် ရင်ထဲ နွေးဖိုလိုက်ကာ တုန်ယင်နေမိဆဲ... သူက မဒိလက်ထဲက မိုက်ကရီဖုန်းကို ပျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပြီး...

“ဆိုကေ... ပရိသတ်ကြီးကို တစ်ခုလောက် အသိပေးပါရစေ၊ ကျွန်တော် နုနုလေးကမှ ကြားလိုက်ရတဲ့ သူ့သိချင်းလေးကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်၊ နုပျိုသစ်လွင်နေတဲ့ အသံကလေးမို့ ချစ်စရာကောင်းလို့ နှစ်သက်မိပါတယ်”

ဟု မဖြောချပစ်လိုက်လေသည်။ မဒိသည် အငိုက်မိကြောင်အမ်းနေဆဲမှာ ပရိသတ်ဆီမှ လက်စုပ်သံများစွာကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူကတော့ မဒိကို ပျတ်ခနဲ မျက်စိတစ်ဖက် မိုတ်မြဲပြီး မဒိလက်ထဲသို့ မိုက်ကရီဖုန်း ဖြန့်ထည့်ပေးခဲ့ကာ စင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

အဲဒါဟာ ဟန်မဒိမနဲ သူရိယတို့ရဲ့ ကောလာဟလအစပေါ့။

ဟန်မဒိသည် ထိုအဖြစ်ကို ကျေနပ်နေရမှာလား၊ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ရမှာလား မသိဘဲ အကြောင်ကြောင်လေးဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ဒီလောကထဲက မဒိမိတ်ဆွေတွေကတော့ မဒိနားကပ်ကာ...

“မဒိလေး... လျှိုထားတယ်နော်၊ ဘယ်လိုလဲ... ဘယ်တော့စားရမှာလဲ”

ဟု မထိတရိလေးတွေ ပြောလာသည်။

“မဒိရှေ့... မင်းသား ဆိုပေမယ့်လည်း သူရိယက မဆိုပါဘူးကွယ်၊ မိန်းကလေးကိစ္စ မရုပ်ပါဘူး”

ဟု ဆဲသိပေးကြသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်သည် ဘယ်လောက်တောင်များ နေချင်

ညချင်း ပြန်နဲ့ သွားသလဲဆိုရင် သူ့ပရိသတ်မလေးတွေက မဒီထံ
ပုန်းတဝှမ်းဝှမ်းဆက်ကြလျက် ...

“မဟန်မဒီမေ့ သူရိယနဲ့ ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ တကယ်
လားဟင်... သမီးတို့ သိချင်လို့ အမှန်အတိုင်းပြောပြပါ။
သမီးတို့ (.....) ကျေနပ်မှုကို ပုန်းဆက်မေးတော့လည်း
သူတို့ မသိဘူးဘဲ ပြောနေတယ်”

ဟဲ့ ခြောင်မေးခွန်းထုတ်ကြသည်။

မဒီသည် ထိုမေးခွန်းတွေကို မဟုတ်ရပါကြောင်း

ဖြေကြားနေရဆဲ၊ တစ်နေ့မှာ... သူက သူ့မန်နေဂျာကို မဒီထံ
လွှတ်လိုက်လေသည်။

“မဟန်မဒီမေ့ အစ်ကိုက တောင်းပန်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော်
အစ်ကိုကိုယ်စား လာတောင်းပန်တာပါ။ အစ်ကိုက နယ်
ရိုက်ကွင်းတွေ ဆက်နေလို့ ရန်ကုန်မှာ မရှိပါဘူး။ ဟို
အစ်ကိုလုပ်ရပ်ကြောင့် ကောလားဟာလွတွေ ထွက်လာတဲ့
အတွက် မဟန်မဒီမေ့ကို အားနာပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့်
ကောလားဟာလွဆိုတာ ဇာစ်နေ့ တကယ်မဖြစ်ဘူးလို့လည်း
မပြောနိုင်ပါဘူးတဲ့”

“အဲဒီ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျ၊ သူပြောခိုင်းတာပဲ လာ
ပြောပေးတာပါ။ ဒီမှာ ဒါလေးလည်း ထားနဲ့ပါရစေ”

မန်နေဂျာဆိုသူက ဘူးပြားပြားလေးတစ်ဘူးကို
မဒီရှေ့ စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါကဧရာ ဘာလဲ...”

“ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ၊ သူ ပေးခိုင်းတာပဲ လာပေး
တာပါ”

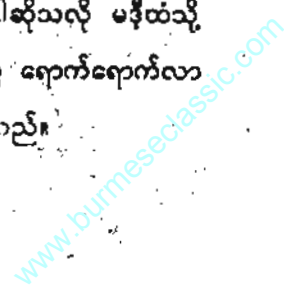
မန်နေဂျာပြန်သွားတော့ မဒီက ဘူးလေးကို ဖောက်
ကြည့်လိုက်သည်။

ချောကလက်ဘူးလေး။

မဒီသည် ချောကလက်ဘူးလေးကို ကိုင်ရင်း ရင်ခုန်
ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ဒါ... ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပေးတာပါလိမ့်။

သူက မဒီကို ပဟေဠိတွေလာပေးနေခဲ့တာပင်။

နောက်တော့ တစ်ပတ်တစ်ခါဆိုသလို မဒီထံသို့
အမြန်ချောပို့ဖြင့် ချောကလက်ဘူးလေးတွေ ရောက်ရောက်လာ
သည်။ အဲဒါ သူ့ထံကဆိုတာ သေချာပါသည်။

သို့သော် သူက မဒီကိုတော့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်
မလာခဲ့သေးပါ။ သူ့ ဘယ်အခြေအနေကို ဦးတည်နေတာလဲ။
မဒီအပေါ် ဘယ်လို သဘောထားနေသလဲဆိုတာ မဒီ ဝေခွဲခသိ
နိုင်သေးပါ။

နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာတော့ စူဇီက ကျာနယ်တစ်
စောင်ယူကာ မဒီထံ အလျားဖားလျားရောက်လာသည်။

“ဟဲ့... မဒီ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ သူရိယရဲ့ အင်တာဗျူးကို
ဖတ်ကြည့်စမ်း။”

မဒီက ကျာနယ်ကို ယူဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

→ ကိုသူရိယရဲ့ အချစ်ရေးကဏ္ဍ...

★ အချစ်ရေးကလား၊ အဟင်း... အချစ်ရေးက ခုမှ စမလို့ပဲ
ရှိပါသေးတယ်။

→ ချစ်သူတွေ ပြီးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား...

★ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကပဲ ဆိုပါတော့...။

→ အနုပညာ နယ်ထဲကပဲလား...

★ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်ဘက်ကတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။

→ ဒါဆို... ဂီတဘက်ကလား...

★ ဆိုပါတော့... မထင်မှတ်ဘဲ သူက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ငြိမ်ခနဲ
ဝင်လာတာ၊ ခုထိ ရင်ထဲမှာ နွေးနေသေးသလိုပဲ။ သူ့ပုံစံ
လေးကို ပြန်တွေ့လိုက်တိုင်း အမြဲနွေးတယ်။ ဒီရက်ပိုင်း
အတွင်း ပြင်ဦးလွင်မှာ ကားရိုက်ရမှာဆိုတော့ ပြင်ဦးလွင်ရဲ့
ဆောင်းကို သူ့အကြောင်းတွေးရင်း အန်တုရမှာပေါ့။

→ သူ့ကို ပရိုပိုစ့် လုပ်ပြီးပြီလား...

★ မလုပ်ရသေးဘူး၊ သူနဲ့ ထပ်မံတွေ့ဖြစ်သေးဘူး၊ လောလော
ဆယ်တော့ သူ့ဆီ ရောက်လက်ကလေးတွေပဲပိုထား
ရသေးတယ်။

မဒီက ထိုအင်တာဗျူးကိုဖတ်ရင်း ရင်ထိတ်လာကာ
စူဇီကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ စူဇီကတော့ သေချာပိုင်နိုင်ပြီးသားပုံ
မျိုးနှင့်...

“အဲဒါ နင့်ကို ရည်ရွယ်ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“ရှင်ဆီ ရောက်လက်တွေလည်း ပို့နေတာပဲလေ”

“ပို့တော့ ပို့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဆီ ပုန်းလေးတောင်
မှ ကိုယ်တိုင်မဆက်တာ”

“အလကားပါ။ သူ့ကို ရှင် ဝိဇ္ဇိလာအောင် အထာတွေ ပေးနေတာ၊ နုလည်း ဘာမှတောင် မဘာမှရသေးဘဲ ကောလာဟလတွေက ထွက်လာပြီ။ ကြာရင် ရှင်ပဲ နစ်နာမယ်”

စုစီကတော့ သူရိယဘက်က လှသိရှင်ကြား လေသံ လွှင့်နေတာကို မကြိုက်လှပါ။

“ကျုပ်လည်း လူငယ်ပါ မဒီရယ်၊ မြင်မြင်ချင်း အချစ်တို့ ဘာတို့ လက်ခံပါတယ်၊ တစ်ခါပဲဆိုပြီး ချစ်သွားတာတွေ၊ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးဘဲနဲ့တောင် ဖုန်းပြောပြီး ချစ်သွားတာတွေ ကြားဖူးပါတယ်၊ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ချစ်သွားရင်လည်း မိန်းကလေးကို ဖွင့်ပြောပစ်လိုက်ပေါ့၊ ဘာလို့ အဝေးကနေ လေအမြောက်နဲ့ပစ်ပြီး ဟိုလူဒီလူ လျှောက်ပြောနေမှာလဲ”

စုစီ ပြောတာလည်း ဟုတ်သလိုပင်။ ခုအခြေအနေက သူ့အချစ်ဆိုတာကို မဒီ မသိရသေးခင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံး သိထားသလို ဖြစ်နေသည်။

“မင်းသားက ဟန်မဒီမေကို အရမ်းကြွေနေတာ”

ဟူသော စကားတွေ ပျံ့နေချိန်မှာ မဒီကတော့ ဘုမသိဘာမသိ အိမ်မှာပဲငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်၊ သူ့အင်တာဗျူးတွေဖတ်ကာ ‘ငါ့ကိုများလား’ဟု ခန့်မှန်းစိတ်ကူးနေရဆဲ။

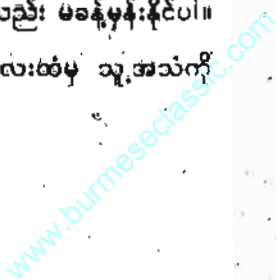
အဲဒီနောက်ပိုင်းထွက်လာသည့် မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲက အမေးအဖြေကဏ္ဍတွေမှာလည်း ဟန်မဒီမေနှင့် သူရိယတို့အကြောင်း မေးသည့် မေးခွန်းတွေ ပွထနေသည်။

ချော့ကလက်ကလေးတွေကတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ ရောက်လာနေဆဲ။

နောက် ရက်များမကြာမီမှာတော့ မဒီအနီးအနားမှာ သူ့အရိပ်အယောင်တွေကို တွေ့လာရသည်။

မဒီ တစ်ယောက်တည်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ အေးအေးဆေးဆေး၊ စားသောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည့်နေ့တွေမှာ မဒီကားနှင့် ယှဉ်ရပ်ထားသော သူ့ကား ပုံဆန်းဆန်းကြီးကို တွေ့ရတတ်သည်။ မှန်အမည်းတွေ ဓာပ်ထားတာမို့ ကားထဲမှာ သူရှိနေသလား။ မရှိတော့လားဆိုတာ မဒီလည်း မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ တစ်နေ့တော့ မဒီ ဖုန်းကလေးထဲမှ သူ့အသံကို

ကြားခွင့်ရလိုက်သည်။

အဲဒီနေ့ဟာ သူရိယလိပ် နာမည်ကျော်ကြားလှတဲ့
မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့...။

ထိုမင်းသားရဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ မဒီနဲ့က ခင်မင်တာမို့
မွေးနေ့ပွဲကို ဆက်ဆက်လာခဲ့ဖို့ ပီတိကြားခံရပါသည်။

အဲဒီပွဲကို သူရိယလည်း လာမယ်၊ ပြီးတော့ သီချင်း
လည်း ဆိုပေးလိမ့်မယ်ဟု မဒီက သိထားခဲ့ပါသည်။

မဒီသည် အဲဒီပွဲမှာ သူ့နဲ့ရင်ဆိုင်တိုးလျှင် ဘယ်လို
မျက်နှာထားမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမလဲဟု တွေးရင်းကပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အလှတွေပြိုင်မိလာသည်။ အဖြူရောင် ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်လေး၊
country ရုပ်အဖြူ၊ country လည်ရှည်ခေါက်ဖိနပ်အဖြူရောင်တို့

ဖြင့် ဆံပင်တွန့်လေးတွေ ဖြန့်ချထားသော မဒီပုံခံလေးက ဖြူမွေး
ကြည်စင်နေခဲ့သည်။

မွေးနေ့ပွဲဆိုပေမယ့် အနုပညာနယ်ပယ်အသီးသီးက
လူတွေရော၊ စာနယ်ဇင်းကလူတွေရော၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေပါ တက်
ရောက်ကြတာမို့ မွေးနေ့ပွဲဟာ တခမ်းတနား။

မဒီရောက်လာတော့ သူ အရင်ရောက်နှင့်နေတာကို
ဆန်းမြင်ရသည်။ သူက မဒီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့
မိတ်ဆွေတွေနှင့် စကားဆက်ပြောနေသည်။

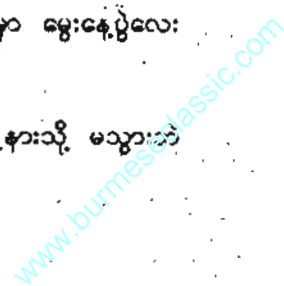
မဒီကို အရေးမစိုက်သလိုပါပဲလားဟု တွေးကာ
အနီးနည်းသွားမိသည်။

သူက ဝိုင်ခွက်ကလေးကိုင်ကာ ဟိုနားဒီနား မတ်
ဆတ်မတ်တတ် သွားနေသော်လည်း မဒီနားတော့ ရောက်မလာ။

ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ သူရိယရယ်။ မဒီကို ကစားနေ
တာလား။

မဒီက ရှက်ရွံ့ဝမ်းနည်းနေချိန်မှာ မွေးနေ့ပွဲလေး
ဆင်လိုက်ပါသည်။

မဒီက လူစုစုရှိသည် ကိတ်မုန့်နားသို့ မသွားဘဲ

လူရှင်းသည့်ဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်းရပ်နေဆဲ ... သူရိယက မဒိနားက ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ မဒိကိုတော့ လုံးဝ လှည့် မကြည့်၊ နှုတ်မဆက်။

မဒိ စိတ်တိုလာကာ သူ့လျှောက်သွားသည့်ဘက်ကို ကျောခိုင်းရပ်နေမိပြီး ခဏအကြာမှာတော့ စင်မြင့်ဆီမှ သူ့အသံ ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အခု ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အနုပညာရောင်းရင်းကြီး ကိုကြီး (.....) အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် သီချင်းလေး တစ်ပုဒ် ဆိုပေးချင်ပါတယ်။ သီချင်းမဆိုခင် ကျွန်တော် ရင်ထဲက အချစ်အကြောင်းလေးကိုပါ ဖွင့်ဟချင်ပါသေး တယ်”

သူ့အသံက မဒိနားထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွား သလိုပင်။ စာနယ်စင်းသမားတွေက သူ့ဆီပြေးသွားနေကြပြီး တချို့စာနယ်စင်းသမားတွေကတော့ မဒိဆီ ပြေးလာနေသည်။

“ဒီဧည့်ပရိသတ်တွေထဲမှာ ကျွန်တော်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လည်း ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေး လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကမှ ကျွန်တော် သတိထားခဲ့

တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မခံစား ပူးတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ သူ့ကို တစ်မိမိမိမြင်ယောင်တိုင်း ကျွန်တော် ချစ်လာပါတယ် ... ၊

“ကျွန်တော့် အချစ်က Romantic (စိတ်ကူးယဉ်) ဆန်ကောင်း ဆန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် လွယ်လွယ်နဲ့ မပျက်ပြယ်ဘူး ဆိုတာတော့ အားလုံးကိုသက်သေထားပြီး ပြောရပါတယ် ... ၊

“အခု သူနဲ့တွဲပြီး ကျွန်တော် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် ဆိုချင်ပါတယ်။ ဟန်မဒီမေ ... ကျေးဇူးပြုပြီး စင်ပေါ်ကို ကြွခဲ့ပါခင်ဗျာ ... ”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံမြည်ဟည်းသွားသည်။ မဒိ မှာတော့ ထူပူထုန်ဟုန်ကာ နေရာမှာပင် ကြက်သေသေနေသည်။ ဆင်မရာမီးတွေက အကယ်ဒမီပွဲမှာ ဝိုင်းအုံနေသလိုမျိုး မဒိရှေ့မှာ အဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည်။

သူရိယရဲ့မိတ်ဆွေများက မဒိကိုဆွဲခေါ်ကာ စင်ပေါ် အပေါ် တွန်းတင်ပေးလိုက်ကြသည်။

မဒိသည် သူနှင့်အတူ စုံတွဲသီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုရင်း

၃၆ ပုညောင်

ကိုယ်ဟာ ဘယ်အဖြစ်မျိုးရောက်နေသလဲဆိုတာ မဝေခွဲနိုင်အောင် ရှိသည်။

သူက သီချင်းဆိုရင်း မဒီမျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်တော့... မဒီက ရှက်ဝဲဝဲနှင့် မျက်နှာကို ငဲ့ထားရသည်။ ထိုအခါများမှာ ပရိသတ်ဆီက လက်ခုပ်သံတွေ ကြားရတတ်သည်။

သီချင်းဆုံးသွားချိန်မှာ သူက...

“ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် ဟန်မဒီမေ၊ ဂိုဏ်းအချစ်ကို လက်ခံပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ ပရိသတ်သည် ဝက်ဝက်ကွဲ၍ သွားလေသည်။

သေချာစာကတော့ ဒီသတင်းပါမည့် ဂျာနယ်တွေ ရောင်းကောင်းကြတော့မှာပင်။

ခုလို လူသိရှင်ကြား တခမ်းတနား ချစ်စကား အဆို ခံရသည့်အဖြစ်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ယစ်မူးစရာ များလား။

ဒါမှမဟုတ် ရှက်စရာလား...

ဒီလို လုပ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်

အဆိပ်ဖြင့် ထုံမှန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ... ၃၇

ဟာ လေးနက်သလား၊ ပေါ့ပျက်သလား။ သူ့ကာရိုက်တာက ဘယ်လိုရှိသလဲ။

ဘာဆိုဘာမှ ဆုံးဖြတ်သုံးသပ်မှု မပြုနိုင်မိမှာပင် ဟန်မဒီမေဟာ သူရိယရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် သတင်းကြီး၍ သွားပါသည်။

“မဒိ... ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

“မသိတော့ပါဘူးရှင်”

တိတ်ဆိတ်သော ကော်ဖီဆိုင်ကလေးထဲမှာ သူက
မေးလာတော့ မဒိက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဘာကို မသိတာလဲ”

“ဘာကိုမှ မသိတာ၊ စိတ်ဆိုးရမှာလား၊ ပျော်ရမှာလား၊
ကျေနပ်ရမှာလား၊ မကျေနပ်ရဘူးလား၊ ဘာကိုမှ မဝေခွဲ
နိုင်တော့ဘူး”

“မဒိကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်”

“စောစောကတည်းက အဲဒီလို ပြောသင့်တာပေါ့ သူရိယ

ရယ်၊ စင်ပေါ်ကနေ ကြော်ငြာနေစရာလိုလိုလား၊ အဲဒီ
ညက မဒိဖြင့် လန့်လွန်းလို့ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး သေသွား
မလား အောက်မေ့ရတယ်”

“ကိုယ်က ကိုယ့်အချစ်ကို လူသိရှင်ကြား ကြော်ငြာချင်
တယ်လေ၊ မင်းသားရဲ့ချစ်သူမို့ မယူဖြစ်ခင်မှာ ပုန်းလျှိုး
ကွယ်လျှိုးနေရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး မဒိကို မဖြစ်စေချင်
ဘူး၊ ကိုယ် ဒီလိုလုပ်တာ မဒိကို တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ပါ”

“သူရိယရဲ့ ချစ်သူလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ မဒိကမှ သူရိယ
ကို ချစ်တယ်လို့ မပြောရသေးတာ”

“မဒိ ကိုယ့်ကို ချစ်မှာပါ”

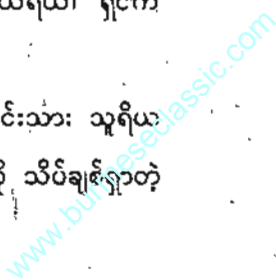
“သေချာလှချည်လား”

“မဒိမျက်လုံးတွေထဲမှာ ချစ်ရိပ်တွေကို ကိုယ်မြင်ရသားပဲ”

မဒိက မျက်လွှာချလိုက်မိရင်း...

“ရှင်လိုလူကို မဒိ မချစ်ရဲပါဘူး သူရိယရယ်၊ ရှင်က
ကျော်ကြားလွန်းတယ်”

“ဒီလိုဆို မဒိ ကိုယ့်ကိုကြည့်တဲ့အခါ မင်းသား သူရိယ
ဆိုတဲ့ အမြင်မျိုးနဲ့ မကြည့်နဲ့ပေါ့၊ ငါ့ကို သိပ်ချစ်ရှာတဲ့

သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလားလို့ပဲ မြင်အောင် ကြည့်ပေါ့”

သူ့အပြော၊ သူ့အကြည့်တွေထဲက မဒီ ရုန်းထွက် လို့ မရခဲ့ပါ။ ရုန်းလည်းမထွက်ချင်တော့။

သူ မဒီကို ငေးကြည့်တိုင်း ရင်ထဲမှာ နွေးသွားတဲ့ အရသာဟာ ဘယ်အရသာနဲ့မှမတူ။

သူ့ဂရုစိုက်မှုတွေကလည်း မဒီကို ညှို့့သည်။ မဒီ သည် သူ့ရဲ့ လူသိရှင်ကြား ချစ်ပြမှုတွေထဲပါးမှာ ယစ်မူးကျဆုံး လာသည်။

သူ့ချစ်သူအဖြစ် သူနဲ့အတူ ယှဉ်တွဲကျော်ကြားလာ သည်။

သူနဲ့အတူ အဖော်ပြုကာ ပို့တက်ရတဲ့အခါ သူက မဒီလက်ကလေးကို မလွှတ်တမ်း ထွေးဆုပ်သွားတတ်သည်။

အင်တာဗျူးတွေဖြေလျှင်လည်း သူက ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ဖြေတတ်ပြန်သည်။

“သူက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး ချစ်သူပဲလေ၊ သူက ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးတစ်ခုပေါ့”

ဒီကမ္ဘာမှာ ကျွန်တော့်ဘဝကို အပ်နှင်းဖို့ ထိုက်တန်တဲ့သူ ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ”

သူ့ အဖြေတွေက ချစ်ဇာတ်သူတွေ အားလုံးကို အားကျသွားစေသည်။ မိန်းကလေးတွေက မဒီကိုအားကျကြသည်။

“မမဟန်မဒီကို အရမ်းအားကျတစ်ပဲ၊ သမီးတို့တော့ အဲဒီ လို့မှ အချစ်ခံရပါမလား မသိဘူး၊ ကိုသူရိယာလို့မျိုး နောက် တစ်ယောက်များ မရှိဘူးလားဟင်”

ဟု ရယ်ရယ်မောမော ပြောတတ်ကြ၏။ သူ့ အချစ် ကြီးသမျှဟာ မဒီအတွက် ဂုဏ်တက်စရာချည်းသာဖြစ်လို့နေပါ သည်။

Valentine's day နားနိုးလျှင် မဒီတို့စုံတွဲမှာ အဗျူး ခံရပြီ။ မော်ဒယ်အဖြစ် ဓာတ်ပုံရိုက်ခံရပြီ။

ဟန်မဒီမေသည် အဆိုဘက်မှာသာ မအောင်မြင် ပေမယ့် အချစ်ရေးမှာတော့ အောင်မြင်သူ၊ ကံကောင်းသူအဖြစ် အများအားကျခံဘဝကို ရောက်ရှိလာသည်။

အမြဲ ကပျက်ယပျက် ပြောတတ်သော စူဇီက တော့ ...

“ဒါကို ကံကောင်းတယ်လို့ပြောလို့မရသေးပါဘူး၊ တကယ်
ကံကောင်းမှုဆိုတာ တကယ်လက်ထပ်ဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်
ရေးလည်း သာယာမှ။ လူသိရှင်ကြားတွေဖြစ်ပြီး မယူဖြစ်
ကြတဲ့သူတွေမှ အများကြီး၊ ရှင်စိတ်ကို သိပ်ဒုန်းဒုန်းချ
မနေနဲ့၊ သတိနဲ့နေ”

ဟု ဆိုသည်။

မဒိမှာတော့ စုစီစကားကို နားမဝင်နိုင်။ သူနဲ့အတူ
သွားဖို့ ချုပ်လိုက်ရတဲ့အဝတ်၊ ဝယ်လိုက်ရတဲ့ ဖိနပ်တွေ၊ အိတ်
တွေ၊ လက်ဝတ်လက်စားတွေ။

သူနဲ့အတူ ယှဉ်တွဲကာ လူတကာချစ်ခင်ခံရသည့်
ဘဝကို မဒိ သာယာနေခဲ့ပြီ။ မဒိရဲ့ မူရင်းရည်ရွယ်ချက်တွေလည်း
ထိုသာယာမှုအောက်မှာ ခဏတော့ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ရပါသည်။

မဒိသည် သူ့အကြောင်းတွေးတိုင်း တစ်စိတ်စိတ်ချစ်ခင်
စုံမက်ရလွန်းတာမို့ မျက်နှာကလေးက ကြည်လင်ပြုံးမြဲလာသည်။

မျက်နှာအလှပြင်ခြင်း အပြီးသတ်အဖြစ် နှုတ်ခမ်းနီ
ပန်းရောင်ကလေး ဆိုးလိုက်သောအခါ မဒိမျက်နှာကလေးက အပြစ်
ဆိုစရာမရှိအောင် လှပသွားပါသည်။

မဒိသည် ထိုအပြုံးကလေး ဆင်မြန်းလျက်ပင် ရွေး
ချယ်ထားသော အဝတ်အစားတွေကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်လေ
သည်။

အဖြူပေါ်မှာ အနက်ရောင်ပုလဲသီးလေးတွေ ခိုလှုံ
နေသော ဒီဝတ်စုံကလေးကို သူရိယနဲ့ အခမ်းအနားတစ်ခုခု တက်

www.burmeseclassic.com

ရတဲ့အခါ အဆင်သင့်ဝတ်သွားဖို့ ကြိုချုပ်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒီလို ကြိုချုပ်ထားရတဲ့ အဝတ်အစားများစွာဟာ မဒီရဲ့ဇီဝိထံမှာ ပြည့်နေသည်။ သူ့နဲ့အတူ လူထဲသူထဲ သွားစရာကိစ္စ ချက်ချင်း ပေါ်လာလျှင် အဆင်သင့်ဝတ်စရာ လှလှပပလေးရှိမှ ဖြစ်မှာမို့ပင်။ သုံးလေးရက်လောက် ကြိုသိရတာမျိုးဆိုလျှင်တော့ ကိုယ်နဲ့ခင်တဲ့ ဒီဇိုင်းနာဆီမှာ အပူကပ်ပြီး ချုပ်ခိုင်းလို့ ရနိုင်သေးသည်။ ခုလို နီးမှ သိရတာမျိုးကျတော့ အပူကပ်လို့လည်း မရနိုင်။ ရယ်ဒီမိတ် ဝယ်လို့လည်း စိတ်တိုင်းကျမရနိုင်။

တစ်ခါတုန်းကအကြောင်းကို မဒီ မှတ်မိသေးသည်။ အဲဒီတုန်းက သူ့နဲ့အတူ ပွဲတစ်ပွဲသွားစရာရှိတာကို နီးမှသိရတာ မို့ မဒီက ခပ်လော့လော့ဖြင့်ပင် အဝတ်အစား သိပ်မရွေးချယ်မိဘဲ ဝတ်သွားမိသည်။ အဲဒီနေ့က သူ့မျက်နှာက ပုပ်သိုးနေကာ ...

“မဒီကလည်းကွာ၊ ဘယ်လိုကြီး ဝတ်လာတာလဲ၊ ကိုယ်က ကုတ်နဲ့ နတ်ခံတိုင်နဲ့၊ Classis စတိုင်လ် ဝတ်မယ်လို့ ခြေထားသားနဲ့၊ မဒီက ဘာဖြစ်လို့ ဂျင်းပဲနံနဲ့ တီရှပ်နဲ့ ဝတ်လာရတာလဲ၊ ဒီလိုပုံနဲ့ဆို ကိုယ်နဲ့မလိုက်ဖက်တာ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

“ကမန်းကတန်းဆိုတော့ မဒီလည်း စိတ်လော့ပြီး မေ့တာ ပေါ့ ကိုရဲ့၊ ဒီပုံနံနဲ့ရော မဒီက မလှလို့လား”

“လှတော့ လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ ဟာမိနီမဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ကိုယ်က မဒီနဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ် အချိန်ကြည့်ကြည့် အများအားကျစရာ လိုက်ဖက်ညီနေတဲ့ ပုံစံမျိုးလေး ဖြစ်စေချင်လို့ပါကွာ၊ နောက်ဆို ကိုယ်က Classis စတိုင်လ်ဝတ်ရင် မဒီလည်း Royal ဆန်ဆန်လေး ဝတ်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုရယ်”

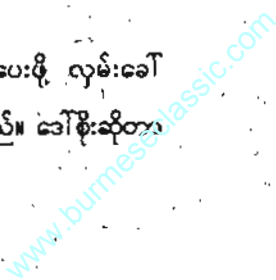
“ မဒီကတော့ သူ ဘာပြောပြော ‘လှစေချင်လို့ပဲလေ’ ဟု သဘောထားကာ ခွင့်လွှတ်မိမြဲပင်။

သူ့နဲ့ချစ်ရတာ တစ်ခါ တစ်ခါ ပင်ပန်းတယ်လို့ ဆင်ရေမယ့် ပျော်ရွှင်မိမြဲပင်။

“ဒေါ်ကြီးစိုးရေ ... လာပါဦး၊ စစ်လေး လာဆွဲပေးပါဦး”

“လာပြီ ... လာပြီ”

မဒီက ဂါဝန်ကျောဘက် စစ်ဆွဲပေးဖို့ လှမ်းခေါ် ခေါ်တာမို့ ဒေါ်စိုးက ပျာပျာသလဲရောက်လာသည်။ ဒေါ်စိုးဆိုတာ

အရင်အချာထဲက မဟုတ်ဘဲ ဆွေမျိုးခပ်ဝေးဝေးဆိုပေမယ့် မဒီ အတော်တော့ နွေးထွေးလှသူပင်။

“ဟယ် ... မဒီရယ်၊ လှပြန်ပြီဟယ်၊ ခဏခဏ လှနေတော့ တာပဲဟယ်”

ဒေါ်စိုးက ပြောလည်းပြော၊ စစ်ကိုလည်း သပ်သပ် ရပ်ရပ် ဆွဲဆွဲပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပဝါယူပေး၊ ချိတ်နဲ့တွဲပေး၊ ပေါင်ဒါဖိုပေး စသဖြင့် လက်တိုလက်တောင်းကူညီရင်း ပါးစပ် ကလည်း အငြိမ်မနေ ...

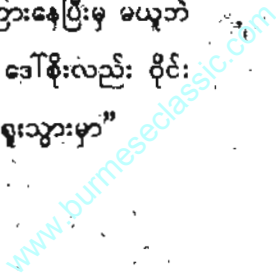
“ဒေါ်စိုးတော့လေ ... မဒီကြောင့် အရမ်းမျက်နှာပွင့်တာပဲ သိလား၊ ဒေါ်စိုး... ဈေးသွားပြီဆို လူတွေက ဒေါ်စိုးကို သိပ်ခေါ်ချင် ပြောချင်ကြတာ၊ အဲဒါ မဒီမျက်နှာကြောင့် ပေါ့၊ သူတို့က ဟန်မဒီမေ့နဲ့ သူရိယနဲ့ ကြိုက်နေကြတယ် ဆို၊ ဘယ်တော့ယူမှာလဲ၊ ဘယ်အခြေအနေ ရောက်ပြီလဲ၊ ဒါပဲ လာလာမေးနေကြတာ၊ ဘာရမလဲ ... ဒေါ်စိုးက လည်း ကြားပစ်လိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်လို့၊ မဒီလေးကို သူရိယက အရမ်းချစ်တာလို့၊ မကြာခင် ယူကြတော့မှာ လို့ ...”

“ဒီလောက် ချစ်နေကြတာပဲဥစ္စာ၊ ဘာလို့ အချိန်ဆွဲ နေမလဲ၊ မြန်မြန်သာယူလိုက်ကြပါတော့ မဒီရယ်၊ မဟုတ် ဘူးလား၊ ဒေါ်စိုးတို့တုန်းကဆို စာပေးစာယူနဲ့ ကြိုက်ပြီး ပထမဆုံးချိန်းတွေတဲ့ ညမှာ မခွဲချင်တော့တာနဲ့ ခိုးပြေး ကြတာ ...”

“မဒီတို့ ယူပြီးရင် မင်းသားလေးကို ဒီအိမ်မှာပဲ လာနေခိုင်းပေါ့၊ အိမ်က အကျယ်ကြီးပဲဥစ္စာ၊ အဲဒါဆို ဒေါ်စိုးလည်း အရမ်းကို မျက်နှာပွင့်မှာ၊ မင်းသားလေး ဝေယျာဝစ္စ အတွက်လည်း မပူနဲ့၊ ဒေါ်စိုး လိုလေသေးမရှိ အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

မဒီတို့ ချစ်သူဖြစ်ကြတဲ့အဖြစ်ဟာ ရပ်သိရွာသိ ဒေါ်စိုး သိမို့ ဒေါ်စိုးက ကြိုတိုင်း တဖွဖွပြောတတ်တာပင်။ သူက သူရိယရဲ့ ပရိသတ်မို့ သူရိယနဲ့မဒီ လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ ကာယက ရှင်တွေပြီးလျှင် အပျော်ဆုံးက သူပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“နစ်ယောက်သား ဒီလောက် ကျော်ကြားနေပြီးမှ မယူဘဲ တော့ မနေလိုက်ကြနဲ့နော်၊ အဲဒါဆို ဒေါ်စိုးလည်း ဝိုင်း မေးကြ မြန်းကြတဲ့ သူတွေကြားမှာ ရူးသွားမှာ”

ဒေါ်စိုးက စိတ်ပူပန်ကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သေးသည်။
မဒီကသာ စိတ်မပူပေမယ့် စုစီ၊ ဒေါ်စိုး စသဖြင့် မဒီနဲ့ နီးစပ်
သူတိုင်းလိုလိုက စိတ်ပူပေးနေကြတာမို့ မဒီတောင်မှ စိတ်ပူချင်
သလိုလို ဖြစ်လာရပါသည်။

စုစီက စိတ်ပူစကား ဆိုလာတိုင်း ...

“တကယ် ယူမှာမို့လို့သာ သူ့ဘက်က ဒီလောက် လူသိ
ရှင်ကြား အဖြစ်ခံတာပေါ့”

ဟု မဒီက ပြန်ပြောမိတတ်သည်။ စုစီကတော့
မဒီထက် ပိုပြီး လည်မွတ်သူမို့ ...

“နိုင်ငံခြားမှာတောင် ကျောင်းသွားတက်ပြီး ပြန်လာတဲ့
ခေတ်ရဲ့သမီးပျိုလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်လည်း ရိုးတုံးယုံကြည်
မနေနဲ့လေ၊ ခုခေတ် ယောကျ်ားတွေက ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ၊
ဘယ်လောက် သတင်းတွေထွက်ထွက် မယူချင်ရင် မယူဘဲ
နေလိုက်တာပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တို့၊ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်တို့
သိပ်ကြည့်ကြတော့တာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု တဖွဖွပြောတတ်ပါသည်။

မဒီသည် ဘေးစကားတွေကို စဉ်းစားမိပေမယ့်

သူရိယအပေါ် သံသယမမြင်နိုင်သူမို့ ထိုအကြောင်းတွေကို ခေါင်း
ထဲက ပယ်ထုတ်လိုက်သည်။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ ဒီလို
ကျောမော့လှပနေပုံမျိုးနှင့် ကိုယ်တိုင် ကားမမောင်းချင်တော့တာ
မို့ စုစီကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရလေသည်။

“စုစီရေ ... ကူညီပါဦးဟယ် နော်၊ နင် ကားမောင်းပို့ပေးမှ
အဆင်ပြေမှာမို့လို့ပါဟယ်၊ ပြီးတော့ ငါမိလ ... အခု အရမ်း
စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ၊ ဒီစိတ်အခြေအနေနဲ့ ကားမောင်းသွား
ရင် တစ်ခုခုမဖြစ်နိုင်ဘူး မပြောနိုင်ဘူး”

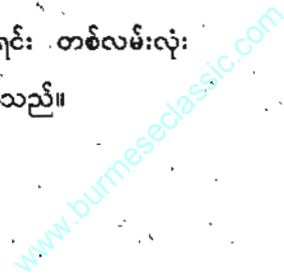
“ငါလိုက်မပို့လို့ နင်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါ တရားခံလို့ ပြော
ချင်တာ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် နင်
တစ်သက်လုံး နောင်တရမှာစိုးတာ တစ်ခုပါပဲ”

“ဖြတ္တာမ ... မိစ္ဆာမ”

စုစီက ပွစီဗျစ်တောက် ပြောရင်းကပဲ မဒီ တောင်း
ဆိုမှုကို လိုက်လျောရလေသည်။

စုစီက မဒီကို ကားမောင်းပို့ရင်း တစ်လမ်းလုံး
နားငြီးလောက်အောင် မေးခွန်းတွေထုတ်လာသည်။

“မဒီ... နင့် မင်းသားက နင့်ကို ဘယ်တော့ လက်ထပ် ခွင့်တောင်းမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“မသိရင် သိအောင်လုပ်ပေါ့၊ ဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့ လက်ထပ် ခွင့်တောင်းဖို့ အချိန်ကျနေပြီဆိုတာ သူ နားမလည်ဘူး လား”

“သူ အရမ်းအလုပ်များနေလို့ပါဟယ်”

“နင်ကတော့ အကောင်းချည်း မြင်နေတော့တာပဲ၊ ဘာမှ သံသယရှိရကောင်းမှန်း မသိဘူး”

“ဒါကတော့ ချစ်တာကိုဟယ်၊ ချစ်သူတွေကြားမှာ သံသယ မှ မရှိသင့်တာ”

“နင်က ချစ်တာနဲ့ ယစ်မှူးသာယာတာနဲ့ မကွဲဘူးဖြစ်နေ တာ၊ တကယ်တမ်းက သူရိယကိုချစ်တာထက် သူ့ရဲ့ လူသိရှင်ကြား ချစ်ပြမှုတွေအပေါ်မှာ နင် သာယာနေတာ သူရိယကလည်း နင့်ကို ချစ်တယ် ဆိုတာထက် ချစ်ပြမှု တာတွေက များနေပြီ”

“ဘာတွေလဲဟာ ... ရှုပ်နေတာပဲ၊ တော်ပါတော့ ... Surprise လုပ်မယ်ဆိုလို့ ရင်တုန်နေရတဲ့ကြားထဲမှာ”

မဒီကဖြင့် စုစီစကားတွေကို အာရုံမရပါ။ စတိတ်

ရှိုးကျင်းပမည့် ဟိုတယ်ကိုရောက်ဖို့သာ စိတ်စောနေပါသည်။

ဟိုတယ်ရှေ့ရောက်တော့ ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်း

အဆင်း၊ စုစီက လှမ်းပြီး ခနဲလိုက်သေးသည်။

“ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း၊ ခလုတ်တိုက် လဲနေဦး မယ်...”

မဒီက ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှည်လျားဖြာကျနေသည့်

ဝန်ဖြူဖြူစလေးကို ဘေးတစ်ဖက်စီမှ မကွာ ဟိုတယ်ခန်းမထဲ

ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒီဘက်ကို ကြွပါခင်ဗျာ”

ခန်းမအဝင်ဝမှာ အသင့်စောင့်နေသော ဝန်ထမ်းက

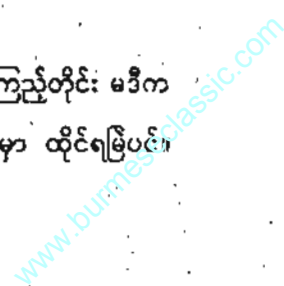
မဒီကို ထိုင်ရမည့်နေရာဆီ ခေါ်သွားသည်။

မဒီ ထိုင်ရတဲ့နေရာဟာ ခုံတန်းများစွာရဲ့ နောက်ဆုံး

အဆင့်လမ်းမနှင့်ကပ်ရပ် အစွန်ဆုံးနေရာမှာမို့ မဒီ နည်းနည်းအံ့အား မြင့်သွားမိပါသည်။

စတိတ်ရှိုးတွေကို သူရိယနဲ့အတူကြည့်တိုင်း မဒီက

အံ့အားက အနုပညာရှင်များထိုင်သည့် နေရာမှာ ထိုင်ရခြင်းပင်။

တစ်ခါတလေ သူဆိုတဲ့ပွဲကို မဒီတစ်ယောက်တည်း လာကြည့်ရင်
လည်း ရွှေဆုံးမှပင်။

“ဒီ... ဒီမှာ ထိုင်ရမှာလားရှင်”

မဒီက ဝေဝေဝါအတွေးဖြင့် လိုက်ပို့သူကို မေးမိ
သည့်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကိုသူရိယ သေသေချာချာ ပြောထား
တဲ့ နေရာပါ”

မဒီက ဘဝင်မကျလှဘဲ ထိုနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ
သည်။ တကယ့်ချောင်ဂလောင်နေရာမျိုး။ နောက်ဆုံးတန်း ထောင်ခွဲ
ဆိုတာ ရုပ်ရှင်ရုံတွေမှာ အတွဲတွေကြိုက်သည့်နေရာမျိုး။ ဒီလိုနေရာ
မျိုးမှာမှ မဒီတစ်ယောက်တည်းကို ဘာလို့ ထိုင်ခိုင်းရတာပါလိမ့်။
ထိုခဏမှာ စတိတ်ရိုးပွဲ စတင်လိုက်ပါသည်။ သူ
ကိုတော့ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသေးပါ။

o Surprise လုပ်မယ်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်။ ခုလို နောက်
ဆုံးတန်း ထောင်ခွဲမှာ ထိုင်ခိုင်းတာမျိုးလား။ ဒါလည်း အံ့တော့
အံ့သြစရာပဲ မဟုတ်လား။ မဒီက အူကြောင်ကြောင် တွေးရင်း
စတိတ်စင်ဆီ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

အဆိပ်ဖြင့် ထုံဖျားသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၅၃

အဆိုတော်သုံးယောက် ဆိုပြီးသွားချိန်မှာတော့ သူက
စတိတ်စင်ပေါ် တက်လာခဲ့သည်။

“အဆိုတော်တွေလောက်တော့ သီချင်းကောင်းကောင်း မဆို
တတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ကောင်း
အောင်ဆိုပါမယ်၊ သည်းခံအားပေးကြပါဦး”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ သူ့အသံက မဒီ
ရင်ထဲကို လာရောက်ရိုက်ခတ်နေသည်။

မဒီသည် ခြေချိတ်ထိုင်ထားသော ဒူးပေါ် လက်
ထောက် မေးတင်ကာ သူ့ကိုငေးကြည့်ရင်း ပြုံး၍နားထောင်နေမိ
သည်။

ကြည့်လိုကောင်းလိုက်တာ။ မဒီမင်းသားဟာ ဘယ်
အချိန်ကြည့်ကြည့် အမြဲဆွဲဆောင်မှုရှိရှိ ကြည့်ကောင်းနေတတ်သူ
မျိုး။ မိန်းကလေးတွေသာမက ယောက်ျားချင်းပါ နှစ်လိုအားကျ
နေသူမျိုး။ သူ့အသံဟာလည်း တကယ် အဆိုတော်တွေလောက်
ဟောတ်ပေမယ့် နားထောင်လို့တော့ ကောင်းသားပင်။

သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့အောင်မြင်မှု၊ သူ့အကျင့်စာရိတ္တ
အလုံးဟာ အကောင်းအမွန်ချည်းသာမို့ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်း

လည်တဲ့ကြားကပဲ မဒီကိုမှ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ခဲ့ခြင်းအပေါ် မဒီက ကျေနပ်ရုတ်ယူလှပါသည်။ မဒီလောက် ကံကောင်းတဲ့သူ ဘယ်မှာ ရှိဦးမလဲ။

မဒီက သူ့ကိုရေးရင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လည်း ကျေနပ် ဆဲမှာ သူ့သိချင်းသံဆုံးသွားပြီး ရုတ်တရက် ခန်းမတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားလေသည်။ စတိတ်စင်ပေါ်မှာလည်း လုံးစ မှောင်အတိကျပြီး သူရိယ ရပ်နေသည့် နေရာလေးတစ်ကွက်ကို သာ ဆလိုက်ဖြင့်ထိုးထားပါသည်။

“ကြွရောက်လာတဲ့ ပရိသတ်တွေအားလုံးကို ဒီနေရာက နေပြီး ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အရေးကြီးဆုံး အပြောင်းအလဲ ကိစ္စလေးတစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါတယ်”

ပရိသတ်ထဲမှ အပ်ကျသံတောင် မကြားရလောက် အောင် တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

အိုး ... Surprise။ ဒါ ... မဒီကို Surpriseလုပ်မလို့ မဟုတ်လား။ မဒီသည် သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်မိသွားကာ ရင် တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသည်။

“အခုရှိနေကြတဲ့ ပရိသတ်တွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ဟန်မဒီမေလည်း ရှိနေခဲ့ပါတယ်”

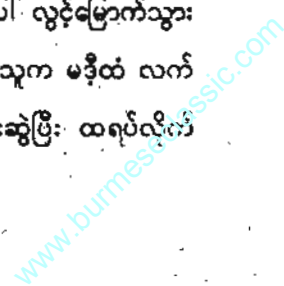
သူ့စကားဆုံးတာနှင့် မီးဆလိုက်များက ပရိသတ် များထံသို့ ရေ့ယမ်းလာပါသည်။

“အားလုံးထဲမှာ ရောပြီးပျောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ကျွန်တော် တွေအောင်ရှာပြီး လက်ဆောင်လေးတစ်ခု ပေး ချင်ပါတယ်။ ကဲ ... မီးဆလိုက်ဆရာရေ၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ကို ကူရှာပေးပါဦး”

လှုပ်ရှားနေသော မီးဆလိုက်များသည် မဒီထံမှာ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

သူက စင်မြင့်ပေါ်မှဆင်းလာကာ မဒီထံ တန်းတန်း မတ်မတ် လျှောက်လာနေသည်။ မဒီက ဟိုးနောက်ဆုံးမှာမို့ ပရိ သတ်များစွာအလယ်မှ သူ့ဖြတ်လာရခိုက်မှာ ပရိသတ်ရဲ့ လက်ခုပ် သံတွေ၊ အားပေးနှုတ်ဆက်သံတွေ ဝက်ဝက်ကွဲနေသည်။ မီးဆလိုက် တစ်ခုကလည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်ထိုးထားသည်။

မဒီသည် ခုပဲ မိုးကောင်းကင်ပေါ် လွင့်မြောက်သွား ရတော့မတတ် ပေါ့လှုပ်တုန်ယင်လာသည်။ သူက မဒီထံ လက် ကမ်းလိုက်တာမို့ မဒီက သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ထရပ်လိုက် ရသည်။

၅၆ ပညောင်

သူက မဒီလက်ကို တွဲဆုပ်ကာ စင်မြင့်ဆီခေါ်သွားသည်။ လက်ခုပ်သံများ ပိုဆူညံလာသည်။

မဒီရော သူပါ စင်မြင့်ပေါ်မှာ ရပ်မိတော့မှ မီးများ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လင်းလာသည်။

“ကျွန်တော့် ချစ်သူလို ကျွန်တော် ဘာပေးမလဲဆိုတာ အားလုံး သိချင်နေကြမယ်ထင်ပါတယ်။ ကံ ... အခု သူ့ကိုပေးဖို့ လက်ဆောင်လေးကို ပဉ္စလက်အတတ်နဲ့ ယူလိုက်ပါဦးမယ်”

သူက ရုတ်တရက် မိုးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းယူလိုက်သလို ပုံစံမျိုးလည်း လုပ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကိုဖြန့်လိုက်တော့ ဘူးလေးတစ်ဘူးတွေ့ရသည်။

သူက ဘူးလေးကို ဖွင့်ကာ စိန်ပွင့်လေးတစ်ပွင့် တဖျပ်ဖျပ်လက်နေ သော လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

အဲဒီနောက်တော့ သူက မဒီရဲ့ အေးစက်တုန်ယင်သော လက်ကလေးကို ညင်သာစွာဆွဲယူပြီး လက်သူကြွယ်မှာ လက်စွပ်ကလေးကို စွပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နားမှာ မိုက်ကရို

အဆိပ်ဖြင့် ထုံဖွန်းသော နှုတ်ခမ်း ... ပန်းကဲသို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၅၇

ပုန်းလေးတပ်လျက်ကပင် မဒီကို ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်လျက်...

“မဒီကို ကိုယ် လက်ထပ်ပါရစေ”

ဟု အများကြားအောင် ပြောလိုက်လေသည်။ ပရိသတ်ရဲ့လက်ခုပ်သံက စဲကို မစဲနိုင်တော့ချိန်မှာ အစီအစဉ် နောက်တစ်မျိုး ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးတွေက အလွန်ကြီးမားသော အသည်းပုံ ကိတ်မုန့်ကြီးကို ထရော်လီဖြင့် တွန်းယူလာခဲ့ခြင်းပင်။

သူက ထိုကိတ်မုန့်ကြီးကို ဓားဖြင့်ခွဲကာ ကိတ်မုန့်တစ်စိတ်ကို ပန်းကန်ပြားလေးထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဇွန်းကလေးဖြင့် ခပ်ကာ မဒီပါးစပ်နားသို့ ယူလာပြီး...

“မဒီလေး... ခုလောလောဆယ်မှာ သိပ်ရှက်နေရင် နောက်ကျမှ ကိုယ့်ကို နှစ်ကိုယ်ကြား အဖြေပေးလို့ရတယ်။ ခုတော့ ပရိသတ်တွေ အဖြူအမည်းကွဲအောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ မဒီသဘောထားအမှန်ကို ပြမဖြစ်တော့မယ်။ သူတို့လည်း သိချင်နေကြပြီဆိုတော့ မဒီက ကိုယ့်ကို လက်ခံမယ်ဆိုရင်

ဒီကိတ်မုန့်လေးကို စားပြရုံပဲ၊ ဘာမှ မရှက်နဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား။”

မဒီ ရင်ထဲမှာလည်း လက်ခံချင်စိတ်တွေ ပြိုဆင်းလှိုက်မောလှပြီမို့ သူ့ခွံသော ကိတ်မုန့်ကို စားလိုက်တော့သည်။

အဲဒီနောက်တော့ သူက တစ်မျိုးထွင်ပြန်သည်မှာ ကိတ်မုန့်ကြီးကို မဒီနှင့်အတူ ခွဲစိတ်ပြီး စတိတ်ပေါ်မှဆင်းလာကြလျက် ပရိသတ်တချို့ကို လိုက်ခွံကျွေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ စတိတ်ရွှီးသည် ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့်ပင် ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သတင်းထောက်များလည်း အကြိုက်တွေ့ခဲ့ရသည်။

မဒီသည် သီချင်းဆက်ဆိုရဦးမည့်သူ့ကို ထားခဲ့ကာ ထိုဟိုတယ်မှအထွက်၊ လာကြိုနေသော စူစီ၊ရဲ့ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ကားထဲလှမ်းအဝင်...

“စူစီ... စူစီ... ငါ့ကိုလေ ငါ့ကို သူရိယရယ်... လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ခွင့်တောင်း... တောင်း။”

ဟု စကားမှ မဆုံးရသေးခင် နှလုံးကို လေဟာမ်ခံရသလိုမျိုး ဝမ်းသာလုံးဆို့ နှင့်မောဟိုက်လျက် ရှော့ခံရကာ ပျော့ခွေသတိလစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

မဒီရဲ့ လက်ထပ်ခြင်းအစက အဲဒီလိုမျိုး... အလွန်မှဆန်းကြယ်ခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အဆိပ်ဖြင့် ထုံညှိုးသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဏ္ဍာ... ၆၁

မဒိကတော့ သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အေးမြဆိတ်
ငြိမ်သည့် နေရာလေးမှာ ထိုင်ရင်း...

“ကိုကို သိပ်ချစ်ပြီ၊ မခွဲနိုင်လို့ ကိုနဲ့အတူတူ တစ်သက်
လုံးနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်”

ဟု သူ့ နား နားကပ်ကာ တိုးဖွဲ့လေး ပြောပြချင်
ပါသေးသည်။ ထိုသို့ ပြောခွင့်ရဖို့က ခုထိ အခွင့်မသား။ သူက
မင်္ဂလာအခမ်းအနားကိစ္စမှာသာ အာရုံအပြည့်အဝ ပျော်ဝင်နေ
သည်။

အိုကေ... ခုတော့ ဘာမှ ပူစရာမရှိတော့ဘူး။
စူဖီရဲ့ မယုံသင်္ကာစကားတွေကိုလည်း မကြားရ
တော့ဘူး။

မဒိသည် သူရိယနှင့်အတူ မင်္ဂလာကိစ္စတွေစီစဉ်
ရင်း ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်လျက် ခဏခဏပြုံးမိနေသည်။ လောက
ကြီးမှာ မဒိလောက် ကံကောင်းတဲ့သူမျိုး ရှိမှရှိပါ့မလားဟု အကျွ
နပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။

မဒိစိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျတာလေးတစ်ခုတော့ ရှိနေ
သည်။ အဲ့ဒါက ‘စင်မြင့်ပေါ်မှာ သိပ်ရှက်နေခဲ့ရင် နောက်မှ
နှစ်ကိုယ်ကြား အဖြေပေးလို့ရတယ်’ဟု သူက ပြောခဲ့ပြီး ခုထိ
ထိုအကြောင်း စကားစပ်မလာခြင်းပင်။

“ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာပွဲက အရမ်းခမ်းနားပြီး ဆန်းသစ်တဲ့
မင်္ဂလာပွဲမျိုးဖြစ်စေရမယ်၊ အားလုံးက ရင်သပ်ရွှေမော အံ့ဩ
ဆန်းကြယ်သွားစေချင်တယ်၊ မိဒီယာက အရမ်းစိတ်ဝင်
စားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်ရမယ်၊ ငမားကပိုင်း ကိုယ်တို့မင်္ဂလာပွဲ
အခွေ ပြန်ထုတ်ရင် မဒိကို ကိုယ် စစချင်း စတိတ်ပေါ်မှာ
တက်ပြီး ပန်းစည်းပေးတုန်းက ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းတွေ၊
ချစ်ရေးဆိုတုန်းက၊ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတုန်းက ဗီဒီယို
မှတ်တမ်းတွေပါ ထည့်ရမယ်၊ အဲ့ဒါဆို ဘယ်မင်္ဂလာဆောင်
မှတ်တမ်းခွဲနဲ့မှ မတူဘဲ အရမ်းကိုထူးခြားနေတော့မှာ...
သိလား... မဒိ”

မဒီကလည်း သူ့စိတ်ကူးတွေကို မျက်ဝန်းကလေး တလက်လက်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နားထောင်ရင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ။ သူ့စိတ်ကူးတွေဟာ ဆန်းလွန်းတာမို့ မဒီ တောင် လိုက်မမီ။

ပြီးတော့ သူက ဘာကိစ္စလေးပဲမဆို စာနယ်ဇင်း တွေကို ဖိတ်ကြားကာ အသိပေးဖို့ အားသန်သူပီပီ သူ့မင်္ဂလာပွဲ အကြောင်း ရှင်းလင်းပွဲကလေးတော့ လုပ်လိုက်ရသေးသည်။

“ကျွန်တော်က သူ့ကိုသိပ်ချစ်ပြီး အရမ်းလည်း တန်ဖိုး ထားတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဘဝချင်းပေါင်း စပ်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အခမ်းအနားကို တစ်သက်မှာ တစ်ခါဆိုသလို အခမ်းနားဆုံး ကျင်းပချင်တယ်။ မင်္ဂလာ ပွဲအပြီး ဟန်းနီးမွန်းခရီးကိုတော့ ကမ္ဘာကျော် အေသင် မြို့တော်ကိုထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

အဲဒီလို အသိပေးလိုက်တဲ့အခါ မင်းသား သူရိယရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအကြောင်းက မင်္ဂလာမဆောင်ရသေးခင်ပင် ပုဂ္ဂိုလေး တကျော်ကျော် လူစိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။

သူက မင်္ဂလာပွဲထိန်းကို ဒီဇိုင်းနာနှင့်အတူ သူ့ကိုယ် တိုင် ပူးပေါင်းရေးဆွဲသည်။

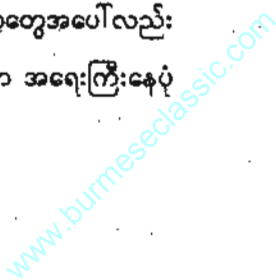
မဒီရဲ့ ညနေခင်းဝတ်စုံ ဂါဝန်ပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်း ခြောက်ရဲ့ ပွင့်ဖပ်ကလေးတွေကို ယက်သီစေသည်။ နှင်းဆီသရဖူ လုပ်စေပြီး လျှောက်လမ်းမှာ နှင်းဆီပွင့်ဖပ်တွေအပြည့် ခင်းထား ဖို့ စီစဉ်သည်။

ငွေရှိပြီး အောင်မြင်ကျော်ကြားသူမို့ အရူးထပြီး ချုပ်ချင်ရာလုပ်လည်း အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ကောင်းချီးပေးကြ သည်။

သူ့မှာလည်း ဘာကိုဘယ်လို ကွန့်ရညွန့်ရမလဲဟု သာ အချိန်ပြည့်အကြံဉာဏ်ထုတ်နေတော့တာမို့ သတိသမီးလောင်း လျှောက်တောင် အာရုံမစိုက်အား။

မဒီလည်း ပျော်တော့ ပျော်ပါသည်။ သို့သော် ဂရိ နိုင်ငံ အေသင်မြို့ထိ ဟန်းနီးမွန်းထွက်ရမှာကိုတော့ နည်းနည်း အကပ်တယ်ထင်မိသည်။ ဒီလို ဧပြီလကြီးမှာ အဲဒီမှာဆို ပုလောင် အိတ်စပ်နေမှာပဲဟု တွေးမိသည်။

သူကတော့ အိုက်တာ မအိုက်တာတွေအပေါ်လည်း အစွဲမရ၊ သူများထက်ထူးချင်တာ တစ်ခုကိုသာ အရေးကြီးနေပုံ ဖြစ်သည်။

မနေနိုင်သည့်အဆုံးမှာ မဒီက အကြံဉာဏ်လေး ပေးမိပါသည်။

“ကို... ဒီအချိန်ကြီး အေသင်ကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်မယ် ဆိုတော့ မပူဘူးလားဟင်”

“ကိုယ်တို့က Aircon မရှိမယ့် ဟိုတယ်မှာ တည်းမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက် လည်ကြရင် အပြင်ထွက်ရမှာဆိုတော့ ပူတော့ ပူမှာပဲလေ”

“Aircon မပါတဲ့ ကားကို စီးမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကားနဲ့သွားရင် လဥား ကားပေါ်က မဆင်းဘဲနေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အဆင်း အတက် လမ်းလျှောက်ရချိန်ကလေးတော့ ရှိဦးမှာမဟုတ် လား၊ မဒီတို့လျှောက်မယ့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ Aircon တပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

မဒီက သူ အေသင်ထံ ခရီးထွက်မယ်ဆိုတာ ဘာ ရည်ရွယ်ချက်ပါလိမ့်ဟု သိချင်လာကာ...

“ကို... ဟန်းနီးမွန်းသွားမှာက အေသင်မှလား၊ ဘန်ကောက်”

စင်ကာပူလောက်ဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ် တစ်ခုခုဆိုရင်ရော...”

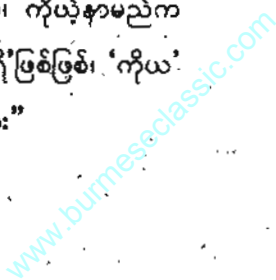
“ကိုယ်က အေသင်ပဲကြိုက်တယ်၊ မဒီလည်း ကြိုက်မှာ၊ အဲဒီကို ကိုယ်တို့နိုင်ငံက ဘယ်စုံတွေ့မှ သွားဖူးမှာ မဟုတ် သူး၊ ကိုယ်တို့ ပိုင်အိုးနီးယားပဲ၊ ကိုယ်က ပိုင်အိုးနီးယား ဖြစ်ချစ်တာလေ၊ ကိုယ်က မဒီကို လက်ထပ်ခွင့်မတောင်း ခင်ကတည်းက အဲဒီကိုသွားဖို့ စုံစမ်းစိစဉ်နေတာ”

“ဟင်... ကြည့်စမ်း၊ ကိုဘာသာ သေချာနေတာပေါ့လေ၊ မဒီက ငြင်းလိုက်ရင် ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သွားရတာ ပေါ့၊ ကို သေသေချာချာစိစဉ်ထားတဲ့ ဟန်းနီးမွန်းခရီးကို တော့ မဖျက်နိုင်ဘူးလေ၊ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် နဲ့တော့ သွားမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ကိုနော်... ကိုနော်”

“ဘယ်က ‘ကိုနော်’ကို ခေါ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်မှာမည်က သူရိယ ဆိုတော့ ‘ကိုသူ’ဖြစ်ဖြစ်၊ ‘ကိုရီ’ဖြစ်ဖြစ်၊ ‘ကိုယ’ ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူက မျက်စပစ်ပြကာ အဲဒီလိုလေးနောက်တော့ ချစ်စရာလေးဖြစ်သွားပြီး ဘာကိုမှ အပြစ်မမြင်ရက်အောင် ဘဝင် ခိုက်ရပြန်သည်။

“ကိုက အေသင်ကိုမှ ဘာလို့ရွေးတာလဲ၊ ပြောပြပါဦး”

“ကိုယ်က ပင်လယ်နဲ့ တောင်တွေရှိတဲ့နေရာကို သဘော ကျတယ်လေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီမှာ သိပ်လှတဲ့ ဆိပ်ကမ်း လည်း ရှိတယ်၊ ဟိုမှာက ကိုယ့်မိတ်ဆွေ မိသားစုလည်း ရှိတော့ သူတို့က ကိုယ့်တို့နှစ်ယောက်အတွက် အေသင် ရှေးဟောင်းမြို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် အာခရိုပိုလစ် ကျောင်း တော်နားမှာ သီးသန့် မိသားစုပွဲလေး လုပ်ပေးချင်တယ် ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား... အဲဒါ သေချာရင်လည်း စာနယ်ဇင်းတွေကို ဖိတ်ပြီး ပြောလိုက်ဦးလေ”

“ဟုတ်သားပဲ... အဲဒီကိစ္စ ပြောရဦးမယ်၊ သတိပေးတာ ကျေးဇူးပဲ”

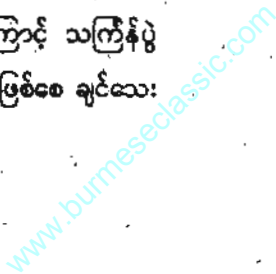
မဒီ သတိမပေးလည်း သူ့ဘာသာ သတိရဖို့က အနားနဲ့အမြန်မို့ စောစောစီးစီး သတိပေးလိုက်ရတာပင်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် ကို၊ အဲဒီလိုနေရာမှာ ဧည့်ခံပွဲ လုပ်ရင် အရမ်းပူမလား မသိဘူး”

“မပူတဲ့အချိန် လုပ်မှာပေါ့”

“ကိုကလည်းနော် မင်္ဂလာဆောင်တာများ ဆောင်းတွင်းမှ ဆောင်ရင်လည်း ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့”

“ကိုယ်က မဒီနဲ့ အမြန်နီးချင်တယ်လေ၊ လက်မှတ်ထိုးထား ပြီး အကြာကြီးနေမှ မင်္ဂလာဆောင်တာမျိုးလည်း မကြိုက် ဘူး၊ လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့မှာပဲ မင်္ဂလာဆောင်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်မှာ အစီအစဉ်တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ကိုယ်တို့ ဟန်းနီးမွန်းကပြန်လာပြီး မကြာခင် သင်္ကြန်ကျမှာလေ၊ ကိုယ် ဒီနှစ် မဏ္ဍပ်ထိုးခွင့်ရမယ်၊ ကိုယ်တို့ရဲ့မဏ္ဍပ် နောက်ခံ ကို အေသင်မြို့အထိမ်းအမှတ် အာခရိုပိုလစ် ကျောင်းပုံစံနဲ့ ထိုးမယ်၊ လုံးဝ ကြော်ငြာစပွန်ဆာ မယူဘူး၊ ကိုယ်တို့ ဟိုမှာရိုက်လာခဲ့တဲ့ အေသင်ခရီးကို ပရိုဂျက်တာနဲ့ သင်္ကြန် ရက်တိုင်း ကိုယ်တို့မဏ္ဍပ်မှာ ပြထားပေးမယ်၊ ကိုယ်က သင်္ကြန်ကို အရမ်းရူးသွပ်တာလေ၊ ဒါကြောင့် သင်္ကြန်ပွဲ ကာလဟာ ကိုယ့်ရဲ့ မင်္ဂလာဦးကာလလေးဖြစ်စေ ချင်သေး တယ်”

ဪ... သူ့အကြံက ဒီလိုလည်း ရှိသေးတာကိုး။
အကွက်စေလိုက်တာဟု တွေးကာ မဒီမှာ အံ့ဩဘာနန်းဖြစ်ရပြန်
သည်။

မဒီသည် သူ့နဲ့ ခုလို စကားပြောခွင့်ရခိုက်မှာ မဒီ
ပေးချင်လှတဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြား အဖြေလေးကို ပေးလိုက်ရင် ကောင်း
မလားဟု စဉ်းစားမိသော်လည်း သူ့ဖြစ်ချင်တာချည်း အလှအယက်
ပြောနေတာမို့ မဒီမှာ အခွင့်မသော။ ပြောပြီးတော့လည်း အလှစ်
ပေါ်လာကာ သူ့က အမြန်ထွက်သွားရသေးသည်။ မင်္ဂလာမို့
အတွက်၊ ဟန်းနီးမွန်းအတွက် စောကပ်နေသောသူဟာ မဒီရဲ့
စိတ်ခံစားချက် ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာတောင် အကဲခတ်ဖို့ အချိန်
မရပုံပင်။

တကယ်တော့ မဒီ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက မင်္ဂလာ
ဆောင်ရင် နှင်းမှုန်ကလေးတွေဖြင့် အေးမြ စိုစွတ်နေသည့် ဆောင်
ကာလမှာသာ ဆောင်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိပါသည်။ မဒီက အ
ကြောက်သည်။ နွေကို မကြိုက်။ နွေဆို အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲ
မှာသာ အောင်းချင်သည်။ ချွေးတွေထွက်ပြီး အိုက်လာရင် စိတ်ထဲ
ပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်၊ မပျော်မွေ့နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။
အဲဒီတော့ နွေမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ။

သို့သော်... ခုတော့လည်း မဒီအကြိုက်ကို မေးဖို့
တောင် မမှနေပြီး သူ့အကြိုက်သူ အဆက်မပြတ်ပြောနေတတ်
သော သတို့သားအလိုကို မဒီက လိုက်လျောလိုက်ရတာပင်။

www.burmeseclassic.com

မဒီက လှေတစ်စီးငှားကာ ရေလယ်ကျွန်းကလေးဆီ
လာခဲ့ကြသည်။

ထိုကျွန်းကလေးပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ပါ။
အသံမလံတွေလည်း တိတ်ဆိတ်လှကာ လေကလည်း အေးလှ
ပါသည်။

မဒီသည် သစ်ပင်ရိပ်ကလေးမှာ သူ့ပခုံးကိုမှီထိုင်
ထိုက်ရင်း သူ့နားနား ကပ်လျက်...

“ကို... ခုမှပဲ မဒီ ရင်ခုန်ဖို့ အခွင့်အရေးရတော့တယ်၊ မဒီ
ကို... ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့နေ့က စင်မြင့်ပေါ်မှာ မဒီ
ပါးစပ်က ပြောခွင့်မရလိုက်တဲ့ အပြေကို ကိုနဲ့ နှစ်ယောက်
တည်းပြောချင်လို့ ဒီခေါ်လာတာ၊ ကိုကိုလေ... မဒီ သိပ်
ချစ်တယ် သိလား၊ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ မခွဲချင်တဲ့စိတ်နဲ့
ကို ခွင့်မတောင်းခင်ကတည်းက ကိုဆီက လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းလာမယ့်စကားကို မျှော်လင့်နေခဲ့ရတာ”

မဒီ စကားဆုံးတော့ သူက မဒီပခုံးလေးကို လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲယူ
ဆိုက်သည်။

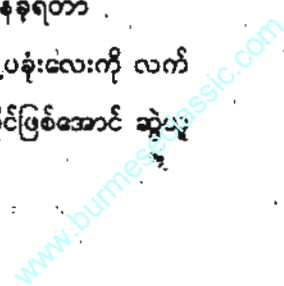

ဒီလိုနဲ့ပဲ မင်္ဂလာဆောင်ကာနီး တစ်ရက်အလိုသို့
ရောက်ရှိလာပါသည်။

ထိုအချိန်အထိလည်း မဒီက သူ့ကို နှစ်ကိုယ်ကြား
အပြေပေးဖို့ အခွင့်မသာပေးပါ။

မဒီဘက်ကလည်း ဒီစကားကို မင်္ဂလာမဆောင်
ပြောကိုပြောရမှ ကျေနပ်မှာမို့ ထိုနေ့ညနေမှာပဲ ဝတ်စုံစမ်းဝတ်
ကြည့်ပြီး ဒီခိုင်နာထံမှအပြန်မှာ မဒီကိုယ်တိုင် ကားမောင်း
သူ့ကို ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“မဒီ... ဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“လုပ်စရာရှိလို့ပေါ့ ကို၊ လာ... ဟို ရေလယ်ကျွန်းက
ကို သွားကြရအောင်”

အလို... သူ့မျက်လုံးတွေက တောက်ပလိုက်တာ။
သူ အရမ်းကျေနပ် ပျော်ရွှင်သွားတာများလားဟု မဒီက တွေး
သည်။ သို့သော် မဒီအတွေးက နည်းနည်းလွဲသွားသည်။

“မဒီရယ်၊ အရမ်းစိတ်ကူးကောင်းတာပဲကွာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ
လို့ မပြောရဘူး၊ တကယ် Romantic ဖြစ်တယ်၊ ဒီလို
နေရာလေးကို ဒီလိုစကားမျိုးပြောဖို့ လှေလေးနဲ့လာရတဲ့
အဖြစ်ကိုက တကယ်ကို ချစ်စရာလေးပဲ၊ ခဏ... ခဏ
လေးနော်... မဒီ”

သူက မဒီကိုထားခဲ့ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့သွားကာ
ပုန်းဖွင့် ပြောနေသည်။ ပြီးမှ မဒီထံပြန်လာပြီး မဒီပါးကလေးကို
မွှေးနမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မဒီကိုယ်လုံးလေးကို ညင်သာစွာ
ထွေးထွေးထားလိုက်တာမို့ မဒီက ကိုယ့်သတို့သားရဲ့ ရင်ခွင်မှာ
ယစ်မှူးရီဝေလျက် မိန်းမောငြိမ်သက်နေသည်။

ခုချိန်မှာ ဘာစကားမှလည်းမဆိုချင်။ ဘယ်သူနဲ့
မှလည်း မတွေ့ချင်။ လေပြေညင်းကလေးကို ရွှံ့ရွက်ရင်း ချစ်ရ
သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်းပဲ အတူရှိနေချင်သည်။

သို့သော် မဒီဆန္ဒက ခဏလေးသာ ပြည့်ဝရမှာပဲ
သည်။

နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်အကြာ၊ မဒီ မျက်လုံး
ကလေးမှိတ်လို့ ငြိမ်သက်နေမိဆဲမှာပဲ မီးရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်
ဆက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

မဒီ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မဒီတို့
နှစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံတွေတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေသော မဒီ တွေ့ဖူး
နေကျ ဂျာနယ်သတင်းထောက်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မဒီရဲ့သတို့သားက ပြုံးပြုံးလေးပဲ ပြောပြပါသည်။
“ဒါလည်း သတင်းထူးတစ်ခုဆိုတော့ ကိုယ်ဖုန်းဆက်လိုက်
တာနဲ့ သူလည်း အပြေးရောက်လာတော့တာပဲလေ ...”

www.burmeseclassic.com

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူရိယနဲ့ ဟန်မဒီမေတို့ရဲ့ တမူထူးခြား
သည့် မင်္ဂလာပွဲကြီး ဝှဲချီးကျင်းပပြီးနောက်မှာ အေသင်သို့ ဟန်းနီး
မွန်းခရီး ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဟိုရောက်တော့ သူက သတို့သမီးနဲ့အေးအေးနေစို့
ထက် နေရာအနံ့သွားကာ အလှဓာတ်ပုံတွေရိုက်ဖို့၊ ဗီဒီယိုမှတ်
တမ်းတင်ဖို့သာ အာရုံတွေများနေတတ်တာရယ်၊ နေ့တစ်နေ့ မြန်မာ
ပြည်က သူ့မိတ်ဆွေသတင်းထောက်နဲ့ G. talk ပြောရ၊ e. mail
ပို့ရ၊ တစ်နေ့တာသတင်းတွေကို အသေးစိတ်တင်ပြနေတာတွေဆို
စိတ်မရှည်ဖြစ်ရတာရယ်ကလွဲရင် အားလုံး အဆင်ပြေပါသည်။

မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တော့လည်း မဏ္ဍာပီထိုးစို့

အဆိပ်ဖြင့် ထုံမွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ... ၇၅

အူလျားဖားလျား အပြေးအလွှားတွေ စိစဉ်ကာ သူ့စိတ်ကူးကို
အဖီအပြင် အကောင်အထည်ဖော်ရင်း ပျော်ရွှင်နေပြန်သည်။

ရှေ့လျှောက်လည်း မဒီတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက
အဆင်ပြေ ပျော်ရွှင်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ ထားခဲ့
မိပါသည်။

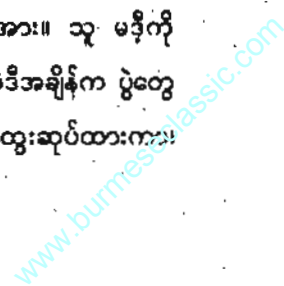

အဖွဲ့ (၂)

မဒိတို့ရဲ့ ဟန်းနီးမွန်းကာလတွေကို ကျော်ပြတ်ခဲ့ပြီး
 အောက် မနက်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ မဒိသည် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မော
 လျော့နေသော သူ့ကိုငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ အားငယ်အထီးကျန်
 အလို ခံစားလာရလေသည်။

မဒိရဲ့ ချစ်စွာသောယောက်ျားဟာ နိုက်ဂူတင်တွေ
 အက်နေသော ညတွေဆို လင်းအားကြီးမှ အိမ်ပြန်လာ၊ နေ့ဆို
 အည်း ရှုတင်ရှိရင်ရှိ၊ မရှိရင် သူ့အလုပ်ပေါင်းသောင်းခြောက်
 ထောင်နှင့် ရှုပ်နေတတ်ပြီး မဒိကို ဂရုမစိုက်အား။ သူ့ မဒိကို
 နှုတ်ခိုက်သောအချိန်က တစ်ချိန်တော့ရှိသည်။ အဲဒီအချိန်က ပွဲတွေ
 ဆက်ရတဲ့အခါ လူပုံလယ်မှာ မဒိလက်ကို ထွေးဆုပ်ထားကာ။

ပခုံးလေးကိုဖက်ကာ၊ ခါးကလေးကိုတွန်းကာ နွေးထွေးယုယဝို
ကလေးတွေပြတတ်ခြင်း၊ အင်တာဗျူးသူလာတဲ့အခါ မဒီမျက်နှာ
နား နမ်းမတတ် ကပ်လာကာ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ပြတတ်ခြင်း
တို့ပင် ဖြစ်သည်။

မဒီက သူ့ကိုငေးကြည့်ဆဲမှာ သူက အိပ်ရာမှ နိုးထ
လာပါသည်။

“ကို... နိုးပြီလားဟင်”

“အင်ဟင် ...”

“ဒီနေ့ ရွာတင်ရှိလား”

“နေ့လယ်မှပါ”

“ကို... ဘရိတ်ဖတ် ဘာစားချင်သလဲ၊ မဒီ လုပ်ပေးမယ်
လေ”

“ရတယ်... ရတယ်၊ ဒေါ်ကြီးစိုးပဲခေါ်လိုက်၊ မဒီက မလုပ်
တတ်လုပ်တတ်နဲ့ လုပ်တော့ စားရတာ ဘာအရသာမှ
မရှိဘူး... ပေါ့ရွတ်ကြီး၊ ဒေါ်ကြီးစိုး ချက်တာကမှ စား
ကောင်းသေးတယ်”

မဒီက ရင်ထဲ အောင့်မျက်မြဲဖြစ်ရသော်လည်း အပြစ်

မပျက်ဘဲ ...

“ဒီနေ့ ရိုက်ရမှာက ဘယ်လိုစာတ်ဝင်ခန်းမျိုးလဲ ကို၊ မဒီ
အဝတ်အစား ရွေးပေးရမလား”

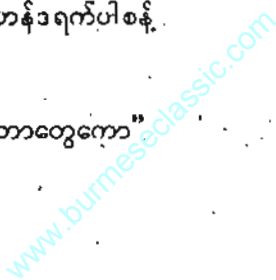
“မီးပူတိုက်ရမှာတွေလည်း ရှိတယ်လေ၊ မဒီက မီးပူတိုက်
တာတောင်မှ မကျွမ်းကျင်တာ၊ ကိုယ့်အဝတ်အစားတွေ
ပစ်ရဖို့ပဲရှိတယ်၊ ဒေါ်ကြီးစိုးကိုပဲ ခေါ်လိုက်ပါကွာ၊ ဒေါ်ကြီး
စိုးရေ...”

“လာပြီ... လာပြီ”

ဒေါ်ကြီးစိုးသည် ခေါ်သံကြောင့် အူလျားဖားလျား
ဖြူးလာသည်။ ဒီမင်းသားရဲ့ တစ်နေ့တာ ဝေယျာဝစ္စတွေဟာ
အပြားလှတာမို့ ခုချိန်ကစပြီး ဗျာများရတော့မှာ သိနေသည်။
အတုနဲ့ကတော့ ကိုယ်ကြိုက်သောမင်းသားမို့ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ
မိမိငြင်ခဲ့။ သို့သော် ကြာတော့ ဒေါ်ကြီးစိုးလည်း ဖတ်ဖတ်မော်
အရပြီ။

“ဒေါ်ကြီးစိုး... ကျွန်တော့်ကို ပေါင်မုန့်နည်းနည်းနဲ့ သီး
ရွက်စုံသုပ် တစ်ပွဲရယ်၊ ငါးပြုတ်ရယ်၊ ဟန်ဒရက်ပါစန့်
ဂျူစ်တစ်ခွက်ရယ် စီစဉ်ပေး”

“ဒါပဲလား မောင်သူရိယ၊ ကော်ဖီတွေ ဘာတွေကော”

“ဂျွန်သောက်တယ်လေ၊ ကော်ဖီ မလိုဘူး၊ သီးရွက်စသုပ်မှာ ဆီနည်းနည်းပဲထည့်နော်၊ ကျွန်တော် ခုတလေး ခိုက်မှာ နည်းနည်းအဆီတက်ချင်နေလို့ ပြန်ကစားပြီး အစားအသောက်ကိုလည်း လျှော့ရမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို ဒေါ်စိုး သွားစီစဉ် ...”
“ခဏနေဦး၊ တစ်ခါတည်း လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ မှတ် သွားဦး”

“ဪ ... အင်း၊ ပြောပါ ... ပြောပါ”

“အဲဒါပြီးရင် ကျွန်တော့်အဝတ်အစားသစ်တွေ ဟိုအခါ ထောင်မှာ တွေ့လား၊ အဲဒီအိတ်ထဲမှာ ရှိတာတွေ အားထုတ်ပြီး မီးပူတိုက်ပြီး ချိတ်နဲ့ ချိတ်ထား၊ မီးပူတိုက် ဟိုတစ်ခါ မဒီ မထိုက်တတ် တိုက်တတ်နဲ့ တိုက်သလို ချုပ်ရိုးကြောင်းတွေ ပေါ်မနေစေနဲ့၊ သေသေချာချာ ပြု အောင်တိုက်”

“အေးပါကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးစိုး လုပ်တတ်ပါတယ်”

“လုပ်တတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဒေါ်စိုးလည်း တစ်ခါတစ် မှားတာပဲလေ၊ အဲဒါကြောင့် အထပ်ထပ် ပြောပြော

တာ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်ကိစ္စကိုမှ အမှားအယွင်းခံတတ် တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး စင်းလုံးချော အပြစ်ပြော စရာမရှိ ဖြစ်နေတာမျိုးပဲ လိုချင်တယ်”

“အေးပါကွယ် ... သိပါတယ်”

အဲဒါကြောင့် ဒေါ်စိုးက သူ့ကို ‘စင်းလုံးချော ခင်းသား’ဟု တိတ်တိတ်လေး နာမည်ပေးထားသည်။ ဒီခင်းသား ထ စင်းလုံးချောဟူသော ဝေါဟာရကို ပါးစပ်ဖျားက မချတတ် လို့ပင်။

“ဒေါ်ကြီးစိုး သွားလို့ရပြီလား မောင်သူရိယ”

“ရပြီ ... ရပြီ”

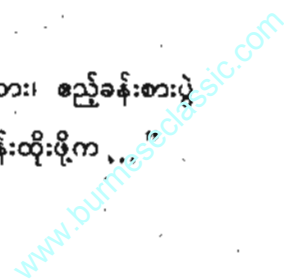
ဒေါ်ကြီးစိုးက အခန်းထဲက လှည့်အထွက် ...

“ဪ ... ဒေါ်ကြီးစိုး၊ ခဏ ... ခဏလေး”

ဟု လှမ်းခေါ်ပြန်တာမို့ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ဝင်လာရ သည်။

“ဘာကျန်သေးလို့လဲ မောင်သူရိယ”

“ဧည့်ခန်းကို သေသေချာချာ ရှင်းထား၊ ဧည့်ခန်းစားပွဲ ဘေးက ပန်းအိုးကြီးထဲမှာ နှင်းဆီပန်းထိုးဖို့က ...”

“ဟင် ... နှင်းဆီဆို အမြန်သွားဝယ်မှ၊ တော်ကြာ မရ လိုက်ဘဲနေဦးမယ်”

“နေဦးလေ၊ ဘယ်နပွင့်ဆိုတာ မှတ်သွားဦး”

“ဪ ... အပွင့်ရေနဲ့ ထိုးမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နပွင့်လဲဆိုတော့ ...”

“အပွင့် ၂၀ လောက်ဆို ရမလား”

“နေဦး ... အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ခဏလေး ကြည့်လိုက်ဦး မယ်”

သူက ပြကွဒိန်ဆီလျှောက်သွားတာမို့ ဒေါ်ကြီးစိုးက နားမလည်သလိုပုံစံဖြင့် မဒီကို လှမ်းကြည့်ကာ ပခုံးတွန်းပြသည်။ မဒီကလည်း သူ ဘာတွေဘယ်လို တွေးကြံတယ်ဆိုတာ မမှန်းအ နိုင်ပါ။

သူက ပြကွဒိန်ကြည့်ပြီး ပြန်လှည့်လာကာ ...

“ဥဒုပွင့် ထိုးထိုက်”

“ဟင် ... ဥဒုပွင့်တောင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဥဒုပွင့် ထိုးရမယ်”

“ဒီလောက်အများကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ မောင်သူရိယရယ်”

“ပြန်ပြန်မမေးပါနဲ့ ဒေါ်စိုးရယ်၊ သွားပါတော့”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ သွားပါမယ်”

ဒေါ်စိုးက လှည့်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ...

“ဪ ... ဒေါ်စိုးရေ ... ဒေါ်စိုး ... ဒေါ်စိုး”

“ဟေ ... အေး ... လာပြီ၊ ပြန်လာပါပြီ”

“နှင်းဆီက ပန်းရောင်နော်၊ အင့်လေးတွေပဲ”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ”

“ပန်းအိုးထိုးပြီးရင် ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ ပန်းသီးအလုံး လိုက်ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်ရယ်၊ ပန်းသီးလှီးတံ့စားရယ်ပါ ချထားလိုက်ဦး”

“ချထားပါမယ်”

သူက ပြောပြီးပြီမို့ ဒေါ်စိုးရှေ့က လှည့်ထွက်သွား

သည်။ ဒေါ်စိုးကတော့ မဲသွားသေးဘဲ ခြေစုံရပ်နေဆဲမို့ မဒီက ပြောရသည်။

“ဒေါ်စိုး ... သွားတော့လေ၊ သူမှာချင်တာ မှာပြီးပြီပဲ”

“မပြီးသေးဘူး ထင်လို့ပါ မဒီရယ်”

“ပြီးပါပြီ၊ ကိုရေ ... ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ပြီးပြီ... ပြီးပြီ”

“သေချာရဲ့လား မဒီရယ်၊ သေချာမေးပေးပါ၊ တော်ကြာ ဒေါ်စိုး ပြန်လှည့်လာရမှာမို့လို့ပါ”

“ဒီတစ်ခါတော့ လှည့်ရတော့မယ် မထင်ပါဘူး ဒေါ်စိုး ရယ်”

မဒီ အတင်းသွားခိုင်းတော့မှ ဒေါ်စိုးက လှည့်ထွက် သွားသည်။ ဒါတောင် နောက်ကြောင်း မဖြောင့်သလို လှည့် တကြည့်ကြည့်။

မဒီက ဒေါ်စိုးပုံကို ရယ်ချင်လျက်နှင့် ကိုကို လှမ်း ကြည့်ကာ ...

“ကို... ခုန နှင်းဆီပန်းတွေ၊ ပန်းသီးတွေက ဘာလုပ် ဖို့လဲ”

“နောက်တော့ သိမှာပေါ့ မဒီရယ်”

သူ မပြောချင်တာမို့ မဒီက ဆက်မမေးချင်တော့

သူက အဝတ်စီရိုကိုဖွင့်ကာ အဝတ်တွေ ရွေးချေ တာမို့ မဒီက သူ့အနားကပ်သွားကာ ...

“ကို... မဒီ ကိုအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ လုပ်မပေးပါနဲ့၊ မဒီ လုပ်မပေးလည်း ကိုယ် အဆင်ပြေနေသားပဲ၊ ရှုတင်သွားကာနီးကျ ကိုယ့် မန်နေဂျာလည်း ရောက်လာမှာပဲ”

“ဒါဆို မဒီ လုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာရှိလဲ”

“ဒီနေ့မနက်ပိုင်း မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်က အင်တာဗျူး လာ လုပ်ဖို့ရှိတယ် မဒီ၊ အဲဒါ ဓာတ်ပုံလည်းအရိုက်ခံရမှာ”

“မဒီပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စုံတွဲဗျူးမှာ၊ မဒီ လှလှပပလေး ပြင် ထားဦး၊ ဗျူးတဲ့အခါကျလည်း ကိုယ်ဖြေတာကိုကြည့်ပြီး အလိုက်သင့်ဖြေ”

သူက ပြောပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မဒီ ကဖြင့် ရေတောင်မချိုးချင်တော့။ အင်တာဗျူးဖြေတဲ့အခါ၊ ဓာတ်ပုံ ခိုက်ခံတဲ့အခါ ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတွေကို စိတ်မပါလက်မပါဖြင့် ခြိတ်ထဲက တွေ့ရာမြင်ရာ ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူ့နဲ့အတူတွဲကာ အဗျူးခံရတာ၊ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံရတာတွေလည်း မောလှပြီလေ။ ကြာတော့ စိတ်မပါချင်။

အဝတ်အစားရွေးပြီးတော့ မဒီက အိပ်ရာထက်မှာ

၈၈ ပညာဝင်

ငိုငိုလေးထိုင်ရင်း ရေချိုးခန်းထဲက သူထွက်အလာကို စောင့်နေမိသည်။

မဒီစိတ်ထဲမှာ ဘာလို့ မပျော်သလိုကြီးဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။ ခုမှ လက်ထပ်ပြီးတာ သုံးလကျော်ကလေးပဲရှိသေးတဲ့ ဥစ္စာ။

မဒီ ငြီးငွေ့နေတာများလား။ ငြီးငွေ့မယ်ဆိုလည်း ငြီးငွေ့စရာပဲမဟုတ်ဘူးလား။ မဒီဟာ ယောက်ျားယူပြီး ယောက်ျားဝေယျာဝစ္စလည်း ထမ်းရွက်စရာမရှိ၊ အပြင်အလုပ်လည်းမရှိ။ မဒီမှာ ဘာတာဝန်မှမရှိသလိုမို့ နေရထိုင်ရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလိုပေါ့တော့တော့ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေသည်။

မဒီက သူများတကာ မိန်းမတွေလို ဘာမှလုပ်မထေရတာ ပိုတောင်ကောင်းသေးဟု မတွေးနိုင်ပါ။ သူလည်း ရှုထင်သွား။ ကိုယ်လည်း သွားလာလည်ပတ် ဝယ်ခြမ်းပြီး ပျော်ချင်သူလည်းမဟုတ်ပါ။ မဒီမျှော်လင့်တဲ့ အိမ်ရှင်မဘဝဆိုတာ ယောက်ျားရဲ့မေတ္တာအကြင်နာနဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ယောက်ျားရဲ့ဝေယျာဝစ္စလေးတွေ ကူညီပံ့ပိုးပေးရင်း အေးချမ်းစွာနေလိုသောဘဝဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မဒီ ဝါသနာပါသည့် ဂီတဘက်မှာလည်း

အသိပ်ဖြင့် ထုံပွန်းသော မှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ... ၈၉

အောင်မြင်ချင်သည်။ အဲဒါကတော့ မဒီရဲ့ သီးသန့်မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုပေါ့။

ခုတော့ ... မဒီ ဖြတ်သန်းနေထိုင်ရသည့် အိမ်ရှင်မဘဝဆိုတာ မဒီ ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ အူကြောင်ကြောင် ပေါတောတောနှင့် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိသလိုပင်။ မဒီအလုပ်ဟာ အင်တာဗျူးခံရတဲ့အခါ၊ ပွဲတက်ရတဲ့အခါ သူ့နောက်ကနေ ဝေလေ့လေ လိုက်နေရုံသာ။

မဒီ ငြိမ်ထိုင်နေဆဲ... ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။

“မဒီ ... ကိုယ်ပြီးပြီ၊ သွားချိုးတော့လေ”
သူက မှန်တင်ခုံရှေ့မှာရပ်၍ ရေညုတ်နေရင်း မဒီကို လှမ်းပြောသည်။

မဒီက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း...
“ကို ... မဒီ သိချင်းပြန်ဆိုချင်တယ်”
“ဘာလုပ်မှာလဲကွာ”

သူ့အဖြေကြောင့် မဒီ ကြောင်သွားသည်။
“ဘာကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကိုမေးခွန်းကလဲ”

“ဆိုမနေပါနဲ့တော့ မဒီရယ်၊ ဘာထူးမှာလဲ၊ အလကား အလုပ်ရုပ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အနားမှာပဲ အေးအေးနေပြီး ပါရမီ ဖြည့်စမ်းပါ”

“ကိုက မေ့တတ်တယ်ထင်တယ်”

“မဒီ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကို ပထမဦးဆုံး စင်ပေါတက်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့စကားကို မေ့များသွားသလားလို့ပါ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ မင်းသီချင်း ကို ကိုယ်အရမ်းကြိုက်တယ်တဲ့၊ နုပျိုသစ်လွင်တဲ့ အသံ ကလေးမို့ နှစ်သက်မိတယ်တဲ့ ... ၊

“ခုတော့ ကိုစကားတွေက မဒီအလုပ်ကို၊ မဒီ ဝါသနာကို အထင်သေးနေသလိုပဲ”

“မဒီကလည်းကွာ၊ မဒီ သီချင်းမဆိုလည်း မဒီ အသံ လေးကို နေ့တိုင်းကြားနေရတာ ကိုယ့်အတွက် သီချင်း နားထောင်ရသလိုပါပဲ၊ မဒီတစ်ယောက်တည်း သီချင်းဆို နေသံကြားရင်လည်း ကိုယ်နားထောင်နေမိတယ်၊ ကိုယ့် မိန်းမ သီချင်းသံက ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းအတွက်ဆို ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ကိုအတွက် ကောင်းချင်ကောင်းမှာပေါ့၊ မဒီအတွက်တော့ မကောင်းဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေရမှာလဲ၊ မဒီလည်း ကိုယ်ဝါသနာပါရာလေး လုပ်နေရရင် အဓိပ္ပာယ်ရှိတစ်ပေါ့”

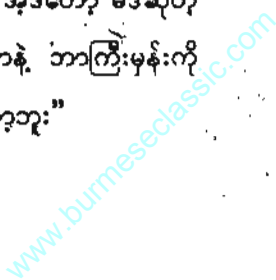
“ကိုယ့်ဇနီးမယားအဖြစ်ပဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေထိုင်သွားလို့ ရပါတယ် မဒီရယ်၊ သီချင်းပြန်ဆိုဖို့တော့ မစဉ်းစားပါနဲ့ တော့ကွာ”

“ဒါဆို မဒီက ဘာကြီးလဲကို”

“မဒီ ဘာပြောတာလဲ”

“မဒီက ဘာကြီးလဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မှာပဲနေ၊ အိမ်မှ ကိစ္စလည်း လုပ်စရာမရှိ၊ ယောက်ျားဝေယျာဝစ္စကျတော့ လည်း ယောကျ်ားက စိတ်တိုင်းမကျလို့၊ မယုံကြည်လို့ မဒီကို ကြီးစားလေ့ကျင့်ခွင့်လေးတောင်မပေး၊ အလုပ်ကိစ္စ တွေလည်း အရာသွင်းပြီး မတိုင်ပင်၊ အဲဒီတော့ မဒီဆိုတဲ့ ကိုမိန်းမက အူတူတူ ပေါတောတောနဲ့ ဘာကြီးမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိတော့ဘူး”

“မဒီ ... မရစ်နဲ့ကွာ”

“မဒိ ရစ်နေတာမဟုတ်ဘူး ကို၊ မဒိ လေးလေးနက်နက် ပြောနေတာ၊ ကို အဲဒီအပြောမျိုးနဲ့ ပေါ့တော့တော့ ဖွယ် တယ်တယ်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့”

“နားပူလာပြီကွာ၊ ကိုယ် စိတ်ရှုပ်ရင် အလုပ်မှာထိခိုက် လိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို မကူညီရင်နေပါ မနှောင့်ယှက် ပါနဲ့”

“ကူညီခွင့်ရော၊ နှောင့်ယှက်ခွင့်ရော မဒိ ရမထားဘူး ကို...”

မဒိက ပြောရင်း ဒေါသလည်းထွက်၊ ဝမ်းလည်း နည်းလာကာ ငိုရှိုက်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဒုက္ခပါစွဲကွာ၊ တိတ်တော့ တိတ်တော့၊ ခဏနေ အင်တာဗျူး လုပ်မယ့်သူ ရောက်လာတော့မှာ၊ မင်းမျက်နှာ မသာမယာဖြစ်နေရင် ပြောစရာဖြစ်မယ်၊ ကောလာဟလတွေ ထွက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင် ရေး မသာယာဘူးလို့ အသံထွက်လာရင် ကိုယ်လည်း မကောင်းဘူး၊ တိတ်ပါကွာ၊ ရေသွားချိုးပြီး အလှပြင်ပါ တော့”

သူ့ အတင်းတွန်းလွှတ်တာမို့ မဒိ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ရသည်။

မဒိ ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဒေါ်စိုး ပြင်ထား ပေးသည့် ထမင်းခိုင်းမှာ သူ့နဲ့အတူ မနက်စာ စားရသည်။ မဒိ စာတော့ သူ့လို ဝိတ်လျှော့စာတွေ မစားနိုင်သူမို့ ဒေါ်စိုး ဝယ်ပေး ထားသည့် မုန့်ဟင်းခါးပဲ စားရသည်။

“တီး ... တောင် ...”

“ဟော ... ဧည့်သည်လာပြီ”

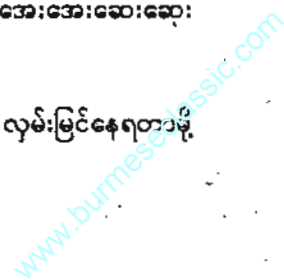
“မဂ္ဂဇင်းက လာပြီထင်တယ်၊ ဒေါ်စိုး သွားဖွင့်ပေးလိုက် ပါ”

ဘဲလ်မြည်လာတာမို့ ဒေါ်စိုးက သွားဖွင့်ပေးလိုက် သည်။ သူက စားရင်းတန်းလန်းပဲ အင်တာဗျူးဆရာနှင့် ဓာတ်ပုံ ဆရာကို လက်လှမ်းပြုရင်း ...

“ညီလေးတို့ ခဏလေးနော်...”

“ရပါတယ် အစ်ကို၊ စားစား ... အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ပါ”

ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းက လှမ်းမြင်နေရတာမို့

သူက လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ဧည့်သည်တွေကလည်း သူ့ကို ပြုံးပြကာ ပြန်ပြောပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် မှာပဲ သူက အသားဖတ်ကလေးတစ်ဖတ်ကို တူဖြင့်ညှပ်ကာ မဒီ ပါးစပ်နားသို့ ကပ်ပေးလိုက်ရင်း...

“မဒီ ... ဒါလေး စားကြည့်၊ နူးညံ့တယ်၊ တော်တော် ကောင်းတယ်၊ ပါးစပ်ဟာလေ ... မဒီရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်တာမို့ မဒီ ကြောင်သွားသည်။ ဧည့် ခန်းမှာ ထိုင်နေသူတွေက မဒီတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကျနေတာ မို့ တစေ့တစောင်းလေး အကဲခတ်နေကြသည်။ အဲဒါ သူရိယ လိုချင်တဲ့အကွက်ပေါ့။

“မင်းသား သူရိယက သူ့မိန်းမကို သိပ်ကြင်နာတာပဲ” ဆိုတာမျိုးဖြစ်ဖြစ် သတင်းထွက်စေချင်မှာပေါ့။

မဒီသည် သူ့အကြံကို ရိပ်မိလိုက်တာမို့ ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ ခါးသွားသည်။ သို့သော် ... ကလန်ကဆန်လုပ်ရုံ ရုပ်ပျက်မှာမို့ ပါးစပ်ဟကာ စားပြလိုက်ရသည်။

သူကလည်း ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ခဏခဏ ခွံ့တော့ နေသည်။ တတ်နိုင်ပုံများတော့ ... (မျက်နှာပြောင်ပုံများတော့)

စားပြီးသွားတော့မှ သူက ထုံးစံအတိုင်း မဒီလက် ကလေးကို ယုယညင်သာ တွဲဆုပ်လျက် ဧည့်ခန်းသို့ လျှောက်လာ ခဲ့သည်။

စောင့်နေသော အင်တာဗျူးဆရာက စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းအိုးထဲမှ ပန်းတွေကို ကြည့်နေရာမှ မဒီတို့စုံတွဲကို လှမ်းကြည့် လျက် ...

“ပန်းတွေက အများကြီးပဲနော်၊ လှလိုက်တာ၊ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်လုံး နှင်းဆီပန်းပဲ ကြိုက်တယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူက ပြုံးလျက် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဒီနှင်းဆီပန်းက ၉၄ ပွင့်ရှိတယ်လေ၊ ကိုယ်တို့လက်ထပ် ခဲ့တာလည်း ဒီနေ့ဆို ၉၄ ရက်ရှိပြီ၊ ကိုယ့်ခန်းက နှင်းဆီ လည်းကြိုက်တော့ သူ့ကို ကိုယ်သိပ်ချစ်ကြောင်း သူ အမြဲ သတိရနေအောင် နှင်းဆီတွေထိုးပေးထားတာ”

ဘုရားရေ... သူ့အကြံက ဒီလိုလား။ မိန်းမကို သိပ်ဂရုစိုက်ပြီး သိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်း နာမည်ကြီးဦးတော့မှာပဲ။ ဇာတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေတယ် သူရိယရယ်။

“ဒါဆို အစ်ကိုက တစ်ရက်တိုးတိုင်း တစ်ပွင့်ထပ်ထိုးနေတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘယ်လောက်အထိ တိုးနေဦးမှာလဲ”

“ရက်တစ်ရာ ပြည့်တဲ့အထိ နေ့တိုင်း တစ်ပွင့်စီ တိုးသွားမှာပေါ့”

သူက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြေရင်း စားပွဲပေါ်က ပန်းသီးနှင့် ဓားကို လှမ်းယူသည်။ ပန်းသီးကိုအခွံနွှာ အစိတ်လေးတွေ စိတ်လျက် မဒီလက်ထဲ တစ်စိတ်ပြီးတစ်စိတ် ထည့်ပေးရင်း အင်တာဗျူးဆရာမေးသမျှကို ဖြေနေသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာကလည်း မလွတ်တမ်း မှတ်တမ်းတင်သည်။ ဒါလည်း သူ့ရဲ့ထွင်လုံးတစ်ခုပဲဆိုတာ ခုမှ သဘောပေါက်သွားရသည်။

မဒီသည် လူရှေ့ ရုပ်မပျက်ချင်တာမို့ သူကမ်းပေးသမျှ ပန်းသီးစိတ်တွေကို စားပြရရင်း ဆိုတိုတို နင်တင်တင် ဖြစ်လာသည်။

အင်တာဗျူးဆရာကတော့ သူ့ကို ကျကျနန မေးနေဆဲ။ သူကလည်း လှလှပပ ဖြေဆဲပင်။

“အစ်ကို့အနေနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု သာယာပျော်ရွှင်ဖို့ ဘာအရေးကြီးဆုံးလို့ ထင်ပါသလဲ”

“သူများတွေတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့ အချစ်ကပဲ အရေးကြီးဆုံးလို့ ထင်တယ်လေ”

“အပြန်အလှန် တာဝန်ယူမှုကရော အရေးမကြီးဘူးလား”

“ချစ်ရင်တော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအပေါ် ကျေကျောနပ်နပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တာဝန်ယူချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် တာဝန်ကျေပွန်မှုလေးတွေ ရှိကြတယ်လေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ ဘာလိုအပ်မလဲ၊ အမြဲစဉ်းစားဖြည့်ဆည်းတယ်၊ သူကလည်း ကျွန်တော် စားဖို့သောက်ဖို့၊ အဝတ်အစား ဝတ်ဖို့၊ ကျွန်တော့်အလုပ်ကိစ္စ အားလုံးကို တာဝန်ကျေကျေ လုပ်ပေးတယ်၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်မိန်းမလုပ်ပေးတာပဲ စိတ်တိုင်းကျတယ်လေ၊ တစ်ခါတလေ သူ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ် အမှားအယွင်းဖြစ်ရင်တောင် ချစ်စိတ်နဲ့ သည်းခံရတာပဲ”

အမလေးဟယ် ... ဗလောင်းဗလဲ။

“အကယ်၍ တစ်ခုခုကို သဘောထားကွဲလွဲ ငြင်းခန်ကြရင် ဘယ်သူ ဆန္ဒကို ပိုပြီးဦးစားပေးလဲ”

၉၈ ပုညင်

“သူ့ဆန္ဒပဲဗျေ ... ဆုဆန္ဒပဲဗျေ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် သူ့ကိုပိုချစ်ရတာဆိုတော့ သူ့ဆန္ဒကိုပဲ အမြဲဦးစားပေးစိ တာပေါ့”

မုသားတွေစိပြီး နောက်ဘဝကျ သွားမည့်ဖြစ်မယ် သူ့။ ‘ညာဝါးပြီးဖြန်းသမားကြီး’ဟု မဒိက စိတ်ထဲက ရေခွက် လိုက်သည်။ အမှန်တွေ ထပြောပစ်လိုက်ချင်တာမှ အသည်းထဲက ယားကျိကျိဖြစ်လာသည်။

စကေးပါပြီဆိုကတည်းက တစ်ဖက်သတ် သတိမထား စကားတွေလွင့်တာလည်း သူ့သဘော၊ လက်ထပ်ခွင့်တောင်း မင်္ဂလာပွဲစီစဉ်တာ၊ ဟန်းနီးမွန်းထွက်တာတွေလည်း သူ့သဘော အိမ်မှာ နေတာထိုင်တာ၊ စားတာသောက်တာကအစ အရာရာ သူ့သဘောချည်း လုပ်ဆောင်နေသူကြီးရဲ့ အဖြေစကားတွေ လှပလွန်းတာမို့ ကြားရသူအပေါင်း ကြွေလောက်ပါပေသည်။

“ကိုယ်က ကိုယ့်မိသားစုဘဝကို လုံးဝအပြစ်ပြောစရာ စင်းလုံးချောဖြစ်စေချင်တယ်လေ၊ စင်းလုံးချောဖြစ်စေ ချင်လည်း ကြိုးစားတယ်”

အဲဒီစကား ခဏခဏသုံးလွန်းလို့ သူ့ကို့ဆီ

... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၉၉

... ‘စင်းလုံးချော မင်းသား’လို့ အမည်တပ်ထားတာ ...

သူက တစ်ချက်ကလေးမှ မလုံမလဲမဖြစ်။ အနားက ...

... ကိုလည်း တစ်ချက်မှ မျက်နှာမပူဘဲ ဖြေသွားနိုင်သည်။ ... ရင်းက မဒီလက်ကလေးကို ကိုင်ထားတာမျိုး၊ မဒီမျက်နှာ ... ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ပြတာမျိုး၊ မဒီပခုံးလေးကို လှမ်းဖက် ... မဒီဆံပင်လေးတွေ သပ်တင်ပေးတာမျိုးတွေလည်း ...

အဲဒီနောက်တော့ ဗျူးဆရာလေးက မဒီဘက်သို့ ... လာပါသည်။

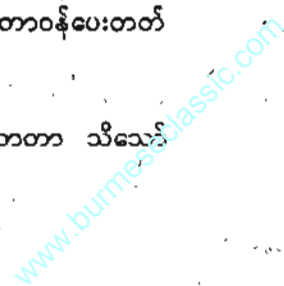
“မဟန်မဒီမေကရော ... အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဘာအရေး ကြီးဆုံးလို့ထင်လဲ”

“တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ထင်တယ်”

“အပြန်အလှန် တာဝန်ယူမှုကရော”

“တာဝန်ယူချင်တဲ့သူက ယုံချင်ပေမယ့် တာဝန်ပေးတတ် တဲ့သူလည်း ရှိဦးမှကို”

သူ့မျက်နှာကြီး ပြိုအုံ့ညိုမည်းလာတာ သိသော်

၁၀၀ ပုညခင်

လည်း မဒီက မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ မျက်နှာကို တအားဖြိုးထားလိုက်သည်။

“မဟန်မဒီမေကရော ... တစ်ခုခုကို သဘောထားထုံးစံ ငြင်းခုံကြရင် ဘယ်သူ့ဆန္ဒကို ဦးစားပေးလဲ”

“သူ့ဆန္ဒကိုပဲ ဦးစားပေးပြီးသားပါ”

“အဟင်း ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ဒီလိုပဲကွ၊ တစ်ခုခုဆို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က အပြိုင်အဆိုင် ဦးစားပေးနေကြဟာလေ”

သူက ရယ်မောကာ ဝင်ပြောလိုက်ရင်း သူ့ဆုတ်ထားသော မဒီလက်ကို တအားဆုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အား ...”

မဒီက လွတ်ခနဲအော်မိတော့ သူက အကဲခတ်

ရှောဖြင့် ...

“မဒီ ဗိုက်အောင့်ပြန်ပြီထင်တယ်၊ ဆောရီးဗျာ၊ ခုတလော အစာအိမ်နာနေတာ၊ tention များရင် အောင့်လာတတ်လို့”

“ရပါပြီ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြီးပါပြီ”

... ပြုံး ထုံမှန်းသော မှတ်ခမ်း ... ပန်းကဲ့သို့ မှည့်သော ကဗျာ ... ၁၀၁

ဗျူးဆရာတို့ ပြန်သွားကြတော့မှ သူက သူကိုင်ထားသော မဒီလက်ကို ဆောင့်လွှတ်ပစ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲ ဝန်းခိုင်းကျဲသွားလေသည်။

မဒီသည် သူ့ဖြစ်အင်ကို ရိုသဲ့သို့ ရယ်ပစ်ချင်လာသလို အခန်းထဲ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူက မဒီကို ကျောခိုင်း

မိရိုကိုဖွင့်ထားပြီး သူလိုအပ်သည့်ပစ္စည်းတွေရှာနေသည်။

မဒီက ခန်းခနဲ ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ...

“ခုနတုန်းကတော့ ရှင်မဟုတ်သလိုဘဲနော်”

ဟု ရိုသဲ့သဲ့ပြောရာ သူက မဒီထံ ဒေါသဖြင့်လျှောက်

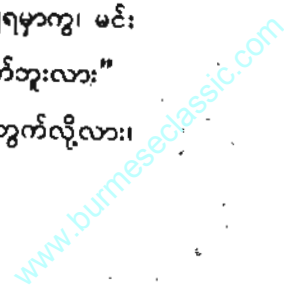
ရင်း ...

“မင်းဖြေတာကရော အချိုးပြေလို့လား”

“အမှန်အတိုင်း ... ကိုယ် ခံစားမိတဲ့အတိုင်း ဖြေတာပဲလေ ...”

“မင်းအဖြေကို လူတွေက အထအနကောက်ပြီး သို့လော သို့လော လျှောက်တွေးရင် ငါပဲ သိက္ခာကျရမှာကွ၊ မင်းကိုယ့်ယောကျ်ားဂုဏ်သိက္ခာကို ထည့်မတွက်ဘူးလား”

“ရှင်ကရော ကိုယ့်မိန်းမစိတ်ဆန္ဒကို ထည့်တွက်လို့လား။

၁၀၂ ယုဇင်

ဒါတောင် ကျွန်မက လျှောပေါ်ဖြေထားတာ၊ နောက်တစ်
လာမေးရင်တော့ ရှင့်အကြောင်းတွေ အမှန်အတိုင်း
အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြလိုက်တော့မယ်လေ”

သူက ငြိမ်သက်သွားကာ မဒီကိုစိုက်ကြည့်နေသလို
ပြီးတော့ မဒီရှေ့ တစ်လှမ်းထပ်တိုးလာကာ မဒီပခုံးနှစ်ဖက်
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ မဒီ၊ မင်း ကိုယ်ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်
ပါ။ ကိုယ်က ကိုယ့်ဘဝကို လုံးဝ အပြစ်ပြောစရာမရှိ
စင်းလုံးချောပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

လာပြန်ပြီ ... ဒီစင်းလုံးချော။

“ကိုယ့်ဘဝဟာ အများတကာဝိုင်းပြီး အားကျရမယ့်
မျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ့်အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အ
အရာရာ အားလုံးဟာ အစွန်းအထင်းမရှိ အကောင်းပေး
ဆိုတာမျိုးပဲ ပရိသတ် သိရမယ်”

“ပရိသတ်ကိုတော့ အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြဲပြုပြီး အထိမှား
လိုက်စားနေမယ်ပေါ့”

“တော်တော့ မဒီ၊ မင်း ကိုယ့်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့၊ စင်

အိပ်ဖြင့် ထုံပွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၁၀၃

ကိုယ် ဘယ်နှခါ နှိပ်စက်ဖူးသလဲ ပြော”

“လူကိုတော့ သိပ်မနှိပ်စက်ပါဘူး၊ စိတ်ကိုပဲ ဖြိုဖြိုချနေ
တာ”

“မင်း ငါ့အချစ်ကို နားမလည်ပါဘူးကွာ”

“ရှင်က ချစ်ပြနေတာပါ။ စတွေ့ကတည်းက ချစ်ပြနေခဲ့
တာ၊ တကယ်ချစ်ဖို့ကျ ရှင်မေ့နေတာ”

“မင်း ... တော်ကွာ”

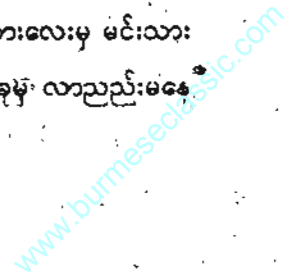
သူက မဒီ ပခုံးကို လွှတ်လိုက်ပြီး ရှုတင်အတွက်
လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေကို ယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

မဒီက ငိုငိုလျက် ထိုင်နေမိဆဲ၊ ဒေါ်နိုး ဝင်လာ
တာ...

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ စင်းလုံးချောမင်းသား သွားပြီလား”

သူ သွားမှပဲ ဒေါ်နိုးလည်း နားရပါတော့တယ်ဟု
သက်ပြင်းကြီးချကာ ပြောလေသည်။ မဒီသည် ဒေါ်နိုးကို မျက်
စောင်းထိုးကြည့်မိကာ...

“ဒေါ်နိုးပဲ အရင်တုန်းကတော့ မင်းသားလေးမှ မင်းသား
လေး၊ သဘောတွေ ကျနေတာလေ၊ ခုမှ လာညည်းမနေ
ပါနဲ့”

“ဒါကတော့ဟယ် ... သူ ဒီလောက် အတ္တကြီး ဖိစာများ
ပြီး ဝှက်မယ်မှန်းမှ မသိခဲ့တာကိုး၊ ခုတော့ ဒေါ်စိုးလည်း
သူ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကြေအောင် နိုင်းတတ်လွန်းလို့
ဖတ်ဖတ်မောနေပါပြီကွယ်”

အင်းလေ ... ဒေါ်စိုး မောမယ်ဆိုလည်း မောလောက်
စရာပါပဲ။ မဒီတောင်မှ သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းသိပ်ဆန်မှန်း သိ
ရတဲ့အချိန်မှာ ရင်ထဲတန့်နဲ့နဲ့ မောပန်းနေခဲ့ရတာ။

ညက နက်သထက်နက်လာသော်လည်း သူက ပြန်
ရောက်မလာသေးချေ။

မျှော်ရတဲ့ညတွေအတွက် မဒီ မောလှပြီ။

သူ အလုပ်သွားလုပ်နေတာပဲလေဟု ဖြေသိမ့်သော်
လည်း ဘယ်တော့မှ ဖြောင့်ဖြောင့်အိပ်နှင့်ဖို့ စိတ်မအေးချေ။ ဒီလို
ခွန်းသိရင် ...

မနက် ၉နာရီ ရုံးသွားပြီး ညနေ ၅ နာရီ ဒင်ခနဲဆို
အိမ်ပြန်ရောက်လာတတ်သေးရဲ့၊ စနေ-တနင်္ဂနွေဆို အိမ်မြို့တတ်
သော၊ ကာရာအိုကေဆိုငိုသွားဖို့ ပိုက်ဆံမရှိ၊ ညစာစားပွဲတွေ
စာက်ရလောက်အောင် အပေါင်းအသင်းမခန့်သော ခပ်တုံးတုံး
ယောက်ျားမျိုးကို ယူခဲ့ရ အကောင်းသားဟု မဒီက တွေးမိ၏။

၁၀၆ ဣဒ်

အင်း... ဒါပေမယ့် ခုမှ ဒါမျိုးတွေလည်း ဘာထူး
မလဲ။ တွေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ချင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့အောင်
မြင်မှုအရှိန်အဝါကြီးအောက်မှာ ယစ်မှူးခဲဖူးတာတော့ ဝန်ခံရမည်။

သူ့ရဲ့ ချစ်ပြမှုတွေအပေါ်မှာလည်း သာယာခဲဖူး
လေသည်။

ခုမှသာ ခါးမှန်းသိလေမယ့် အရင်တုန်းကတော့ ချစ်
သားပင်။

မဒီသည် ညအပြန် သူ့ဘာသာ တံခါးတွေဖွင့်ထဲ
လာမည့် ခြေသံကိုနားစွင့်ရင်း အိပ်မလျော်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာ ငေါင်ဖြိုး
ထိုင်နေသည်။

မျှော်ချိန်တန်လိုသာ မျှော်ရပေမယ့် မဒီစိတ်သည်
သူ့အပေါ် ရယ်မောချိုသာ ကြိုဆိုရလောက်အောင်တော့ မကြည့်
လင်သေး။ ခုချိန်မှာ သူ့နဲ့ ဖက်လှဲတကင်းနေလိုက်ဖို့လည်း မိလိ
မပါ။ ခပ်စိမ်းစိမ်းသာ နေလိုက်ချင်သေးသည်။

ဟော... တံခါးဖွင့်သံကြားရပြီ။
ပြီးတော့ မဒီ မှတ်မိနေသော သူ့ခြေသံ။
သူ ပြန်လာပြီ။

အဆိပ်ဖြင့် ထုံဖွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၁၀၇

မဒီသည် အိပ်ရာဆီ အမြန်ပြေးသွား၊ ပြုန်းခနဲလှဲချ
ပြီး မျက်စိဖို့တ် ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

နေ့လယ်က စကားများထားတာမို့ စိတ်မကြည်လင်
တုန်း သူ့နဲ့ စကားမပြောချင်။ စိတ်ပူပင်သောကကြောင့် မဒီက
မောလျန်းဇွေကာ ဘာကိုမှ စိတ်ပါလက်ပါမရှိချင်ပေ။

သူ ရောက်ပြီဆိုရင်တော့ မဒီ စိတ်အေးကာ အိပ်
နိုင်ပြီ။

မဒီသည် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ထားရင်း ခြေသံကို
နားစွင့်ထားသည်။

မျက်စိကိုမသိမသာလေးဖွင့်ကာ ကြည့်တော့ အခန်း
ထဲ လျှောက်ဝင်လာသော သူ့ကို တွေ့ရသည်။ သူက ဝိရိဘက်
လျှောက်သွားကာ အဝတ်အစားလဲနေသည်။ ပြီးတော့ မဒီဆီ
လျှောက်လာကာ ...

“မဒီ... အိပ်ပြီလား။”

ဟု မေးရင်း မဒီမျက်နှာနားသို့ သူ့မျက်နှာက
ဗိုပ်ခနဲ ကပ်လာသည်။ မဒီက ပိပိရိုရို အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေ
လိုက်သည်။

၁၀၈ ပုညခင်

“မဒီ ... လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်း မအိပ်သေးပါဘူး ကိုယ် သိပါတယ်”

သူ့ကိုယ်ရနံ့က မဒီနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ သူ့ လက်တွေက မဒီခန္ဓာကိုယ်ကို သိုင်းယုက်လာသည်။ မဒီသည် သက်ပြင်းချကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရလျက် ...

“မဒီ အိပ်တော့မလို့ဘဲ”

ဟု ပြောကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မသိမသာ တွန်းဖယ် လိုက်သည်။

သူ့ မဒီကို ချောချင်တာလား။ ဒီလိုဆိုလည်း မဒီ ပါးကလေးကို ဖွဖွမွေးပြီး မဒီကို ဖွဖွထွေးပွေ့ကာ နွေးထွေးစွာ အိပ်စက်စေမလား။ ဒါကိုတော့ မဒီ မျှော်လင့်သည်။

သူ့ထံက နူးညံ့မှုတွေတော့ မဒီ ရချင်သေးသည်။ သို့သော် မဒီ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။

“မဒီ ... မဒီ”

သူ့က မဒီကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် တိုး၍ဖက်တွယ် လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာသည် မဒီမျက်နှာနား ဝိုတိုးကပ်လာသည်။ သူ့အနမ်းကြမ်းကြမ်းက မဒီပါးပြင်တွေကို ပွန်းပဲ့စေတော့မလား ဟု ထင်ရသည်။ ပြီးတော့ ...

အဆိပ်ဖြင့် ဖုံးဖုံးသော နှုတ်ခမ်း ... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကရုာ ... ၁၀၉

မဒီသည် ရင်ထဲကနေ မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် ... ဟု အော်သည်။ နေမိသည်။ မဒီအချစ်ကို အမုန်းဖြစ်အောင် သူ့အတ္တက လုပ်ခဲ့တာပဲ။

မဒီသည် မိန်းမော့ဖူးသော သူ့ကိုယ်ရနံ့ကို ခါးသီး သွားသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုညမျိုးတွေကို မဒီ အရမ်းမုန်း ပါသည်။

“... ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မင်းသမီးနဲ့ပဲ ရိုက်လိုက်ပါဗျာ၊ ဘယ်လို... ဇာတ်လမ်းနဲ့ မလိုက်ဘူး၊ ခြောက်... ဒါလေး များ ဒါရိုက်တာကြီးရယ်၊ မလိုက်လည်း လိုက်အောင် ခင်ဗျားရိုက်တတ်ပါတယ်၊ ဟာ... အဲဒီ မင်းသမီးနဲ့ ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော် မရိုက်ဘူးဗျာ”

မဒိသည် သူဖုန်းပြောနေတာကို အခန်းထောင့်ချိုး ကွယ်လေးမှာရပ်လျက် နားထောင်ရင်း စိတ်ဆင်းရဲရပါသည်။

ခုတလောမှ အဲဒီမင်းသမီးကို သူ အသည်းစွဲဖြစ်နေ တာကို မဒိ ရိပ်မိနေတာကြာပြီ။ ရိုးရိုးသားသားပဲ ရိုက်ချင်ရိုက် ချင်၊ မရိုးမသားဘဲ ရိုက်ချင်ရိုက်ချင် အဲဒီလို တစ်ဖက်ပရိကျူဆာ

တွေ၊ ဒါရိုက်တာတွေကို အကြပ်ကိုင်သလိုကြီး ဖြစ်နေတာတော့ မကောင်းဘူးဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့ ကောလာဟလတွေ ထွက် လာနိုင်သည်။

မဒိသည် အခန်းထောင့်မှ သူ့ထံ လျှောက်ထွက် လာဆဲ သူက ဖုန်းပြောပြီးသွားကာ မဒိကို လှမ်းကြည့်သည်။ မဒိက သူ့ရှေ့မှာဝင်ထိုင်ရင်း...

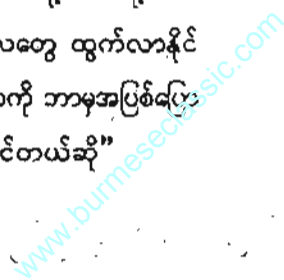
“ကို... အဲဒီလိုတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ဘာလိုလဲ မဒိ”

“ကိုပြောနေတာတွေ မဒိ ကြားကြားနေတာ ကြာပြီ၊ ကို ပြောတဲ့သဘောက ကိုဆီက ရိုက်ရက်ရချင်ရင် အဲဒီ မင်းသမီးနဲ့ရိုက်မှ၊ ဇာတ်နဲ့လိုက်လိုက် မလိုက်လိုက် ရိုက် ခိုင်းနေသလိုပဲ၊ ကိုကိုလိုချင်ရင် သူ့ကိုလည်း ယူရမယ်၊ ကိုနဲ့ အဲဒီမင်းသမီးက တွဲထုတ်ပစ္စည်းလိုလိုဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ ကိုရယ်၊ သို့လောသို့လော အယင်ခံရနိုင်တာပေါ့၊ ကောလာဟလတွေ ထွက်လာနိုင် တာပေါ့၊ ကိုပဲပြောပြောနေတာ၊ ကိုဘဝကို ဘာမှအပြစ်ပြော စရာမရှိတဲ့ စင်းလုံးချောပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်ဆို”

“မင်းသားပဲ၊ ကောလာဟလဆိုတာ မဆန်းပါဘူး၊ ဒါ ...
အမည်းစက်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါမျိုး ကိုယ်ကရမစိုက်ဘူး”

မဒီသည် သူ့မထိတရီဖြေပုံကို အသည်းယားလာ
ကာ သူ့မျက်နှာကို သံသယဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နေ့စမ်းပါဦး၊ ရှင် ဒီလောက်တောင် ရဲရဲတောက်ဖြစ်နေ
တာ ရှင် အဲဒီမင်းသမီးကိုမျှား ကြိုက်နေသလားဟင်”

“ကြိုက်တယ် ...”

“ဟင် ... ရှင် ...”

“ကြိုက်တယ်လေ၊ သူ့သရုပ်ဆောင်မှုကို ကိုယ်ကြိုက်တယ်
သူနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ အဆင်ပြေတယ်”

“ဒါပဲလား၊ ဒီလောက်ပဲလား ...”

“ဒီလောက်ပဲ၊ မင်းက ဘယ်လောက်ထင်လို့လဲ”

“ဒါမျှမကဘူးထင်တယ်၊ ရှင်းလား ...”

“မင်း ဘယ်လောက် သဘောထားသေးသိမ်တယ်ဆိုတာ
ရှင်းသွားတာပဲ”

“ရှင်ဇနီးစာစစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်တောင် ပြောခွင့်
မရှိဘူးလား၊ လင်မယားဆိုတာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်လို့တော့

ကြားဖူးတယ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ရှင်ကိုယ်နဲ့ ရှင်စိတ်
ချည်းပဲ”

“တော်ပြီကွာ၊ အာရုံနောက်တယ်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ရှုပ်အောင်
လာမလုပ်နဲ့၊ မင်း ဒီလိုလုပ်နေရင် ကိုယ့်အလုပ်မှာ ထိခိုက်
တယ်”

သူက ပြောပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရှုတင်သွားရမယ်”

“မဒီလည်း လိုက်မယ်”

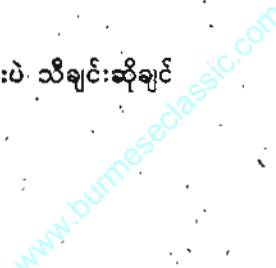
“ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းလို့”

“ရစ်စရာမရှိ ကြိဖန်မရစ်စမ်းပါနဲ့၊ မဒီရာ၊ မင်းလိုက်တော့
ကိုယ် သရုပ်ဆောင်ရတာ မလွတ်လပ်ဘူး၊ တခြားသူတွေ
လည်း စိတ်ကျဉ်းကြပ်တယ်၊ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး
ကာရာအိုကေ ဆိုနေစမ်းပါ”

“ဘာ ...”

“ကာရာအိုကေဆိုဖို့ ပြောတာလေ၊ မင်းပဲ သီချင်းဆိုချင်
တယ်ဆို”

“ရှင် မစော်ကားနဲ့”

“ဘာစော်ကားလို့လဲ”

“မဒီအဆင့်က အိမ်ထဲအောင်းပြီး ကာရာအိုကေဆိုနေ
မယ့် အဆင့် မဟုတ်ဘူး”

“ဟော့ဗျာ၊ ဒါဆို ဘာအဆင့်လဲ၊ စင်ပေါ်တက်ဖို့
ကြောက်ဖူးတုန်နေပြီးတော့”

“ရှင် မဒီကို မနာလိုဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟား ... ဟား ... ရယ်စရာကြီး၊ ကိုယ်က မင်းကို မနာ
ဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ ရှင်က မဒီ အောင်မြင်သွားပြီး ခု
ရင်ပေါင်တန်းလာမှာ ကြောက်တာ၊ အမြဲတမ်း ရှင်အောင်
လိုက် ခပ်ညံ့ညံ့မလေးဖြစ်အောင်၊ ရှင်ကို အမြဲမှီခို
အောင် မဒီတက်လမ်းတွေကို ပိတ်ဆို့ထားတာ မဟုတ်
လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ရင်းနှီးရမယ့် ပိုက်ဆံတွေ
သွားမှာစိုးလို့ပါ၊ စိုးကူးခွေတွေ ဒီလောကီများတဲ့ခေတ်
ငြိမ်ငြိမ်သာ နေစမ်းပါ”

“ဪ... ရှင်က မဒီ မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူးလို့ ကြံတွက်
ထားပြီးသားပေါ့”

“ထင်ချင်သလို ထင်တော့ကွာ၊ ကိုယ်သွားပြီ...”

သူ ထွက်သွားသောအခါ မဒီသည် ဒေါသဖြင့်
ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ကျန်ရစ်ရလေသည်။

ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှားကိစ္စလေးတွေဟာ စုဖွဲ့
လာကာ ထုထည်ကြီးမားလာခဲ့ပြီ။

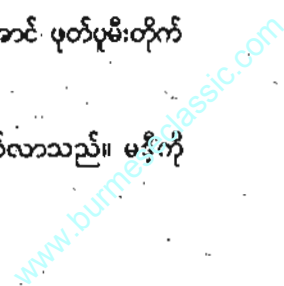
မဒီအတွက်တော့ ငရဲခန်းတွေ ဖြစ်ဖြစ်လာပြီ။

ညနေကျတော့ သူက ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံစံမျိုးဖြင့်
ဒေသံ ပုန်းဆက်လာသည်။

“မဒီ ... ကိုယ် ပြောဖို့မေ့နေတယ်၊ ဒီညနေ ကိုယ်တို့
ပွဲတစ်ပွဲ တက်ဖို့ရှိတယ်၊ ကိုယ် ကြော်ငြာရိုက်ပေးတဲ့ကုမ္ပဏီ
ကလုပ်တဲ့ပွဲပဲ၊ စုံတွဲတက်ဖို့ ဖိတ်ထားတာ၊ နောက်နာရီဝက်
ကြာရင် ကိုယ်ပြန်လာခေါ်မယ်၊ အဆင်သင့်ပြင်ထား”

မဒီမှာ နာရီဝက်အတွင်း ပြီးစီးအောင် ပုတ်ပုမီးတိုက်
ပြင်ဆင်ရလေသည်။

မဒီ ပြင်ဆင်ပြီးတော့ သူရောက်လာသည်။ မဒီကို

၁၁၆ ပုညခင်

ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရှုအကဲဖြတ်ပြီး ကျေနပ်တော့မှ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

ပွဲအလယ်သို့ရောက်သောအခါ သူက ဇနီးကိုအလွန်ချစ်ခင်သူတစ်ယောက်နေရာမှာ ပီပြင်စွာ သရုပ်ဆောင်တော့သည်။ အေးစက်စက်နှင့် သူ့ဖိုသားသိသော မူရင်းပုံစံကနေ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် ဇနီးမယားကိုဦးစားပေးတတ်သော အသွင်သို့ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

သူက ကင်မရာရှေ့မှာသာ သရုပ်ဆောင်တတ်တာ မဟုတ်၊ လူတွေရှေ့မှာလည်း လိုသလို သရုပ်ဆောင်သွားနိုင်သည်။ သူ ဘယ်လိုပြုမူလျှင် ပရိသတ်က သူ့ကို ချစ်ဆင်ဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်း နားလည်သည်။

မဒီရဲ့လက်ကလေးကို တွဲဆုပ်ကာ ခန်းမတွင်းလျှောက်ဝင်လာသော သူ့ပုံစံက သွက်လက်ပေါ့ပါးလှသည်။ တွေ့နှင့်တွေ့တော့ မဒီပခုံးလေးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး ရုပ်စကားပြောနေသည်။

မဒီသည် ဒေါသကိုထိန်းရလွန်းတာမို့ ရင်ထဲ တစ်လှုပ် တုန်ယင်ကာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတော့ သူက ဖေးမထိန်းထားကာ ပျာပျာသလဲဖြင့်...

...ဖြင့် ထုံဖွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းထဲသို့ နူးညံ့သော ဂဏ္ဍာ ... ၁၁၇

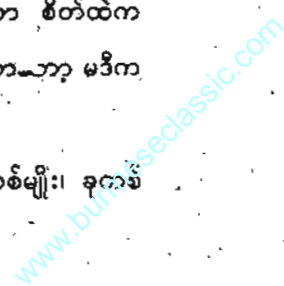
“မဒီ ... မဒီ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မူးလို့လား၊ လာ ... လာ ... ဒီမှာခဏလေးထိုင်၊ ကိုယ့်ပခုံးကို မှီထားနော်၊ ဆော့ရီးဗျာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမ ယိပ်နေမကောင်းလို့” သူက သူ့နဲ့စကားပြောနေသူတွေရှေ့မှာ တအားအပြလိုက်ချေသေးသည်။

ထိုလူတွေထွက်သွားတော့မှ မဒီနား ကပ်ကာ ... “ဘာလုပ်တာလဲကွာ၊ ရုပ်ပျက်လိုက်တာ” ဟု ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ကြိမ်းသောအခါ မဒီမျက်စိထဲ သေဖြင့် ပြာစေသွားသည်။

မဒီသည် ရုတ်တရက် ဒေါသတွန်းအားဖြင့်ပင် သူ့ထောက်ကို ဆောင့်နင်းချလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက ဖြန်းခနဲ တော့ မျက်လုံးထဲမှာ ဒေါသမီးထတောက်သွားသည်။ သို့သော် သူ့ ရိပ်မိမှာစိုးတာမို့ အပြုံးတော့မပျက် ...။

သူ အဲဒီလို ဟန်ဆောင်နိုင် လွန်းတာ စိတ်ထဲက အပြင်ကတစ်မျိုး လုပ်တတ်တာတွေများလာတာ့ မဒီက ချစ်ကြောက်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

ပြီးတော့ သူ့စိတ်ဟာ တော်ကြာတစ်မျိုး၊ ခုကမိ

မျိုးပင်။ မဒိဘက်က ဘာကလေးမှ အမှားအယွင်းမရှိလိုက်နှင့် သူက မကြိုက်ချင်။ သူ့ဘက်ကျတော့ မှားချင်သလောက် မှားမယ်။ မဒိဘက်က ဘာမှမပြောနဲ့ဆိုတဲ့ အချိုးမျိုး။ တော်တော်တော့ တရားမျှတတာပင်။

မဒိကို သူ့ဇနီးအဖြစ်သာ ထင်ပေါ်စေလိုပြီး အဆိုတော်တစ်ယောက်အဖြစ် မထင်ပေါ်စေလိုသော သူ့သဘောကိုလည်း မဒိက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုရိပ်မိလာသည်။

ထိုပွဲမှပြန်လာတာနှင့် သူ့မျက်နှာပေါ်က 'လုပ်ပြန်' က ဖြန့်ခနဲ ပျောက်သွားကာ မဒိကို ကြိမ်းပါသည်။

“မင်း လူတွေ့ရှေ့မှာ ဒီလိုလုပ်တာ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ ဒါထက်ပိုလာရင် ငါ သည်းမခံတော့ဘူး”

မဒိကလည်း ပြန်ကြိမ်းလိုက်ပါသည်။

“ရှင်လည်း လူတွေ့ရှေ့မှာတစ်မျိုး၊ နောက်ကွယ်မှာတစ်မျိုး လုပ်တာတတ်တာ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါစေ၊ ဒါထက်ပိုရင် မဒိလည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

သူရိယဟာ မဒိကို ရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်တတ်သူ ဘုတ်ပါ။

ငွေရှာမပေးနိုင်သူလည်း မဟုတ်ပါ။

မဒိကို လှပုံအလယ်မှာ တင့်တယ်စေသော ဂုဏ်အိမ်ကို ပေးနိုင်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကြီးကြီးမားမားထောက်ပြစရာအဖြစ်မျိုး မရှိလှဘဲ သူ့ရဲ့ဥပေက္ခာပြုနိုင်စွမ်းများ၊ တစ်ဖက်သားအတွက် အညှိမတွေးဘဲ သူ့စိတ် သူ့ကိုယ် ထင်ရာစိုင်းခြင်းများက မဒိစိတ်နှလုံးကို တရိရိ အတွင်းကြော်နေစေပါသည်။

တစ်နေ့တော့ သူက ခရီးဆောင်သေတ္တာကြီးကဲ့သို့

အဝတ်အစားများ ထည့်သိုနေသောအခါ မဒီက သူ့အနားလျှောက်
သွားပြီး ...

“ဒါ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကို ...”

“ခရီးသွားမလို့လေ ... ကိုယ် နယ်ရှုတင်ရှိတယ် မဒီ”

“ဘယ်လောက်တောင် ကြာမှာလဲ”

“ဟိုမှာ သုံးကားလောက် ဆက်ရိုက်မှာဆိုတော့ နှစ်လ
လောက်တော့ ကြာမယ်”

“ဟင် ... အကြာကြီးပဲ”

မဒီက သူ့ကို မုန်းချင်ချင်ရှိသော်လည်း ချစ်စိတ်
ငွေ့ငွေ့ကလေးတော့ ကျန်သေးသည်ဖြစ်ရာ သူ အဲဒီလောက်
အကြာကြီးသွားမှာကိုတော့ မကြိုက်ချင်။

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ပုဂံကို”

“မဒီလည်း လိုက်ချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကိုယ့်ယောက်ျား ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့နေရာ ကိုယ်လိုက်တာ
အကြောင်းပြချက်လိုလိုလား၊ ဟိုရောက်ရင် ကိုရှုတင်တွေ

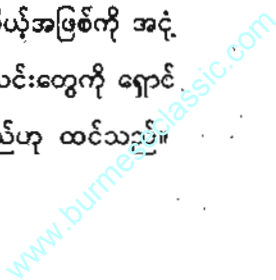
ကိုလည်း မဒီ မလိုက်ပါဘူး၊ မဒီဘာသာ ဘုရားတွေ
လျှောက်ဖူး၊ လျှောက်လည်နေမှာပေါ့”

“ဒီညနေပဲ သွားတော့မှာ၊ မဒီပါမယ်လို့လည်း ပရိဂျူဆာ
ကို ကိုယ်ကြိုပြောမထားဘူး၊ ကိုယ့်မန်နေဂျာပဲလိုက်မယ်
ဆိုတာ စိစဉ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ”

အဲဒီတော့ မဒီ ဘာပြောနိုင်ဦးမလဲ။ ရှင့်ကို လွမ်း
နေမှာစိုးလို့ လိုက်ချင်တာပါဟု ခုချိန်မှာပြောလိုက်လျှင် မဒီသာ
ပေါလုံးလုံးဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သူတောင်မှ မလွမ်းသေးတာဟု
တွေးကာ မဒီက စိတ်ကိုပြန်တင်းထားလိုက်သည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူထွက်သွားသောအခါ မဒီသည် တစ်
ဇယားကံတည်း အထီးကျန်ကျန် ကျန်ရစ်ရသည်။

အရင်တုန်းကမှ မဒီမှာ ဂီတနှင့် ပတ်သက်သည့်
အသိအကျွမ်းမိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ ခုတော့ သူတို့
နှင့်အဆက်ပြတ်တာလည်း ကြာနေပြီ။ ပြီးတော့ မဒီက သီချင်း
ဆိုခွင့်မရ၊ အောင်လည်း မအောင်မြင်သော ကိုယ့်အဖြစ်ကို အငဲ့
စိတ်အတွေးဖြင့် သိမ်ငယ်ကာ ထိုအပေါင်းအသင်းတွေကို ရှောင်
နေမိသဖြင့် ခုတော့ ပိုအထီးကျန်ဆန်လာသည်ဟု ထင်သည်။

ထိုရက်တွေအတွင်းမှာ မဒီသည် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အစားတွေပဲ ဖိဖိစားနေတာမို့ ဝဝလာသည်။

မဒီသည် ပျင်းရိငြိုးငွေ့ စိတ်ညှိုးငယ်လာတိုင်း စုစီ နှင့်ချိန်းကာ အပြင်ထွက်စား၊ Shopping သွားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရသည်။

စုစီက ပြောသည်မှာ ...

“တကယ်တော့ အစကတည်းက နင်ကမှ အမှန်ကို မမြင် နိုင်ခဲ့တာ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် သူ့ကြောင့် နင်ဂုဏ်တက် ရတာထက် နှင့်ကြောင့် သူ့ဂုဏ်တက်ရတာ က ပိုတယ် ...”

“စဉ်းစားကြည့်လေ၊ နင်က ရုပ်ချောတဲ့အပြင် ပညာလည်း တတ်သေးတယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တကလည်း ဘာမှ အပြစ် ပြောစရာမရှိဘူး၊ မိဘကလည်း ချမ်းသာသေးတယ်၊ အဲဒီ လို မိန်းကလေးမျိုးကို ဇနီးအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့ဂုဏ်တက်ရတာပဲ ...”

“ပြီးတော့ နင်က အရမ်း Simple ဖြစ်လွန်းတော့ သူပုံသွင်းတဲ့အတိုင်း ထားရာနေ စေရာသွား နေနိုင်လိမ့်မယ်

လို့ သူထင်ခဲ့တာပေါ့၊ နင်လို မိန်းကလေးက သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် အသုံးချဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပဲလေ”

ဒီတစ်ခါတော့ စုစီစကားတွေကို ‘မှန်တယ်’ဟု မဒီ က ထောက်ခံမိနေသည်။

“နင့်ကို ငါ စောစောကပြောခဲ့သားပဲ မဒီ၊ သူရိယက နင့်ကို ချစ်တာထက် ချစ်ပြနေတာက များတယ်ဆိုတာလေ၊ ကိုယ့် ဇနီးမယားကို ချစ်ခင်ဂရုစိုက် အလေးထားခြင်းဟာလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပဲ မဟုတ်လား”

မဒီ ငိုငိုသွားသည်။ လူရှေ့မှာဆို မဒီကို ရှေ့တန်း တင်၊ ကွယ်ရာမှာဆို သူ့စိတ်သူ့သဘော တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် လှသော အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်တွေ့တိုင်း နာကျင်သည်။ သူ့အလုပ်ကပဲ ကြီးမြတ်ပြီး မဒီအလုပ်က သေးနုတ်သယောင် ပြောတာကို မခံချင်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးလာပြီး မဒီ ဝိတ်တွေလည်း တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တိုးတိုးလာပြီး နောက် ... သူရိယ ပြန်လာမည့်နေ့သို့ နီးကပ်လာပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟယ် ... ကို ပြန်ရောက်လာပြီ”

“ဟင် ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

သူ ပြန်လာသောနေ့မှာ မဒီက ဝမ်းသာအားရ အကြို သူက အံ့ဩတကြီးအမေး၊ စကားလုံးတွေချင်း ခလုတ် တိုက်မိသွားပါသည်။

“ကို ... ဘာကိုမေးတာလဲ”

သူက မဒီပြန်မေးတာကို ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင် သေးဘဲ မဒီတစ်ကိုယ်လုံးကို စားတော့ဝါးတော့မလိုကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဝလာတာလဲ၊ ကြည့်စမ်း ... မျက်နှာကလည်း ဖောင်းကားနေတာပဲ၊ မေးတောင် နှစ်ထပ် ထွက်တော့မယ်”

“ဟင် ... မပိုပါနဲ့၊ ရှင်ပြောသလောက်လည်း မဆိုးသေး ပါဘူး၊ နည်းနည်းပြည့်လာရုံပါ”

“ဘာပြည့်တာလဲ၊ ဝတာ ... ဝတာ၊ ဖက်တီးမကြီးဖြစ်လာ တာ”

“ရှင် စကားကို အဲဒီလောက် ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောစရာ မလိုဘူးနော်”

“မှန်တာပြောတာပဲ၊ ကြည့်ပါလား ... ပုံပျက်နေလိုက်တာ ဘယ်လောက်တောင် မဆင်မခြင် နင်းကန်စားပြီး အလှ မရှိတိုင်း အိပ်နေသလဲမှ မသိတာ”

မဒီသည် ဆတ်ဆတ်ခါသွားရကာ ...

“ဟုတ်တယ်၊ မဒီမှာ အလှကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ မဒီက အသုံး မကျလို့ ယောက်ျားကိုပဲမိမိသက်သာကျိုးနေတာ၊ အဲဒါ ကြောင့် စည်းစိမ်ယစ်ပြီး ဝလာတာ”

“ဒီပုံနဲ့ ဘယ်လိုပွဲတိုးမလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လို လိုက်ဖက်ညီ မလဲ၊ သူရိယမိန်းမက ဝတုတ်မကြီးဖြစ်ပြီး ပုံပျက်နေပါ ပြီကွာလို့ အပြောခံရမှာတော့ ငါ တကယ် ရှက်တယ်၊ ဒီလိုပုံနဲ့ တွဲသွားရမှာလည်း ခပ်ရှက်ရှက်ပဲ”

“ရှက်ရင် တွဲမသွားနဲ့ပေါ့၊ မဒီအဖို့တော့ ပိုတောင်ကောင်း
သေးတယ်၊ ရှင်ရဲ့ ကွယ်ရာတစ်မျိုး လူရှေ့တစ်မျိုး ဆက်ဆံ
ရေးကြီးကို စိတ်ကုန်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

မဒီက လှမ်းယူထားသော သူ့အိတ်ကို လွှတ်ချပစ်
ခဲ့ပြီး လှည့်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူကလည်း မဒီနောက်မှ လိုက်ဝင်
လာသည်။ ပြီးတော့ မဒီရဲ့ ဝါခြင်းကိစ္စကို သူ အဝတ်လဲရင်း
ထမင်းစားရင်း၊ တီဗွီကြည့်ရင်း မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ပြော၍နေလေ
သည်။

“ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလို အဝခံတာ အံ့ဩပါရဲ့ကွာ
အခု ပုံအပျက်ကလေး ပျက်နေရာကနေ မကြာခင် ခုံ
အပျက်ကြီး ပျက်တော့မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ သူရိယ
မိန်းမဖြစ်ပြီး သူရိယနဲ့လိုက်ဖက်ညီညီ အမြင်တင့်တယ်
အောင်နေမယ် စိတ်မကူးဘူး၊ စည်းကမ်းမရှိ လှိမ့်ပိမ့်စား
နေတော့ မဝ ခံနိုင်မလား၊ ဒေါ်စိုး... ခင်ဗျားကလည်း
ကြည့်နေတာပဲလား၊ မပြောဘူးလား”

“သူ ... သူက အပြင်မှာ သွားသွားစားတာ”

“ဪ ... ဪ ... ထင်သလိုနေ ထင်သလိုစားနေတာပေါ့”

ဆိုပါတော့၊ ကြည့်စမ်း... ကုပ်ပိုးတွေတောင် တက်စပြု
နေပြီ၊ မကြာခင် တံတောင်ဆစ်ပေါ်ကို လက်မောင်းသား
တွေ အိကျလာမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ ဗိုက်ကလည်း
အဆီတွေနဲ့ ဖောင်းနေပြီ”

“တော်ပါတော့၊ ရှင့် အိုဗာအပြောတွေကို ရပ်ပါတော့”

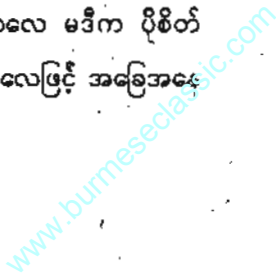
မဒီသည် နားငြီးလွန်းတာမို့ ထမင်းဝိုင်းက ထလာ
ခဲ့ရသည်။

အဲဒီနောက် သူ့နဲ့အတူ ထမင်းမစားရဲ၊ မျက်နှာ
ချင်း ကြာကြာမဆိုင်ရဲ၊ ကြာကြာကျောပေးမနေရဲ။ မဒီများ သူ့
ကို ကြာကြာကျောခိုင်းနေမိလျှင် သူက နောက်မှနေ၍ မဒီခန္ဓာ
ကိုယ်ကို တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်ကာ ...

“အံ့မယ်လေး... ကျောပြင်ကြီးတောင် ဖောင်းလာသလိုပဲ၊
နောက်ဆို ကောက်ညှင်းထုပ်လို တစ်ရစ်စိဖြစ်တော့မှာ”

ဟု ဆိုတာမို့ မဒီမှာ ကျောပေးနေမိတိုင်း နောက်
ကျောမလုံ ဖြစ်ရ၏။

သူက ထိုသို့ မဒီကိုမိန့်ပုံပြောလေ မဒီက ပိုစိတ်
ဖိစီးကာ ပိုစားလေ၊ ပိုဝလေ ... သူက ပိုပြောလေဖြင့် အခြေအနေ
က တင်းမာလာပါသည်။

တစ်နေ့တော့ သူက မဒိုရှေ့သို့ ဖိတ်စာတစ်စောင် ချပြကာ ...

“လာမယ့် ဆန်းဒေးမှာ အဲဒီပွဲသွားရမယ်၊ မင်း... ဝိတ်ချ တော့”

ဟု ဆိုလေသည်။ မဒိုက ဖိတ်စာကိုကောက်ဖတ် လိုက်တော့ ပွဲက နောက်သုံးရက်အကြာမှာ ဖြစ်နေသည်။ မဒိုက ဖိတ်စာကို ပြန်လွှတ်ချလိုက်ပြီး ...

“သုံးရက်တည်းနဲ့ ဘယ်လိုဝိတ်ချမလဲ၊ ဒီပုံအတိုင်းပဲသွား မယ်၊ ဒီပုံနဲ့ တွဲမသွားချင်ဘူးဆိုလည်း မလိုက်ရုံပဲ ...”

“မလိုက်လို့ မရဘူး၊ ကိုယ်က ဘယ်ပွဲမဆို စုံတွဲသွားနေ ကျပါ၊ မင်းလိုက်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီပုံနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး ဝိတ်ချရမယ်”

“ဝိတ်ချတော့ရော သုံးရက်တည်းနဲ့ ဘာထူးမှာလဲ”

“သုံးရက်လည်း သုံးရက်ဆို ဆိုသလောက် ဆင်ခြင်ရင် ဝိတ်ကျတာပဲ၊ အထူးသဖြင့် အစားဆင်ခြင်ရင် သိသာ တယ်၊ ထမင်းနှစ်နပ်စားမယ့်နေရာမှာ တစ်နပ်ပဲစားလိုက် ရင် ...”

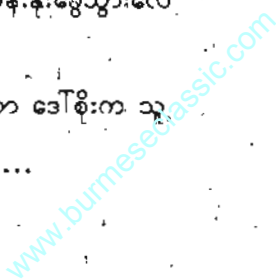
“ဘာ ... အဲမလေး... မရပါဘူး၊ အစာအိမ်တောင် ပေါက် သေသွားဦးမယ်၊ ထမင်းတစ်နပ်ပဲစားပြီး ကယ်လိုနေနိုင် မှာလဲ”

မဒိုက ငြင်းဆန်သော်လည်း မရပေ။ ထိုရက်တွေက သူ ရှုတင်နားသောရက်တွေ ဖြစ်တာမို့ သူက မဒိုကို အစာဖြတ် ချေဖြတ်လုပ်ဖို့ စောင့်ကြပ်လေသည်။

မဒိုသည် အချို့ရည်ကလေးတောင် ငှောက်ခွင့်မရ။ သူနှင့်အတူ ထမင်းထိုင်စားလျှင် သူက အသားဟင်းခွက်တွေကို သူ့ဘက်ဆွဲ အပိုင်စီးထားကာ မဒိုအတွက်တော့ ထမင်းလေး တစ်ခွန်းစာရယ်၊ “အရွက်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်ရယ်၊ ကျွေး၏။ ညနေစာ အချိန်မတိုင်မီ မဒို တစ်ခုခုစားဖို့ ကိုင်လိုက်တိုင်း လက်ကိုပုတ်ချ ခြင်း၊ အကြမ်းပတမ်း လှယူခြင်းခံရ၏။ ညနေရောက်တော့လည်း သံပရာရည်တစ်ခွက်ပဲ တိုက်ကာ ဘာမှ မကျွေးတော့ချေ။

“ဆိုလုပ်ရပ်ကြောင့် မဒိုသည် တစ်ရက်တည်းနှင့်ပင် ချွေးချွေးကျသွားကာ ဟော့ဟဲဆိုက်အောင် မောပန်းနုံးခွေသွားလေ သည်။

မဒိုအဖြစ်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သော ဒေါ်စိုးက သူ့ အလစ်မှာ ဟန်ဘာဂါတစ်လုံး ဝှက်ယူလာပြီး ...

“ရော့ ... ရော့ ... မဒီ၊ ဆာရင် မြန်မြန်စားလိုက်၊ ဘယ်နှယ်ကွယ်၊ စင်းလုံးချောတို့နှိပ်စက်တာ လွန်လွန်းတယ်၊ မဒီလေးခမျာ စကားတောင် မာမာချာချာ မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ယဲ့ယဲ့လေးပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒီပုံတိုင်းဆို ပွဲမတတ်ရခင် အသက်ထွက်သွားမှာစိုးရတယ်”

“ကျေး ... ကျေးစူး”

မဒီက အသံလေးပိစိညှောက်တောက်နှင့် ပါးစပ်လှုပ်ပြောရင်း ဟန်ဘာဂါကို လှမ်းယူလိုက်ချိန်တွင် လမ်းမှဖြတ်လှည့်လှည့်လှည့် ခံလိုက်ရလေသည်။

“ဒေါ်စိုး ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားလုမ်ပုံနဲ့တော့ စည်းကမ်းပျက်တော့မှာပဲ”

သူက ဒေါ်စိုးကို မာန်မဲလိုက်ပြီး သူလုယူထားတာဟန်ဘာဂါကို ကြည့်လိုက်၏။ မဒီကလည်း ထိုဟန်ဘာဂါပတ်ပတ်နှင့် ငေးဆဲမှာ သူက ဟန်ဘာဂါကို အားပါးတရ ကိုစားလိုက်၏။ မဒီသည် ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် လှသတ်ချင်လေအောင် စိတ်တိုသွားရ၏။ သူ့ကို ခုန်အုပ် ရန်ပြုပစ်လိုက်ချင်လေသည်။ လူက အားမရှိဘဲ နှမ်းယဲ့၍နေလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဧည့်ခံပွဲသွားရမည်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာရ၏။ ထိုနေ့တွင် မဒီသည် မျက်နှာချောင်ကျကာ မောနဲနဲနေရုံမှ တစ်ပါး မဆိုစလောက်ကလေးသာပိန်မှန်း ကိုယ့်ဘာသာ သိ၏။

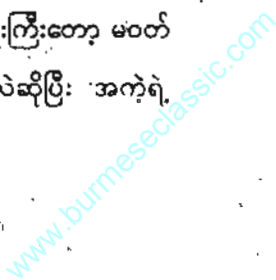
မဒီ ဝတ်လိုက်သော ဂါဝန်ဆွဲသာ ကလေးက မဒီကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်တစ်ရစ်ရစ်ဖြစ်နေ၏။

သူက မဒီကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ ...

“ဟာကွာ ... တော်တော်အဖြစ်ဆိုးတာပဲ၊ ချိုင့်သားတွေလည်း တစ်လို့၊ ဗိုက်ကလည်းပူ၊ တင်ပါးကလည်း ရယ်စရာကြီး၊ ချွတ် ... ချွတ် ... အဲဒီအင်္ကျီမဝတ်နဲ့၊ အတွင်းခံကော့ဆက်တွေ ဘာတွေ သေသေချာချာ ဝတ်လေကွာ”

မဒီသည် ထိုဂါဝန်ကိုပြန်ချွတ်ကာ နောက်တစ်ထည် ဝတ်ပြန်၏။ ထိုဂါဝန်ကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်ရအောင် ချောင်ချောင်ချိချိကလေး ချုပ်ထားတာမို့ အဆင်ပြေသည်။ သို့သော် သူက အကြိုက်မတွေ့နိုင်သေးဘဲ ...

“ပွတတနဲ့ မီးပုံးပျံကြီးကျနေတာပဲ၊ ဒါမျိုးကြီးတော့ မဝတ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူရိယမိန်းမက ဘာပုံကြီးလဲဆိုပြီး အကဲ့ရဲ့ခံနေရပါဦးမယ်”

ချွတ်ရပြန်၏။ စွပ်ရပြန်၏။ နောက်တစ်ထည်တော့ အနက်ရောင်မို့ တစ်ရစ်တာတွေ သိပ်မသိသာဘဲ အသက်ရှူသာ နာနာအောင့်ထားလျှင် ပိန်သယောင်ထင်ရလေသည်။

ထိုဝတ်စုံနှင့် အဆင်ပြေတော့မှ မဒီက သူနှင့်အတူ ထိုပွဲသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။

“အား ... အသက်ရှူကြပ်လာပြီ”

မဒီသည် ဘူဖေးစနစ် ပြင်ဆင်ထားသည့် ဟင်းပွဲတွေကို သုံးကြိမ်မြောက် ခပ်ယူကာ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်နေရာမှာ ဝိုက်လေးနှင့်ကြပ်သောခဲစားမှုကို ခံစားလာရသည်။

သူကတော့ ဟိုဘက်အစွန်မှာ သူ့ မိတ်ဆွေတွေနှင့် အားရပ်ပြောနေသည်။ မဒီ မဆန်မပြီစားနေတာကို လှည့်လှည့်ကြည့်နေပေမယ့် စကားစမပြတ်သေး၍ မဒီဆီ လာလို့မရသေး။ မိတ်ဆွေလည်း ဒါကိုပဲ အခွင့်ကောင်းယူကာ စားချင်တာကို စားချင်လောက် ထည့်ထည့်စားနေသည်။

အတွင်းခံကြပ်ကြပ် ဝတ်လာခဲ့တာမို့ စားနေရင်း

www.burmeseclassic.com

ခိုက်နားဆီက တင်းသထက်တင်းကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုပ်စည်း သလိုဖြစ်လာပြီး အသက်ရှူမဝဘဲ ဆိုကြပ်ကြပ်ဖြစ်လျက် နွေစေးတွေပျံလာသည်။ ခေါင်းနပန်းကြီးလာသည်။ ရင်ထဲတလှုပ်လှုပ်နှင့် ခေါင်းတွေမူး ချာလည်လာပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာ သူက မဒီထံ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လှမ်းလာနေတာကို မြင်ရသည်။ သူ မဒီနားရောက်ချိန်မှာ အသိတစ်ယောက်က မဒီရှေ့ရောက်လာလျက်...

“ဟယ် ... မဒီ၊ အရမ်းဝလာတယ်နော်”

ဟု အလန်တကြား အံ့ဩတကြီး ပြောလိုက်စေသည်။ မဒီကဖြင့် မျက်နှာမပျက်သော်လည်း သူက မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဝိတ်ချဦးနော် မဒီ၊ သူရိယက အရမ်း အလှကြိုက်တာ မိန်းမတွေ ဝရင် သူ အရမ်းကဲ့ရဲ့တတ်တာ”

ထိုဝိတ်ဆွေအစ်မက သူ့ကိုကြည့်ရင်း မဒီကို ပြောလိုက်သည်။ သူက မဒီပန်းကို ဖက်လျက် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“သူများတကာကို ကဲ့ရဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်မိန်းမကိုတော့ မကဲ့ရဲ့ရက်ပါဘူးဗျာ၊ သူ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် မျက်စိထဲတော့ အမြဲလှနေတာပါပဲ”

ဟု ပီပီရီရီလေး ပြောလိုက်လေသည်။ မဒီမှာတော့ ‘အစ်မ လုံးတမယ့်နဲ့’ ဟု စိတ်ထဲကနေ ပြန်အော်ပြောနေမိသည်။

ထိုအမျိုးသမီး နောက်ခိုင်းတာနှင့် သူက မဒီကို သရော်သလို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မင်း ... အဲဒီလောက် စားနေပုံမျိုးနဲ့ ပိုပြီးတော့ ပိန်ဦးတော့မှာပဲ ...”

မဒီသည် သူ့ကို ပြန်ရန်မတွေ့နိုင်တော့ဘဲ နင့်အစ်အသက်ရှူကြပ်နေကာ ...

“မဒီ မရတော့ဘူး၊ အရမ်း အသက်ရှူကြပ်နေပြီ၊ ပြန်မှဖြစ်မယ်”

“ကျွတ် ... စိတ်ပျက်စရာကြီးကွာ ... ကဲ ... လာ ... လာ ...”

သူက မဒီကိုလက်ကို ဖျစ်ညှစ် ဆောင့်ဆွဲခေါ်လာသည်။ အဲဒီနောက်တော့ အေးစက်စက်နှင့် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ချေ။

အဲဒီနောက်တော့ သူရိယသည် မဒီကို ဝိတ်လျှော့ ဖို့လည်း မပြောတော့ ... တခြား ဘာစကားမှလည်း မပြောတော့ဘဲ ဥပေက္ခာ ပြု၍နေလေသည်။

သို့သော် ... သူက မဒီကိုသာ စကားဟဟမပြောပေမယ့် ဖုန်းကိုတော့ မနားတမ်း ပြောလေသည်။

ညညဆို ... ဝရန်တာထွက်ကာ တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောလိုက် ရယ်မောလိုက်ဖြင့် မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ပြောနေသော သူ့ကို တွေ့နိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည့်နူးပီတိအရောင်မျိုး လျှံလက်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော မိန်းမထံပါးမှာ အသံဖြင့် ဖြစ်စေ ... သာယာနေသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာမျိုးပေါ့ ... ။

ဒေါ်စိုးကပင် သူ့ကို ကြည့်မရပြစ်ကာ မဒီကို လာပြောသည်မှာ ...

“မဒီရေ ... ညည်း ယောက်ျား ကြည့်ရတာ အကဲမရဘူး ကွယ်၊ ညည်းလည်း ဝိတ်လေး ဘာလေး လျှော့၊ သူ့ရှေ့မှာ လှအောင်နေ၊ ညည်းလည်း သိတဲ့အတိုင်း ညည်းယောက်ျားက အလှကြိုက်မဟုတ်လား၊ သူ ဖုန်းပြောပြောနေတာ ဒေါ်စိုး ထစ်ခွန်းတစ်စ ကြားဖူးတယ်၊ မင်းသမီးသစ်လေးနဲ့ အိနေတာလား မသိဘူးဘေ့ ...”

ဒေါ်စိုးက အဲဒီလို ပြောလေ မဒီ ရင်ပူရလေပင်။

သို့သော် ... မဒီ ဘာမျှလည်း မပြောချင်တော့ပါ။

မဒီသည် သူ့ရဲ့ ရက်ပေါင်းများစွာ ဂရုမစိုက် ပစ်ခတ်ခံရမှုကြောင့် တပြည်းဖြည်း ဝမ်းနည်းတုန်လှုပ်လာခဲ့ရသည်။ နန်းပြင်ထွက်ကာ ဖုန်းပြောပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ ပြန်ဝင်တာ မဒီကို ကျောခိုင်းပြီး အိပ်မောကျသွားတတ်သော သူ့မျက်နှာကို မိုးလင်းခါနီးထိ အိပ်မပျော်နိုင်သော မဒီက ဝေလီထောင်ကြီးမှာ ထကြည့်နေမိတတ်သည်။

မဒီသည် အမြဲတမ်းပဲ ဝမ်းနည်းဆာလောင်နေကာ

တရားနဲ့ ထမင်းထစားသည့်အကျင့်ပါ ရလာတော့တာမို့ သေထက်
ဝလာသည်။ အိပ်မပျော်လျှင်လည်း မဒိက အစားမပျက်ဘဲ ပိုစား
ချင်နေသည်။

တစ်ညတော့ သူ ဖုန်းပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်
လာချိန်မှာ အိပ်မပျော်သေးသော မဒိက သူ့ကို မျက်လုံးမသိမသာ
ဖွင့်လျက် ခိုးကြည့်လိုက်မိရင်း အကြံထုတ်ရသည်။

မဒိကပဲ သူ့ကို စခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား၊
ဒီလိုနေရတာ မဒိ အထီးကျန်လှပြီ။ မဒိဘက်က နည်းနည်းတော့
လျှော့မှဟု တွေးမိ၏။

သူမဒိဘေးမှာ ဝင်အိပ်လိုက်တာကို သိလိုက်၏။
မဒိသည် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ မှိတ်ထားသော မျက်စိကို
ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်တော့ သူ့ကျောပြင်ကို မြင်ရ၏။ သူ မဒိကို
ကျောခိုင်းအိပ်တတ်ခဲ့တာ ကြားပြီ။

မဒိသည် အရဲကိုးကာ သူ့လက်မောင်းပေါ်သို့ မဒိ
လက်ဖဝါးလေးကို ဖွဖွလေး တင်ကြည့်လိုက်လေသည်။

မဒိ မျှော်လင့်တာကတော့ သူက မဒိလက်ကို ဖြူ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မဒိဘက်သို့ ညင်သာစွာ လှည့်လာလေမလား
ဟုပင် ... ။

သို့သော် သူက မဒိ နလုံးသားကို အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်
စေသော လုပ်ရပ်ကို လုပ်ခဲ့လေသည်။

သူက မဒိ လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြုတ်ဖယ်ချ
လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး ...

“မဒိ ... ဟိုဘက်တိုးစမ်းပါကွာ၊ မင်းကိုယ်လုံးကြီးနဲ့
အိုက်လွန်းလို့ ဝေးဝေးမှာ နေစမ်းပါ”

ဟု ပြောလည်းပြော မဒိခန္ဓာကိုယ်ကို လှိမ့်တွန်း
ပစ်လိုက်လေသည်။

“အမလေး ... သေပါပြီ”

မဒိသည် အရှိန်ဖြင့် လိမ့်ကာ ခုတင်အောက်သို့
စုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတာမို့ လူရော စိတ်ပါ အသည်းခိုက်အောင်
နာကျင်သွားရလေသည်။

မဒိသည် သူ့ကို ရန်တွေ့ပို့တောင် စိတ်ကုန်သွား၏။
နည်းနည်းချင်းစီ စုဝေးလာသည့် မကျေနပ်ချက် မှန်သမျှဟာ
ဒီခုတင်အောက်မှာပင် စုပြုံပေါက်ကွဲသွားလေပြီဟု ထင်လိုက်၏။

မဒိက နာနေသော ခါးကို လက်ဖြင့် ထောက်ကာ
ပြန်ထလာ၏။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို အေးခဲ စူးရှစွာ ခိုက်ကြည့်

လိုက်၏။ အဲဒီနောက်တော့ အခန်းထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့
လေသည်။

မဒီသည် သူရိယ အိစိကလီ စကားတွေ ရုပ်ရုပ်
ပြောတတ်သော ဝရန်တာ လက်ရန်းကလေးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေ
သည်။

ဆောင်းလေသည် ဒေ.စိမ့်စိမ့်လေး တိုက်ခတ်နေ
တာမို့ မဒီ ညအိပ်ဝတ်အင်္ကျီရှည်သည် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်နေ၏။

မဒီသည် နာနေသော ခါးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ထောက်ကာ ရပ်တန့်လျက် ကြယ်ကလေးတွေ လဲ့နေသော
ကောင်းကင်ဆီ မော့ကြည့်ကာ အသက်ဝဝရှုရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ချလိုက်၏။

သူရိယက သူ့ကြမ္မာသူ မသိနိုင်ဘဲ အိပ်မောကျနေ
ချိန်တွင် မဒီသည် ...

www.burmeseclassic.com

(ဒီလောက်ဆိုလျှင် မဒီ ဝရန်တာပေါ်က ခုန်ချတော့
မလားဟု ထင်ကြမည်လား မသိပါ။ သို့သော် မထင်ပါနှင့်။ မဒီက
ကိုယ့်အသက်ကိုတော့ နှမြောသွားပြစ်၏။ ဒီလောက်လေးနှင့် တော့
ကိုယ့်အသက်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးချေ...။)

မဒီသည် ...

မဒီသည် ကျွန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထား
သော ဖုန်းကို ရှေ့ထုတ်ကာ ဂျာနယ်တစ်စောင်က မဒီတို့ကို
ဗျူးနေကျ ဂျာနယ်လစ်စ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မ သူရိယရဲ့ အမျိုးသမီး ဟန်မဒီမေပါ။ ကျွန်မ
ရှင်ကို သတင်းထူး ပေးစရာရှိလို့ မနက်ဖြန် မနက် ၁၀
နာရီ လောက် (... ..) မှာ လာစောင့်နေပါ”

ဂျာနယ်လစ်စ်ရဲ့ မျက်လုံးအစုံသည် သတင်းလောဘ
ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း တောက်ပြောင်ပြူးလက်လာသည်။ မဒီ ပြော
သမျှကို တစ်လုံးမှ လက်လွတ်မခံနိုင်တာမို့ သူ့လက်ထဲက
အသံဖမ်းစက်ကို မဒီဘက်သို့ တိုးသဖက် တိုးရွေ့လာသည်။

မဒီသည် ပြောလက်စ စကားကို ဖြတ်ကာ စားပွဲ
ပေါ်က လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို ကောက်ယူမော့သောက်လိုက်ပြီးမှ
စကားဆက်လိုက်၏။

“ရှင်တို့လည်း သိတာပဲလေ ... သူ ဘယ်လောက် ကျွန်မ
ကို ချစ်ပြခဲ့တယ်ဆိုတာ သိကြတယ် မဟုတ်လား ...။

“တကယ်တော့ သူပြောသမျှဟာ မုသားတွေချည်း
ပဲရှင် ...။ သူလုပ်သမျှဟာလည်း တလွဲတွေချည်းပဲရှင် ...။

www.burmeseclassic.com

“သူက ကျွန်မကို လူရှေ့မှာဆို သိပ်ယုယပြတယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ရှင်တို့အားလုံးကရော ပရိသတ်တွေကရော သူဟာ သူ့မိန်းမကို အရမ်းချစ်ခင်-ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ သူလို့ ထင်နေကြမှာပေါ့နော်၊ အဲဒါ မျက်နှာဖုံးသက်သက်လို့ ဘယ်ထင်ကြပါ့မလဲ ... ၊

“တကယ်တမ်း သူ့စရိုက်က ရှင်တို့ထင်တာနဲ့ တခြားစီပဲ ... ၊ သူက သူ့ဖို့ပဲ သူသိတယ်၊ ကျွန်မဘက်ကို တွေးမပေးဘူး၊ သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်တယ်၊ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တာကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျွန်မကို မထိမဲ့မြင် ပြုတယ် ... ၊

“ကြည့်စမ်း ... ရှင်တောင် အံ့ဩနေပြီ မဟုတ်လား၊ အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩစရာပဲလေ ... ၊ ကျွန်မ ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ရှင်တို့ ဂျာနယ်ထဲမှာ ထည့်လိုက်ရင်လည်း ဂျာနယ် အရမ်းရောင်းကောင်းမှာ သေချာပါတယ် ... ၊

“ဪ ... တစ်ခု ကျန်သေးတယ်၊ ကျွန်မ သူ့နဲ့ လမ်းခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီရှင် ... ”

ကက်ဆက်ခလုတ်က ချောက်ခနဲ ပိတ်သွား၏။

မဒီက အသက်ဝဝရွက်၍ ရှုလိုက်လေသည်။
ခုမှ အသက်ရှုဝလာသည်ဟု ခံစားရလိုပင်။

www.burmeseclassic.com

ထိုနေ့ မနက်က မဒီသည် မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်က ခဲ့ဖြူကလေးပေါ်တွင် နေရောင်ကို ကျောပေးထိုင်ကာ စာဖတ်နေသော သူရိယကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် အားပါးတရ စိတ်ကြည့်နေမိလေသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်းတွေထဲမှာ အဖွားကလေးတွေ မသိမသာ ကော့နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံက အလှဆုံးဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးပါပဲ။

အဲဒီနှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ရှားလာတဲ့အခါ သံသယချို့ချို့လေးတွေလည်း ထွက်ကျလာဖူးသည်။ တိမ်းမှူးသာယာတစ်ဖက်သားကို ညွှတ်ကျသွားစေမည့် စကားသံလေးတွေလည်း ချွေချပေးခဲ့ဖူးသည်။

ရတော့လည်း အဲဒီ နှုတ်ခမ်းမှာ အဆိပ်တွေ လူးထားမှန်း မဒီ သိပါပြီ။

ချို့လွန်းတယ်ရယ်လို့ သောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အရာဟာ အဆိပ်တွေမှန်း သိတဲ့အခါ မဒီ ဘာလုပ်ရမလဲ ...။

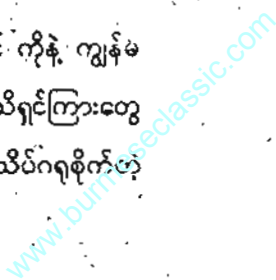
ကိုယ့်အတွက် အဆိပ်အတောက် မဖြစ်အောင် ပြန်ပြန်ထုတ်ပစ်လိုက်ရုံပဲပေါ့။ အဆိပ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး မပျံ့နှံ့မီ အန်ထုတ်ရလိမ့်မည်။

မဒီသည် သူ့ထံ လျှောက်သွားလျက် သူ့ရှေ့မှာ လိုက်၏။ နောက်ပစ်ထားသော မဒီလက်ထဲမှာတော့ ကျိုးကြွေအတတ် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဒီနေ့ထုတ် ဂျာနယ်တစ်စောင် ရှိနေသည်။

“ကို ...”

မဒီ ခေါ်တော့ သူက မဒီကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ အချစ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုနဲ့ ကျွန်မ စတွေ့တဲ့ အချိန်ကတည်းက ကို အမြဲ လူသိရှင်ကြားတွေ လုပ်ခဲ့တယ်နော်၊ ကိုက မဒီကို သိပ်ချစ် သိပ်ဂရုစိုက်တဲ့

အကြောင်း လူတွေသိအောင် အမြဲ အသိပေးချင်ခဲ့တယ်
မဟုတ်လား ...။

“ခုတော့ ... မဒီလည်း ကိုလမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံး
လိုက်ပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်ပါပဲ။ ပထမဦးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်
ကိုနည်းလမ်းကို အတုယူကြည့်လိုက်တာပါ။ မဒီလည်း
ကိုလိုပဲ အချစ်ကိစ္စကို လူသိရှင်ကြား လုပ်ကြည့်လိုက်
လေ ...”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ...”

သူမေးပေမယ့် မဒီက မဖြေဘဲ ယူလာသော ဂျာနယ်
ကို သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်သည်။

သူက ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။
မဒီတို့ နာမည်တွေ မပါသော်လည်း မဒီတို့
ရှည်ညွှန်းမှန်းသိသာစေသော အရေးအသားမျိုးဖြင့် ရေးသားထား
သော သတင်းကို မျက်နှာပုံး သတင်းအဖြစ် မြင်လိုက်ရတာ
သူက ဒေါသမီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် မဒီ
စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ဂျာနယ်ကို ဆုပ်ချေပစ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေကို မဒီက ခပ်အေးအေးပင် ရှောင်
လိုက်နိုင်သည်။

ထိုနေ့မှာပင် မဒီနဲ့ သူရိယတို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြ၏။

တစ်ချိန်က ချစ်ခဲဖူးသော်လည်း လူ့ရှေ့မှာ ဇနီး
အသားကို ချစ်ခင်ပုံပြကာ ချစ်ကြင်နာတတ်သည့် ယောက်ျားပီသ
သူကြီးအဖြစ် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တည်ဆောက်လိုသော ထို
ယောက်ျားကို မဒီ မလွမ်းမိအောင် ကြိုးစားရပါမည်။

www.burmeseclassic.com

အပိုင်း (၃)

“နင့်ပုံက တော်တော် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းနေပြီ...”

စုဇိ စကားကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားမိလိုက်သော်လည်း စဒီက ဂရုမစိုက်မိပေ။ မဒီ မျက်လုံးအစုံသည် တီဗီပေါ်မှာသာ အာရုံစိုက်လျက်သား။ မဒီရဲ့ ညာလက်ချောင်းကလေးများသည် နွန်းတစ်ချောင်းနှင့် ကော်ကပ်ထားသလို ခွဲမြဲနေကာ ထိုလက်သည် လက်ဖက်ပန်းကန်နှင့် ပါးစပ်ကို အခေါက်ခေါက် ကူးချည်သန်းချည် ပြုနေကြရသည်။

လက်ဖက်ပန်းကန်သည် ဆီနစ် အိန်နီနေကာ နှစ်ပြန်ကြော်ကလည်း ဆီတဝင်းဝင်း...။ ပိုပိုသာသာလေး ထည့်ထားသော မြေပဲနော်ကြီးများကလည်း ကျွတ်ရွလှပေသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာ

ကြိတ်ကြိတ်တံငါးလိုက်တိုင်း ဆီများက ပါးစပ်တစ်ခုမှာ စိမ့်စိုလာကြသည်။

“ဟဲ့... မဒီ နင် လက်ဖက်တွေ စားတာ သိပ်များနေပြီ၊ ဇွန်းကို ချဟောင်မချတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ အရင်တုန်းကဆို နင်ပဲ အသံပျက်မှာစိုးလို့ အဆီအဆီမဲ့ တွေ လုံးဝမစားဘူးဆို၊ တော်ပြီဟယ် ... တော်တော့...”

စူဇီက မဒီ လက်ကို ဖမ်းဆွဲချုပ်ကာ ဇွန်းကိုလှယူပြီး လက်ဖက်ကန်ပန်ကိုပါ သိမ်းပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မဒီက တီဗီက မျက်လုံးမခွာလျက်နဲ့ပဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ထိုင်နေသည့်နေရာ ပတ်ပတ်လည်သို့ ငှေ့ယမ်းရှာဖွေ လိုက်ရာ ပတ်လည်မှာ ပလုံစီကာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ခူဝေစေ ရှိနေကြသော ဝက်ခေါက်ကင်ထုပ်များ၊ အားလူးကြော်ထုပ်များ၊ ချောကလက်များ၊ မြေပဲကြော်ထုပ်များ၊ ငါးမုန့်ကြော်ထုပ်များကို စမ်းမိလေသည်။

မဒီက အလွန်ကြီးမားသော အားလူးကြော်ထုပ်ကြီးကို ယူကာ ဖောက်ဆဲ စူဇီက ပြန်လှယူကာ ...

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မဒီ၊ တော်တော့ဟာ ... အစား

မသောင်းကျန်းနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ပုံလည်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်ဦး၊ မပြီးမလိမ်း မပြင်မဆင် ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလိုစားနေတဲ့ နင့် ပုံစံကြီးကို ပြင်ပါတော့...”

မဒီက တီဗီကို ရိုမုနှင့် ခဏရပ်ထားလိုက်ပြီး စူဇီဘက် လှည့်လာကာ ...

“ငါ့ဘာသာ ပျော်သလိုနေတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာအတွက် ပြုပြင်စရာလိုလို့လဲ”

“အေး ... နင့်မေးခွန်းကို ဖြေမယ် ... ဖြေမယ်၊ ခဏစောင့်”

စူဇီက ဆောင့်အောင့်ထသွားကာ မှန်ကြီးကြီးတစ်ချပ် ယူလာပြီး မဒီရှေ့မှာ ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကြည့် ... နင့်ပုံနင် သေသေချာချာကြည့်၊ နင့်ပုံက နင် သိချင်တဲ့ အဖြေပဲ”

မဒီက မျက်လုံးကလေး ဝံ့စွေကာ မှန်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မသပ်မရပ် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော ခဲပဲဝဝ မိန်းမ တစ်ယောက်က မဒီကို ကြည့်လျက်ရှိ၏။ အဲဒီ မိန်းမဟာ မဒီဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပဲဖြစ်သည်။ အမြဲလှပကျော့ရှင်းသပ်ရပ်ကာ ဝညာတတ်ပုံစံမျိုးလေး သန်ပြန့်ထွက်နေသော ဟန်မဒီမဆိုသည့်

၁၅၆ ဖုညခင်

မိန်းမငယ်လေးက ဘယ်ဆီရောက်သွားသည်မသိ။ ဘာမှ လိမ်း၊
ခြယ်မထား၊ Skin care လုပ်မထားသည့် အဆီတပြောင်ပြောင်
မျက်နှာက ပြည့်အစ်လျက်၊ ပုံစံမကျတော့ပြီဖြစ်သော ဆံပင်တွန့်
ဖွာဖွာတွေကို ကလစ်ကြီးကြီးဖြင့် ဖြစ်သလိုကြီး ပင့်ညှပ်ထားကာ
အိမ်နေဝတ် ဂါဝန်ပွဲဖားဖားကြီးကို အနေချောင်ချိပြီးရော ဝတ်ဆင်
ထားသော ခပ်ဝဝ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။
ထိုမိန်းမ၏ မျက်နှာထားနှင့် မျက်ဝန်းများသည် လောကကြီးကို
စိတ်ကုန်ငြီးငွေ့ကာ အရွဲ့တိုက်ပစ်လိုက်ချင်သော ပုံစံမျိုးလည်း
ရှိ၏။

“တွေ့ပြီမဟုတ်လား မဒီ၊ အဖြေကို တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊
အဲဒီပုံကိုမှ မပြုပြင်ရင် ဘယ်ပုံကို သွားပြုပြင်ရဦးမှာလဲ”

မဒီက ဖောက်လက်စ' အာလူးကြော်ထုပ်ကို ခဏ
ပြန်ချကာ ဖောက်ပြီးသား ငါးမုန့်ခြောက်ကြော်တွေကို တဂျမ်းဂျမ်း
ကိုက်စားလိုက်ရင်း...

“မပြုပြင်ချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်
သဘော နေနေရတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ ဘယ်သူမှ
ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး၊ ဘယ်သူ့အလိုကျမှ ရုပ်ပြ လှအောင်၊

အဆီပြင် ထွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၁၅၇

လူအထင်ကြီးအောင် နေစဉ်နဲ့အမျှ ကြိုးစားအားထုတ်နေ
စရာလည်း မလိုတော့ဘူး၊ ကောင်းလိုက်တာ၊ လွတ်လပ်
လိုက်တာ၊ အေးချမ်းလိုက်တာ ...”

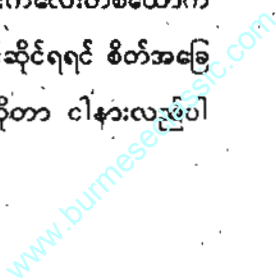
“ဂရုစိုက်စရာ ယောက်ျားမရှိတော့ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်
က ရှိသေးတယ်လေ ...၊ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင် တင့်တယ်
အောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလေး နေရဦးမှာပေါ့၊ ခုလို
စိတ်ကျနေပုံကြီးနဲ့ နေနေလို့ဖြစ်မလား”

“ဘယ်မှာ စိတ်ကျလို့လဲ၊ စိတ်က တက်တောင်နေသေး
တယ်၊ စားကောင်း၊ သောက်ကောင်း၊ အေးဆေးပဲ ...”

“နင် အဲလိုပြောနေတာကိုက ပုံမှန်မဟုတ်တာ ...၊ နင်
စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့သာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ချင်စိတ် မရှိတာ၊
လူတောမတိုးချင်တာ၊ အစားတွေကို မဆင်မခြင် စွတ်စား
ချင်နေတာ ...”

“နားငြီးတယ်ဟာ ...”

“နင် ဒီလို မနေနဲ့လေဟာ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ဒီလို အခြေအနေမျိုးကို ရင်ဆိုင်ရရင် စိတ်အခြေ
အနေ ပရမ်းပတာတော့ ဖြစ်မှာပဲဆိုတာ ငါနားလှူဇွဲပါ

တယ်၊ ဒါပေမယ့် နင့်မှာ အနာဂတ်တွေ အများကြီး ရှိ
သေးတယ်၊ နင် ဝါသနာပါတာကို ဆက်လုပ်ရင်းနဲ့ တစ်နေ့
မှာ အချစ်သစ်ကို တွေ့နိုင်သေးတယ်”

“အချစ်ဆိုရင် သစ်သစ်ဟောင်းဟောင်း ဘာကိုမှမတွေ့ချင်
တော့ဘူး၊ ယောက်ျားဆိုရင် ကြောက်မိပြီပဲ ...”

“အစပိုင်းတော့ ဒီလိုပဲ ပြောတတ်ကြတာပဲ၊ ခံစားချက်တွေ
အနည်ထိုင်သွားတော့လည်း နှလုံးသားက ပြန်လတ်ဆတ်
သွားတာပဲ၊ နင် မချစ်ချင်လည်း နင့်ကိုချစ်တဲ့သူတော့
ပေါ်လာဦးမှာပဲ၊ နင့်အသက်က ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ၊
တစ်နေ့နေ့ကျ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ ထပ်တွေ့ဦးမှာ
ပဲ၊ နင့် ဒီလိုပုံစံကြီးဖြစ်နေရင်တော့ ကောင်းကောင်းကန်း
ကန်းထဲက တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး ...”

“ဘယ်လိုလူနဲ့မှ မတွေ့ချင်တော့ပါဘူးဟယ်၊ အိမ်ထောင်
ရေးဆိုတာ ကြောက်စရာကြီးပေါ့၊ ငါနဲ့ သူရိယဆို ကြည့်လေ
စချစ်တုန်းကလည်း ထူးထူးခြားခြား၊ လက်ထပ်တော့လည်း
ခမ်းခမ်းနားနား၊ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်တော့လည်း ဆန်းဆန်း
ပြားပြား၊ လူတိုင်းက အားကျလောက်တယ်၊ တကယ်တမ်း

ဒိမ်တွင်းရေးကျတော့ ဘာမှအနှစ်မပါ ဟာလာဟင်းလင်း
ကြီး ... !

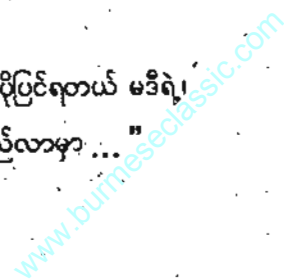
“အိုဒီတော့ အပေါ်ယံကိစ္စတွေကို ငါ လုံးဝ စိတ်
မဝင်စားတော့ဘူး၊ ငါဖြစ်သလိုကြီးနေလို့ ဘယ်ယောက်ျား
မှ ငါ့ကို သဘောမကျလေ ပိုကောင်းလေပဲ၊ ဒီပုံကိုမှ
ချစ်ပါတယ်ဆိုလာရင်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာပေါ့၊ အရေး
ကြီးတာက ချစ်ပြတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ နောက်တစ်
ကြိမ် မတွေ့ရဖို့ပဲ”

မဒီက စုစီကိုပြောပြီး တိဗီကိုသာ သံသံမဲမဲ ဆက်
ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

တကယ်တမ်းမှာ မဒီဟာ စုစီပြောသလိုပဲ စိတ်ဓာတ်
တွေ ကျဆင်းပြိုယိုင်နေခဲ့တာပင် ... ။

သူရိယနဲ့ ကွာရှင်းခဲ့တာ ခြောက်လရှိပြီဆိုပေမယ့်
ခုထိ ပုံမှန်စိတ် အခြေအနေကို မရောက်သေးပါ ... ။ ဝါသနာ
ပါရာကို ဆက်လုပ်ဖို့လည်း စိတ်မပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု
လည်း မရှိတော့တာပါ။

“မိန်းကလေးဆိုတာ စိတ်ညစ်ရင် အလှပိုပြင်ရတယ် မဒီရဲ့၊
ဒါမှ ရုပ်အပေါ်ခိုပြီး စိတ်ကပါ ကြည်လာမှာ ... ”

ဟု စုစီက ပြောသော်လည်း မဒီက မလိုက်နာ ...။

သို့သော် မဒီပုံစံ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မဒီအသံလေး

ကတော့ သာယာဆဲ ...။

“မဒီ နင် သီချင်းပြန်ဆိုပါလားဟာ ...”

ဟု စုစီက တိုက်တွန်းသော်လည်း မဒီက လူကြား

ထဲ ပြန်တိုးမဝင်ချင်သေးတာမို့ ရှောင်လွှဲနေခဲ့သည်။

မဒီသည် ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ

တစ်ယောက်တည်း စားကောင်း သောက်ကောင်း အိပ်ကောင်းဖြင့်

လပေါင်းများစွာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေနေခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တော့ မဒီ အပြင်ထွက်ချင်စိတ် ပေါ်လာခဲ့

သည်။ အဲဒီနေ့က မဒီစိတ်ထဲမှာ သီချင်းဆိုချင်စိတ်က ပိတ်ဆို့

ရေအောင် ရုန်းကန်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

မဒီသည် ကိုယ့်အိမ်မှာတော့ ကာရာအိုကေ မဆို

နှင့်ပေ။ အဆိုတော်မို့ တီးဝိုင်းအစုံနှင့်ပင် ဆိုလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် လောလောဆယ်တော့ အခြေအနေမပေး။ အိမ်မှာဆိုလျှင်

အိမ်က ဒေါ်စိုး အပါအဝင် အိမ်ဖော် ကောင်မလေးတွေကအစ

အထူးအဆန်း စူးစမ်းသည့် အကြည့်မျိုးတွေနှင့် ကြည့်နိုင်သေး

တာမို့ မုန့်စားရင်း ကာရာအိုကေ ဆိုနိုင်သည့် M3 Food Center

ထဲသို့ ကားမောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဟိုရောက်လျှင် မဒိက အခန်းကျယ် တစ်ခုကို တစ်
 ယောက်တည်း ယူကာ စားစရာတွေ စိတ်တိုင်းကျမှာယူလိုက်၏။
 အဲဒီလနောက်တော့ မဒိသည် အစားကို နင့်အိမ်
 အောင် စားပြီး သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်ဆိုရင်း မျက်ရည်
 တွေလည်း ကျလာလေသည်။ အို ... မဒိ အသံလေးကတော့
 သာယာနေဆဲပါလား။

မဒိသည် ကိုယ့်အောင်မြင်မှုကို ကိုယ်မထူထောင်
 သူများအောင်မြင်မှုအပေါ် မှီခိုယစ်မှားခဲ့မိသည့် ကိုယ့်အဖြစ်
 နောင်တရမိတာ တစ်မိမိမိ ဝမ်းနည်းလာလေသည်။

မဒိက အသံပြာအက် တိမ်ဝင်မောဟိုက်သွားသလို
 အထိ သီချင်းဆိုပြီးမှ စိတ်လွတ်လက်လွတ် အသံကျယ်ကြီး
 အားရပါးရ ငိုရွိုက်လိုက်မိတော့သည်။

အသံလုံခန်းဖို့ ဘယ်သူမှလည်း မကြားနိုင်။
 တစ်ယောက်တည်းမို့ ခံစားရသမျှ ပေါက်ကွဲဖွင့်ထုတ်ပစ်လိုက်
 သည်။

မဒိစိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားတော့မှ ငွေရှင်းထောင်
 အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

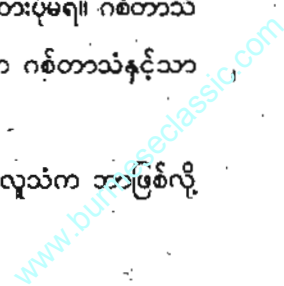
မဒိက သီချင်းမဆိုတာလည်း ကြား၊ သူ့ရိယနဲ့ အတူ
 စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ မတွေ့တာလည်းကြား၊ ပြီးတော့ မဒိပုံစံက
 လုံးဝမပြင်မဆင် ဖြစ်သလို အနေအထားနှင့်မို့ မဒိကို တွေ့လည်း
 ဒါဟာ၊ သူ့ရိယ ဇနီးဟောင်း အဆိုတော် ဟန်မဒီမေရယ်လို
 ဘယ်သူမှ မသိကြတော့ပါ။ အိုကေ ... မသိလေ ကောင်းလေပေါ့။

မဒိက ကာရာအိုကေခန်းများရှေ့ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း
 လျှောက်ထွက်လာရင်း အခန်းတစ်ခန်းရှေ့မှ ဖြတ်အလျှောက်မှာ
 ရယ်စရာ ကောင်းလှစွာသော ဂဠာဂဠာပင် ယောက်ျားအသံ
 စာစံသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အခန်းတံခါးမှာ ခပ်ဟဟပွင့်နေ၏။ ဝိတ်တာလေး
 က စားစရာဝင်ဖို့ပြီး ပြန်အထွက်မှာ တံခါးကို သေချာမပိတ်ခဲ့မိ
 တာ ဖြစ်မည်။

တစ်ခုထူးဆန်းသည်မှာ ထိုအသံက ကာရာအိုအေ
 ဆိုနေသော အသံမဟုတ်။ စက်ကိုလည်း ဖွင့်ထားပုံမရ။ ဂစ်တာသံ
 စာစံသံသာ ကြားရလျက် ထိုယောက်ျားသံက ဂစ်တာသံနှင့်သာ
 ထျှင်တွဲထွက်ပေါ်နေသည်။

ဂစ်တာက အသံသာပါလျက် လူသံက ဘာဖြစ်လို့

၁၆၄ ဣသင်

ဒီလောက်ဆိုးနေရပါလိမ့်ဟု တွေးကာ မဒီက တစ်ချက်ရယ်ရင် ဟနေသော အခန်းတံခါးမှတစ်ဆင့် အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

အတွင်းမှာတော့ တစ်ယောက်တည်း ဂစ်တာတီးသီချင်းဆိုနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်။ အသံက မကောင်းပေမယ့် ဆိုနေပုံကတော့ mood အပြည့်ပင် ...။

မဒီက ဆက်မသွားသေးဘဲ သီချင်းစာသားတွေကို နားစိုက်ထောင်မိတော့ မဒီ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော စာသားမျိုး။ စကားလုံး ရွေးချယ်ထားတာလေးတွေက အသံနှင့်မလိုက်ဖက်အောင် ကောင်းလွန်းနေသည်။ မဒီ ကြိုက်တတ်သော စာသားမျိုးမို့ အသေအချာ နားစိုက်ထောင်ပြီးချိန်မှာ နှစ်သက် သဘောကျသွားမိတော့သည်။

မဒီ ကြည့်နေဆဲမှာ ထိုသူက အခန်းဝဆီ လှမ်းကြည့်လာသည်။ မျက်လုံးတွေ စူးရှကာ နှုတ်ခမ်းတွေက ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော်လည်း အဝတ်အစားက မှိန်ဖျော့လွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပင်။

မဒီက နောက်သို့ ကိုယ်ကိုယ့်ကို ကွယ်လိုက်သွားလည်း မမိတော့။

အစိတ်ဖြင့် ထုံဖျန်းသော နှုတ်ခမ်း... စန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၁၆၅

သူက မဒီထံ ထလာနေပြီ။

“ဘာကိစ္စလဲ ...”

အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်။ အကြည့်က ခပ်စူးစူး။ နှုတ်ခုံးထူထူနက်နက်က ခပ်ကျုံ့ကျုံ့။

မဒီကလည်း ရင်ဆိုင်ရုံပဲ ရှိတော့တာမို့ ...

“သီချင်းဆိုနေတဲ့ အသံက ထူးဆန်းလို့ ရပ်နားထောင်နေမိတာပါရှင်”

“ဒါ ... ကျုပ်ကိုလှောင်တာလား”

“မလှောင်ရပါလားရှင်”

“ကျုပ်ကို အားနာပြီး ညာပြောမနေပါနဲ့၊ ကျုပ်အသံက ရယ်စရာ ကောင်းမှန်း ကျုပ်သိပါတယ်”

“မညာစေချင်ရင်လည်း အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောတော့မယ်၊ အသံကတော့ မလေးစားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သီချင်းစာသားလေးတွေကတော့ ကောင်းတယ်၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“မကြားဖူးဆို ဘယ် အဆိုတော်ကမှ မဆိုဖူးသေးဘူးလေ၊ ဒါ ကျုပ်ဘာသာ စပ်ထားတဲ့ သီချင်း ...”

“ရှင်က သီချင်းရေးဆရာလား”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ သီချင်းမရောင်းဖူးသေးတဲ့ သီချင်းရေး ဆရာပဲဆိုပါတော့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား အသံကတော့ တော်တော် ကောင်းတယ်နော်၊ ဒါလည်း ကုသိုလ်တစ်မျိုးထူးတယ်၊ အသံကောင်းပြီး သီချင်းဆိုတတ်တဲ့သူတွေဆို ကျွန်တော် တကယ်အားကျတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာတော့ ကိုယ်စပ်ထားတဲ့ သီချင်းကို ပြန်ဆိုပြဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ အသံ Tone က အနိမ့်အမြင့် ဆွဲလို့သိပ်မရဘူး၊ ခုန ခင်ဗျားကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ သီချင်းဆိုလိုက်ရင် သံသေးသံကြောင်ဖြစ်ရော”

“စကားပြောတဲ့ အသံကတော့ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး”
“ဟုတ်တယ် ... သီချင်းဆိုလိုက်မှ အခြေအနေ ဆိုးသွား တာ ...”

“တချို့ အဆိုတော်တွေကျတော့ သီချင်းဆိုလိုက်မှ ကောင်း တာ၊ စကားပြောရင် အသံကမကောင်းဘူး၊ ရှင့် ကျတော့ ပြောင်းပြန်ပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ...”

“ရှင့်သီချင်းတွေက ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် ကော်ပီမရေးဘူး”

“ကောင်းလိုက်တာ ... မဒီလည်း ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်သီချင်း တွေ ရေးတတ်တဲ့သူဆို သိပ်အားကျတာပဲ၊ ခုခေတ်က ရယ်ဒီမိုကရေစီဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ချက်ပြုတ်စားချင် တဲ့ သူက ရှားတယ်လေ ...”

ဂီတမှာ နစ်ဝင်ကြသူချင်းမို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဆွဲ ဆောင်ငြိတွယ်ကာ စကားစက မပြတ်တော့ချေ။

မဒီသည် ကိုယ်ဟာ မဖြစ်တဖြစ် အဆိုတော်လေး ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသည်ဆိုတာကိုတော့ ထုတ်မပြောဘဲ သူ့ကို သာ အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

စကားပြောကြည့်တော့မှ သူ့ပုံစံဟာ ခပ်ရိုးရိုးနှင့် ဆေးချမ်းသောအသွင် ရှိကာ အာရုံစူးရှထက်မြက်သူဟု အကဲခတ် နိလာသည်။ စူးရှသော မျက်လုံးတွေက တစ်ဖက်သားရဲ့ စိတ် အာရုံကို ဖတ်ရှုနားလည်နေပုံမျိုး ... ။ အသားက ဖြူပြီး ပန်းရောင် ဆွေးတောင် စွက်နေသည်။ အရပ်က သိပ်အမြင့်ကြီး မဟုတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ မပိန်မဝမို့ ကြည့်ကောင်းသည့်အထဲပါသည်။ နှင်းဘောင်းဘီ ပွပွ အရောင်ပျော့ပျော့တစ်ထည်နှင့် country စွပ် အနီကွက်ကို ဘောင်းဘီအပြင်ဘက် ထုတ်ဝတ်ထားပုံကတော့ သူငယ်ဆန်ကာ တစ်မျိုးဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

“ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလားမသိဘူး။”

မဒီက အခန်းထဲက ဂစ်တာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောတော့ သူက ‘မေးလေ’ ဟု ပြောသည်။

“စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်၊ အင်းလေ... ညာမပြော ကြေးဆိုရင် စပ်စုတာတော့ စပ်စုတာပါပဲ၊ ရှင်က ကာရာ အိုကေ ခန်းထဲ လာထိုင်ပြီး ဘာလို့ ဂစ်တာတီးနေတာလဲ၊ ရှင်အိမ်မှာ တီးလို့မရဘူးလား။”

“ဟုတ်တယ်... တီးလို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော် ငှားနေတဲ့ အိမ်လေးက နှစ်ခန်းတဲ့ သစ်သားအိမ်လေး၊ အသံမလှဘူး၊ ကျွန်တော့် အသံက သူများကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် အသံ သူများကြားမှလည်း ရှက်လို့ ဒီမှာ တုတ်နာရီစာပိုက်ဆံပေးပြီး လာတီးနေရတာ၊ ရပ်ကွက် ထဲမှာဆို ကျွန်တော့် အသံကြားရင် ဈေးတွေတောင် အူတယ် လေ ...”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပုံကြောင့် မဒီက ရယ်ချင်သွား သော်လည်း အားနာစိတ်ဖြင့် အောင့်ကာနေသည်။ သူမက မဒီကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ခင်ဗျား ရယ်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဟန်ဆောင်မနေ ပါနဲ့ဗျာ၊ ရယ်ချင်လည်း ရယ်ချလိုက်ပေါ့၊ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး...”

မဒီ တကယ်ပဲ ရယ်ချလိုက်မိတော့ သူကလည်း ရယ်သည်။ ထိုခဏလေးမှာ မဒီတို့ ရှင်းနီးလာကြသည်။

မဒီသည် သူ့သီချင်းစာသားတွေကို သဘောကျလှ သော်လည်း ကိုယ်ဟာ မအောင်မြင်သော အဆိုတော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်း ပြောမပြချင် ...။ သူ့သီချင်းကို လိုချင်ပေမယ့် ဘယ် သို့နည်းနဲ့ ဘယ်လိုစကားမျိုးနဲ့ ဝယ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစား ခရနိုင်သေး။ ပြီးတော့... သူ့သီချင်း သံစဉ်ဟာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ ဆိုတာ မဒီ မမှန်းဆနိုင်။ သူ့ဆိုပုံက သံစဉ်မှ မပီပဲလေ ...။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စကားရပ်ပြောရင်း ခင်ဗျားကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်ဗျာ”

မဒီက ဘာဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု တွေ့တွေ့ ခဲ့ဆိုင်းဆဲမှာ သူက စကားစလိုက်သည်။

“ဘာများလဲဟင်...”

“ခင်ဗျားက တော်တော် အသံကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော့်

သီချင်းကို ခင်ဗျား ဆိုပေးရင် အဆင်ပြေမလား မသိဘူး၊ ဒီလိုဗျာ... ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ရေးထားတဲ့ သီချင်းတွေကို အခွေကြမ်းလေးသွင်းပြီး ပရိဂျူဆာ တစ်ယောက်ဆီ သွားပေးထားမလို့ပါ။ သီချင်းကတော့ မိန်းကလေးရော ယောက်ျားလေးရော ဆိုလို့ရတဲ့ သီချင်းပါ။ ခွေကြမ်းသွင်းဖို့ တောင် ကျွန်တော်အသံက အဆင်မပြေလို့ ခင်ဗျား အသံ သွင်းပေးရင် ပိုအဆင်ပြေမလား တွေးမိလို့ပါ။”

သူ့တောင်းဆိုမှုက မဒီ ဖြစ်ချင်တာနဲ့ တစ်ထပ် တည်းကျတာမို့ မဒီက အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်၊ ကျွန်မ ကူညီတဲ့ အတွက် ရှင်ဘက်က အဖိုးအခ တစ်ခုခုတော့ ပေးရလိမ့် မယ်နော် ...”

“သိပ်အများကြီးတော့ မပေးနိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင် မှ ဒီသီချင်းတွေ ရောင်းစွဲမှ ပိုက်ဆံအဆင်ပြေမှာ ...”

သူ့စကားကြောင့် မဒီက ပြုံးမိတော့ သူက ရင် ထိတ်နေပုံဖြင့် ...

“ခင်ဗျားပြောတာ ကြားရတာ ရင်တွေတောင် တုန်တယ်။”

ပြောဗျာ ... ပြော၊ သီချင်းဆိုပေးခ ဘယ်လောက်ပေးရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တဲ့ ပမာဏဆိုရင်တော့ ဆိုမပေး ပါနဲ့တော့ ...”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ရှင်တတ်နိုင်သလောက်ပဲ တောင်းမှာပါ။”

မဒီက ပဟောဠိဌာန်သလိုလေး ပြောလိုက်ရင်း သူ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် တည့်တည့် ရင်ဆိုင်ကြည့်လျက် ပြုံးလိုက်မိလေ သည်။

မဒီတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုက ခမ်းနားခြင်းတွေ မပါသော် လည်း စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းခဲ့ပါသည်။

အထူးသဖြင့် မဒီ အကျေနပ်ရဆုံးမှာ သူ့မျက်ဝန်း တွေက တစ်ဆင့် သူ့ရင်ထဲက ဂီတအပေါ် တန်ဖိုးထားခြင်းကို တွေ့မြင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့...

မဒီတို့ သီချင်းသွင်းရမည့် နေရာလေးမှာ ရေစပ်နှင့် သိပ်မဝေးသော ပြွန်ပြူးသည့် မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။

မလှမ်းမကမ်းမှာ ပစ်ကနစ် ထွက်လာပုံရသော မိသားစု တချို့ကို တွေ့ရသော်လည်း မဒီတို့ အနီးအနားမှာတော့ လူသူ ရှင်းလင်းနေသည်။ လူရှင်းပြီး ဆိတ်ကွယ်ရာမဟုတ်သော မြေကျွန်းသာထဲက မြက်ခင်းပြင်ကို မဒီတို့ တိုင်ပင်ရွေးချယ်ခဲ့ကြ တာ ဖြစ်သည်။ မဒီတို့ နစ်ယောက်ကို ဘယ်ကလေးကြည့်ကြည့် မြင်နိုင်သည်။ သို့သော် အနီးမှာ လူရှုပ်မနေ၊ အသံကလည်း ဆူညံခြင်း မရှိသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး အသံသွင်း၍ ရနိုင်မည်။

သူက မဒီကို သူ့အိမ်ခေါ်ရမှာလည်း အားနာ၊ ကာရာအိုကေခန်းထဲလည်း သွားဆိုလို့မဖြစ်တာမို့ ဒီနေရာကိုပဲ ရွေးခဲ့ရပါသည်။

မဒီတို့နားမှာ ဂစ်တာတစ်လက်၊ အသံသွင်းမည့် ကက်ဆက်လေး တစ်လုံး၊ ရေသန့်တစ်ဘူး၊ ဆင်းဒဝစ် ထည့်လာ သည့် ဘူးလေးတစ်ဘူးသာရှိသည်။ သူက အသံမသွင်းမီ ဆင်းဒဝစ် ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်ရင်း...

“လောလောဆယ် အဖိုးအခကတော့ ဆင်းဒဝစ်ပဲပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားစားဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လုပ်လာတာပါ။”

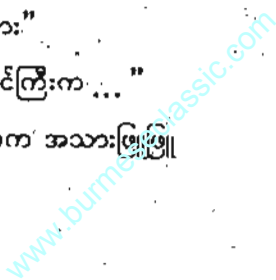
“အံ့မယ် ... ရှင်ကိုယ်တိုင် လုပ်တယ် !”

“ဗွတ်တယ်လေ ... ကိုယ်တို့လုပ်တော့ အကုန်အကျ သက်သာတာပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း လာနေကတည်းက ဒီလိုပဲ ကိုယ်စားဖို့ ကိုယ့် ဘာသာ လုပ်ရတာ ...”

“ရှင်က ရန်ကုန် ဇာတိ မဟုတ်ဘူးလား။”

“မဟုတ်ဘူး ...၊ ကျွန်တော်က တောင်ကြီးက ...”

“ဪ... ဒါကြောင့်ထင်တယ်၊ ရှင်ပုံစံက အသားဖြူဖြူ

နဲ့ တောင်ပေါ်သား ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတာ၊ ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ခုမှ သတိရတယ်။ ခုထိ ကျွန်မတို့ နာမည်တွေ မသိကြ သေးဘူးနော်”

“ကျွန်တော့် နာမည် ခွန်မင်းပါ။ ခင်ဗျားကရော ...”

“ကျွန်မနာမည်က ဟန် ...၊ အင်း ... မဒီပါ”

မဒီက မဒီနာမည် အပြည့်အစုံကို မပြောဘဲ နေ လိုက်မိသည်။ ဟန်မဒီမေ ဆိုသော အမည်ကိုတော့ သူကြားဖူး နိုင်သည်ဟု ထင်လိုပင်။

“အသံမသွင်းခင် ဇိုက်ပြည့်သွားအောင် ဒါလေး စားလိုက် ပါဦး”

သူက ဘူးထဲမှ ဆင်းဒဝစ် တစ်ခု ထုတ်ယူ ကမ်း ပေးလိုက်သည်။ မဒီ စားကြည့်တော့ အရသာ တော်တော်လေး ကောင်းသည်။ မဒီက မျက်ခုံးပင့်လျက် ...

“ကောင်းလိုက်တာ ... ယောက်ျားလေးလုပ်တာလို့တောင် မထင်ရဘူး”

ဟုပြောမိတော့ သူက ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ခေါ် လက်သုတ်ဖို့ တစ်ရှူးစလေး လှမ်းပေးသည်။ ရေသန့်ဘူး အသံ

ကိုင်ကာ စောင့်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော် အောက် သက်ကျေကျေ အလိုက်သိသိ ပုံစံမျိုးပင်။

မဒီ စားပြီးတော့ သူက ကက်ဆက်ကို မဒီရှေ့မှာ ချပေးပြီး ဂစ်တာကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

အဲ့ဒီနောက်တော့ သူက မဒီ ဆိုတတ်အောင် သင်ပြ ပေးသည်။

“အဲ့ဒီအဆုံးနားကျ နည်းနည်းလေး ဆွဲလိုက်နော် မဒီ၊ ကျွန်တော့် အသံက အဆွဲအငင် နည်းနည်းမှမရလို့ ဆိုတော့ မပြတ်တတ်ဘူး၊ ပြောပဲပြောပြတ်တတ်တယ်”

သူသင်ပေးသမျှကို သေချာမှတ်ပြီးတော့မှ မဒီက အစွမ်းပြလေသည်။

မဒီသည် ဘာဖိစီးမှုမှမရှိ အေးအေးလေးလေး ပေါ့ ပေါ့ပါးပါး ပုံစံမျိုးလေးဖြင့်ပင် အမှားအယွင်းမရှိ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် သီဆိုသွားသည်။

ခွန်မင်းသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ရလျက် မဒီ ဘို တအံ့တဩ ဝေးကြည့်နေလိုက်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ နှစ်သက်ကျေနပ်ခြင်းဖြင့် ရွှန်းစိုလက်လာသည်။

“မဒီရယ် ... တော်လိုက်တာ၊ နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ တကယ့် အဆိုတော်စစ်စစ်အတိုင်းပဲ၊ မဒီသာ အဆိုတော် လုပ်ရင် အရမ်းအောင်မြင်မှာ ...”

“ရှင်ဆီက အဖိုးအခရမှ ကျွန်မက အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်မှာပေါ့”

မဒီက ပြုံးစေဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြောတော့ သူက အကြံအစိုက်သွားပုံဖြင့် သူ့ဆံပင်တွေကို ဖွပ်ဖွပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟိုလေ ... ကျွန်တော် ပေးနိုင်တဲ့ အဖိုးအခကတော့ မဒီ စီးရီး ထုတ်လောက်အောင်တော့ များမယ်မထင်ဘူး ...”

“ကျွန်မ စီးရီးထုတ်လောက်အောင် ရှင်ပေးနိုင်မှာပါ ...”

“ဟာ ... အဲဒီလောက်ကြီးတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မဒီရယ်”

“ရှင် တတ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် တကယ်မတတ်နိုင်လို့ပါ”

“တတ်နိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်သီချင်းတွေကို ကျွန်မကို ရောင်းလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ကျွန်မ အောင်မြင်တဲ့အထိ ရှင် တာဝန်

ယူပြီး သီချင်းတွေ ရေးပေးရမယ်၊ အဲဒါ ရှင်ဆီက ကျွန်မ လိုချင်တဲ့ အဖိုးအခပဲ”

သူက မဒီကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩစွာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ စဝေဝေ ပုံစံမျိုးဖြင့် ...

“နေဦး ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးသလိုပဲဗျ၊ ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူးတာလဲတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ မြင်ဖူးတာတော့ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

မဒီသည် ဆက်လက် ဖုံးကွယ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ တာမို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ရှင် မြင်ဖူးခဲ့မှာပါ၊ ကျွန်မက သူရိယရဲ့ ဇနီးအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ အဆိုတော် ဟန်မဒီမေပါ”

မဒီကို ကြည့်နေခဲ့သော သူ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကရုဏာရောင် လွှမ်းသွားခဲ့သည်။

သူက ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ စောစောကထက် ပို ပျော့ပြောင်းလာကာ ...

“ကျွန်တော် ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ဆောရီးဗျာ ...”

“ရပါတယ်... စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး၊ အားလုံး ပြီးသွားပြီပဲ ...”

သူ စကားမဆက်တတ်တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့လျက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မဒီလည်း ခေါင်းငုံ့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အဲဒီနောက် နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူခေါင်းမော

လာကာ ...

“ကျွန်မ အောင်မြင်ချင်တယ်”

“ခင်ဗျား အောင်မြင်ရမယ်”

ဟူသော အသံနှစ်သံ ပြိုင်တူ ထွက်လာသည်။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူပြုံးမိကြသည်။ သူက မဒီ မျက်ဝန်းတွေထဲ စူးရှရှ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား အောင်မြင်အောင် ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမယ်”

ဟု တည်ကြည် သိမ်မွေ့စွာ ပြောသောအခါ မဒီက

ရင်ထဲတုန်ခါကာ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ အားအင်တစ်မျိုးက မဒီအဖွဲ့ကိုယ်ထဲ စီးဝင်သွားသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ အပြန်အလှန် ယုံကြည်ခြင်းကို မဒီတို့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှတစ်ဆင့် အသီးသီး မြင်လိုက်ရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အစပ်ဖြင့် ထုံဖွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၁၈၁

ပြောတတ်သည်။ ထိုစကားမျိုး ပြောသည့်အခါတိုင်း သူ့မျက်လုံး
နားက တောက်ပထက်သန်လွန်းတာမို့ မဒီ အမြဲ စိတ်အားတက်
ကြရသည်။

မဒီ စိတ်အခြေအနေကို အောက်ဆုံးကနေ အထက်
သို့ ပြန်ရောက်လာအောင် သူက တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲတင်နေ
သည်။

ခုတော့ ... အဆိုတော် အဖြစ် အောင်မြင်ချင်တာ
ဟာ ခွန်မင်းလား ... ဟန်မဒီမေလားတောင် မသိတော့ချေ။

သူက မဒီထက်တောင် ပိုပြီး တက်ကြွထက်သန်
နေချေသေးသည်။

သူ့အသစ်ထပ်ရေးပေးသော သီချင်းတွေဟာ တစ်
ထက် တစ်ပုဒ် ပိုပြီး ပြောင်မြောက်လာသည်။ သူက မဒီ
တွေ့တိုင်း ...

“မဒီ အောင်မြင်ရမယ်ကွာ၊ သိလား ... အဲ့ဒါ လုံးဝ သေ
တယ်”

ဟု ရှေ့ဖြစ်ကို အပ်ချမတ်ချ သိနေသလိုမျိုး အ

“မဒီက အစကတည်းက အရည်အချင်း ရှိပြီးသားပါ။
ကံတွေ စန်းတွေ၊ ကြောင်းကျိုးတိုက်ဆိုင်မှုတွေ မရှိသေး
လို့သာ အောင်မြင်ဖို့ အချိန်မရောက်ခဲ့တာ၊ မအောင်မြင်တာ
အရည်အချင်းမရှိလို့ ဆိုတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မတွေ့နဲ့...”

သူက ထိုစကားမျိုး မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။
မဒီသည် သူနှင့် သီချင်းကိုက်ရင်း စကားပြောရင်း

မိုက်ကိုက်ကို ယုံကြည်မှု ရှိလာသည်။

ဒေါ်စိုးကပင် မဒီရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကိုသတိထားမိကာ

“မဒီလေး ကြည့်ရတာ ခုတလောမှ ကြည်လင် လန်းဆန်း
လာသလိုပဲကွယ်၊ အဲဒီလိုလေး သွက်လက်ရွှင်လန်းနေတတ်
တာ မဒီ အရင်ပုံစံပဲ၊ အဲဒီ ပုံစံကို ဆက်ထိန်းထားကွယ်
မပျောက်စေနဲ့...”

ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဆိုသည်။

“စူမီကတော့ ခန့်တဲ့တဲ့ ပြုံးကာ ...

“ရှင် ရှင်လန်းတာ ကျုပ်သိပါတယ် မယ်မဒါ၊ အဟမ်း ...
ဝါသနာပါတာလေး လုပ်နေရတာလည်း တစ်ကြောင်း
သီချင်းရေး ဆရာလေးရဲ့ အားပေးပေးမမှုကို ခံယူရရှိတာ
ကလည်း တစ်ကြောင်း ... ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်
လေး ...”

မဒီက စူမီနှင့် ပခုံးချင်းတိုက်ကာ တွန်းလိုက်
ရင်း ...

“မဟုတ်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့ ...”

“ဟုတ်တာတွေ ပြောနေတာပါ။ ကျုပ် ပြောတာ မှန်တာ
မဟုတ်လား၊ ဝန်ခံစမ်းပါ”

“မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်ပါတယ်”

“နင်တို့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်ကြတဲ့ မိတ်
ရင်းချာတွေပေါ့၊ သူက ငါ့အပေါ် စေတနာလည်း
တယ်လေ”

“စေတနာ ရိုးရိုးလား”

“ရိုးရိုးပဲ နေမှာပါ။ ငါ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတာလည်း သူ
သိသွားပဲ၊ ပြီးတော့ ... ခုချိန်မှာ ငါက လှလှပပလေးလည်း
မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ဖြစ်သလို နေနေတဲ့ ပုံကြီးနဲ့ပဲ စတွေ့
ခဲ့တာ ...”

“နင် ပြောခဲ့ဖူးသလို ဒီပုံကိုမှ ချစ်ပါတယ်လို့ ဆိုလာရင်
ကော ...”

“တော်ပါဟယ် ... ငါ ဒါတွေ မစဉ်းစားချင်တော့ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် အချစ်ကြောင့်ရတဲ့ ဝေဒနာကို ကုစားနိုင်တာ
လည်း အချစ်ပဲတဲ့ မဒီရဲ့ ...၊ ခုပဲကြည့်လေ နင် သူနဲ့
တွေ့မှ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာတာ အသိသာကြီး ...”

စူမီကတော့ မဒီတို့ နှစ်ယောက်မှာ စိတ်ချင်း ဆက်
သွယ်လွှမ်းမိုးမှု ရှိသည်ဟု ယူဆထားလေသည်။

စူမီ ပြန်သွားသောအခါ မဒီက ပြုံးငိုငိုလေး
ငြိမ်သက်ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

ခဏကြာတော့မှ မဒီသည် ထိုင်ရာမှထကာ မှန်ရေ
သို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားလိုက်မိလေသည်။

၁၈၄ ပုညင်

အို... ဟုတို့ပါရဲ့...။ မဒီ မျက်နှာလေးက တကယ်
ပဲ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေလိုက်တာ ...။

ဖြူလျော်နေသော ပါးကလေးတွေပင် သွေးရောင်
ရဲလာခဲ့ပြီ ...။ မှိန်ပျော့ပျော့ မျက်ဝန်းလေးတွေလည်း အရောင်
တောက်လာခဲ့သည်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်များလဲဟု မဒီ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်မေးရုံမှာတော့ ရှက်သေးသည်။

ခုတလောမှ မဒီရဲ့ စိတ်ပိုစီးမှုတွေကို ထိန်းချုပ်
နိုင်လာတာမို့ အစားတွေလည်း လွန်လွန်ကျွံကျွံ မစားမိတော့
ပြီးတော့ မဒီ ပိန်ချင်လာသည်။

မဒီသည် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ညင်သာစွာ ဝင်ထိုင်
လိုက်၏။ အတွန်ပြေ ရှည်ကျနေသော ဆံပင်တွေကို ပြန်ချကာ
ဖြစ်သလို မပြီးတော့ဘဲ အနုစိပ် ညင်သာ သိမ်မွေ့စွာ ဖြီးနေမိ
သည်။

အဲဒီနောက်တော့ မဒီရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေ
သည် မထိမကိုင်တာ ကြာပြီဖြစ်သော မိတ်ကပ်ဘူးများ၊ နှုတ်ခမ်း
နီ ဘူးများကို ထိတွေ့ကိုင်တွယ်လိုက်သည်။

အဆိပ်ဖြင့် ထုံဖျားသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၁၈၅

မကြာခင်မှာပင် မဒီ လက်ချောင်းကလေးများက
မဒီ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖွဖွလေး တို့ထိရွေ့လျားလျက် ရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

လအနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မဒီပုံစံက ပုံမှန်အနေ
အထားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

အစားလည်း ထိန်းချုပ်၊ အားကစားလည်း လုပ်တာ
မို့ မဒီ ခန္ဓာကိုယ်က သွယ်လျလှပလာသည်။ မျက်နှာတစ်ပိုက်က
အဆီပိုတွေလည်း ကျကာ ဘဲဥပုံ မျက်နှာဝန်းဝန်းလေး ပြန်ထိ
လာသည်။ ဆံပင် တွန့်တွန့်တွေကို စတက်ပုံ ဖွာဖွာတိုတိုလေး
ညှပ်ပစ်လိုက်တာမို့ မဒီ ပုံစံက ပိုနုသွားသည်။

ခွန်မင်းကတော့ သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် နေ့ချင်း
ညချင်း လှလှာသလိုဖြစ်နေသော မဒီကို အံ့ဩကာ တစ်ခု
ပြောချင်နေပုံပင် ...။

တစ်နေ့တော့ သူက မဒီရှေ့မှာ ရပ်ကာ သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ...

“မဒီ ... မဒီကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြောပြချင်
တယ်”

“ပြောလေ ... ခွန်မင်း”

“ဟို ... ဟို ... မဒီက အခု အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲဟင် ...”

“မဒီ အရမ်းလှလာလို့ ...”

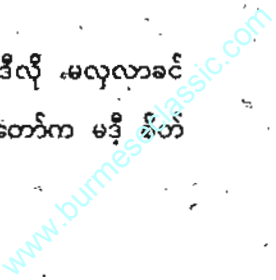
မဒီက နည်းနည်းရှက်သွားကာ ...

“ဪ ... ဒါလား၊ အဲဒါကလေ မဒီက စီးရီးထွက်တော့
မှာဆိုတော့ ကြော်ငြာရိုက်ရတာတွေ ရှိလာတော့မှာ မဟုတ်
လား၊ ဟန်မဒီမေက ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီး ဖြစ်နေပြီဆိုတာ
မျိုး အပြောမခံချင်လို့ပါ”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ခက်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်ကမဒီကို ဒီလို မလှလှာခင်
ကတည်းက ချစ်နေခဲ့မိတာ ... ကျွန်တော်က မဒီ စိတ်

ဝိညာဉ်ကို ချစ်တာ၊ မဒိ အပေါ်ယံအလှက ကျွန်တော့် အတွက် အရေးမကြီးဘူးလေ ...။

“ဒါပေမယ့် ခုချိန်ကျမှ ကျွန်တော်တက်က ဖွင့်ပြော လိုက်ရင် မဒိက မဒိလှလာလို့ ကျွန်တော် ချစ်လာတာလို့ ထင်မှာစိုးရိမ်တယ် ...”

မဒိက ထိုစကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားပါသည်။

ကြည့်စမ်း... မဒိနုလုံးသားဟာ အချစ်ကို လက်သင့်ခံ ခံစားနိုင် တုန်းပါပဲလား။ သို့သော် မဒိက နောက်တစ်ကြိမ် မှားမှာကိုတော့ ကြောက်ရွံ့သူပီပီ ဝန်လေး တွန့်ဆုတ်သွားမိသည်။

“ရှင် အဲဒီလောက် သဘောထား မသေးသိမ်မှန်း ကျွန်မ သိပါတယ် ခွန်မင်းရယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အဲဒီနယ်ပယ်ကို ခြေမချချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ နောက်ထပ် ချစ်ဖို့၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ယုံကြည်ချက် မရှိဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ မဒိကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင် လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မှုရှိတယ်”

“မဒိကို မမျှော်လင့်စေချင်ဘူး”

“မျှော်လင့်ချက်မပါဘဲနဲ့လည်း ချစ်နေလို့ ရပါတယ်၊ မဒိ ဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် ကျွန်တော် မဒိကို ချစ်နေမှာ ပါ ...”

သူက မဒိ စိတ်ရှုပ်အောင် ဇွတ်တိုးမတောင်းဆိုခဲ့ ဘဲ သူ့အချစ်တွေကို ထိန်းချုပ်ထားကာ မဒိ အောင်မြင်ဖို့အတွက် သာ ရှေ့ရူတွန်းအားပေးခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်ထပ် လအနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် ဆောင်း
ဦးတစ်နေ့မှာ ဟန်မဒီမေရဲ့ စီးရီးခွေသစ် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအခွေသည် ခွေဖြန့်ပြီး တစ်လအတွင်းမှာ ပေါက်
သွားခဲ့သည်။

လအနည်းငယ်အတွင်းမှာ မဒီနာမည်သည် တစ်ရှိန်
ထိုး ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

မဒီအောင်မြင်မှုကြောင့် ပျော်ရတဲ့ ခွန်မင်းရဲ့ အပျော်
ဟာ မဒီထက်တောင် သာမယ်ထင်ရသည်။

ဝက်ဝက်ကဲ့ အောင်မြင်သော မဒီရဲ့ ပွဲဦးထွက်
စတိတ်ရိုးအပြီးမှာ သူက မဒီကို တုန်ယင်လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြိုရင်

“မဒီရယ် ... ကိုယ် ပျော်လိုက်တာ၊ မဒီ တကယ် အောင်
မြင်ပြီ သိလား၊ အဲ့ဒါ ကိုယ့်အိပ်မက်ပဲ၊ ကိုယ်အဖြစ်ချင်ဆုံး
အိပ်မက်ပဲ”

သူက မဒီ လက်နှစ်ဖက်လုံးကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်
လှုပ်ယမ်းရင်း ကတုန်ကယင် ပြောနေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ
တော့ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးခြင်း မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေခဲ့သည်။

အဲ့ဒီလောက်တောင် ပျော်ရသလား ခွန်မင်းရယ် ... ။

သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ပေးမှုက မဒီ စိတ်နှလုံး
ထို့ ဆွဲဆုပ်လှုပ်ခါပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အချစ်က နှလုံးသားရဲ့
အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကျလာသည်။

မဒီသည် ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားမိကာ သူ့
ဇင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်လိုက်မိရင်း ...

“ရှင် အခု ကျွန်မကို မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ချစ်လိုရပြီ ... ”

‘သိုသိပ်စွာ ချစ်မြတ်နိုးတတ်ခြင်း’ ဆိုတာကို မောင်နဲ့ တွေ့တော့မှ ကျွန်မ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

မောင်က ကျွန်မကို လူတွေ့ရှေ့မှာ မဒီဟုသာ ခေါ်တည်တည် ခေါ်တတ်ပြီး နှစ်ယောက်တည်း ဆိုလျှင်တော့ ‘ဟန်လေး’ ဟု နူးညံ့စွာ ခေါ်တတ်ပါသည်။

မောင်က လူတွေ့ရှေ့မှာ သံသယလှုပ် ချစ်ခင် ဂရုစိုက် မပြတတ်ပေမယ့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံချိန်တွေမှာတော့ အတုအောင် ချစ်ခင်ယုယတတ်သူ၊ အသေးစိတ်ကလေးက အစ ဂရုစိုက်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

မောင်က အဆိုတော် ဟန်မဒီမေရဲ့ ချစ်သူအဖြစ်

အဆိပ်ဖြင့် ထုံဖွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၁၉၃

လူရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ဝံ့ကြွားဂုဏ်လုပ်မနေတတ်၊ ကျွန်မရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် တိတ်ဆိတ်စွာ ဂုဏ်ယူကျေနပ်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျင်းသောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ကိုသာ ဝတ်ကာ အလှအပ ဂရုမစိုက်သော မောင်နှင့်အတူ ပွဲတက်ဖို့ ကျွန်မရဲ့ အဝတ်အစား တွေကို အထူးတလည် ရွေးချယ်နှောင်းစားနေစရာလည်း မလိုပါ။

အကယ်၍များ ကျွန်မ ဝလာခဲ့လျှင် မှီခိုချိုး မျှစ်ချိုး အပြောခံ၊ အနှိမ်ခံ၊ အပယ်ခံ ဖြစ်ရမှာလည်း ကြောက်စရာမလိုပါ။

မောင်က ပြောတတ်သေးသည်မှာ ...

“မောင်က ဟန်လေးကို အရင်လို ပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တာ၊ အဲဒါဆို မောင် သိပ်မပူရဘူးလေ၊ ခုတော့ ဟန်လေးက လှလှလာလေ မောင်မှာ စိတ်မချဖြစ်ရလေပဲ...”

မောင်က အဲဒီလို လူမျိုးငို ကျွန်မ မလှတော့မှာကို ဝူစရာမလို။

ထိုအချက်တွေကြောင့်ပဲ မောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကျွန်မ မှာ ယုံကြည်ချက်တွေ ရှိလာခဲ့ရပါသည်။

မောင်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ကြဖို့ စီစဉ်သောအခါ မောင်က စတင် တောင်းဆိုသည်မှာ ...

“ဟန်လေး... မောင်တို့ လက်ထပ်တဲ့ သတင်းတွေ ဓာတ်ပုံတွေကို ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ပလူပျံ့အောင် မပါချင်ဘူးနော် မောင် အဲဒါမျိုးကို တကယ် ရှက်တယ် ...”

မဒို စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ကသိကအောင် ဖြစ်သွားသည်။

မဒိုက မောင်အနား တိုးတိုးကပ်ခါ မေးမိသည်။ “ဘာလို့လဲ မောင် ... ကျွန်မက ဒုတိယအကြိမ် လက်ထပ်တာမို့လို့ မောင်က ရှက်တာလား”

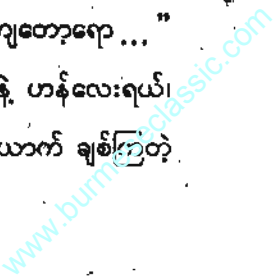
“မဟုတ်ပါဘူး ဟန်လေးရယ်၊ မောင်အကြောင်းလည်း ဟန်လေး သိပါတယ်၊ မောင်က ပကာသနတွေ့ မလုပ်ချင်တာပါ။ မောင်တို့လက်ထပ်ပွဲကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ အကျဉ်းရုံးလေးပဲ လုပ်ကြမယ်၊ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးရင် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေနည်းနည်းပါးပါးပဲ ဖိတ်ပြီး ပွဲလေးတစ်ပွဲ လုပ်လိုက်ရုံပေါ့၊ အကျဉ်းချုံးလေ ကောင်းလေပဲ၊ မောင်တို့ နှစ်ယောက် အတူနေရဖို့သာ အဓိက ကျတယ်လေ ... မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ အကျဉ်းဆိုပေမယ့် အဲဒီလောက် ကျဉ်းတာကြီးကျတော့ မကြိုက်ချင်ပြန်။

အရင်လူတုန်းကတော့ ချဲ့လွန်းလို့၊ အခုလူကျတော့လည်း အလွန်အကျွံ အကျဉ်းချုံးဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ နှစ်ယောက်လုံးဟာ တစ်ပက်စွန်းစီမှာပင် ...။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ဖို့ကျတော့ရော ...”

“ဝေးဝေးလံလံ သွားဖို့ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ဟန်လေးရယ်၊ ခရီးပန်းပါတယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြတဲ့

သူတွေအတွက်ကတော့ ဘယ်မှာပဲနေနေ အတူရှိနေရင်
ရက်တိုင်းဟာ ဟန်းနီးမွန်း ရက်တွေချည်းပါပဲ”

ဪ... ဟိုလူကတော့ အေသင်။ ဒီလူကျတော့

အိမ်နေချင်။

“ဟန်လေး... မောင်ကို အထင်မလွဲနဲ့နော်၊ မောင် အကူ
ချိုး လုပ်ချင်တာက ဟန်လေးရဲ့ အတိတ်နဲ့ ဘာမှမပတ်
သက်ဘူးနော်... ၊ ဟန်လေး မောင်နဲ့ ပထမဦးဆုံး အကြောင်း
လက်ထပ်လည်း မောင်က ဒီလိုပဲ စိစဉ်မှာပဲ”

သူ့စကားကို လက်ခံချင်သလို လက်မခံချင်သလို
အင်တင်တင်လုပ်နေသော ကျွန်မကို မောင်က ချောချောမော့
လေး ပြောရင်း ကျွန်မ နဖူးကို ဖွဖွလေး ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ သိုသိုသိပ်သိပ်လေး ချစ်တတ်
သိုသိုသိပ်သိပ်လေး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းချင်သော
ကို ကျွန်မ လိုက်လျောလိုက်ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ သိချင်းရေး ဆရာလေး ခွန်မင်းနဲ့ အ
တော် ဟန်မဒီမေ တို့ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲက သိုသိပ်စွာပင် ပြီးစီးခဲ့
သည်။

အဲ့ဒီမှာ ကျွန်မ ဟန်မဒီမေရဲ့ ပထမဘဝနှင့် အသွင်
အေးနားသော ဒုတိယဘဝတစ်ခု စတင်ခဲ့တော့တာ ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့ (၄)

“ဟန်လေး ... ထတော့လေ ... I love you...”

ကျွန်မရဲ့ နံနက်ခင်းတိုင်းတွင် ချိုမြိန်သော ထိုစကား
အစ်ခွန်းကို မပီတိုးတဝါးကြားလျက် နဖူးပြင်ဆီက ညင်သာသော
အထိအတွေ့ကို ခံစားရင်း နိုးကြားလာရမိ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မက နိုးလျက်နှင့် မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ အိပ်
ပုံအသောင်ဆောင်နေလျှင်တော့ မောင်က ကျွန်မရဲ့ နှာခေါင်းလေး
ကို လိမ်ဆွဲမည်။ ပါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဖြစ်ညှစ်ရင်း ကျွန်မ
အရပ်နိုင်အောင် ကိုစားမည်။ အခေါ်အဝေါ် အမျိုးမျိုးနှင့် ကျွန်မ
ကို ဖျားယောင်းလျက် ချစ်စကားတွေ ပြောကာ မြူဆွယ်လိမ့်
မည်။

“အသည်းလေး ... မောင့် ပျားရည်ချိုချိုလေး၊ ချစ်ချစ်လေး၊ ပုတူတူးလေး၊ အရူးမလေး၊ အပျင်းတုံးကလေး၊ ထတော့ ကွာ ... အိပ်ပုပ်ရင် မောင် မချစ်တော့ဘဲ နေမှာ ...”

ဒီလိုပြောလို့မှ ကျွန်မ မထသေးလျှင် မောင်က ကျွန်မရဲ့ မျက်ခွံတွေကို ဖိနမ်းမည်။ ဒါနဲ့မရသေးလျှင် ကျွန်မရဲ့ ခြေဖဝါးကို လက်ဖြင့် ကလိမည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်မက တွန့်လိမ်ကာ တဟိဟိရယ်မိရင်း အိပ်ရာထရတော့သည်။

ကျွန်မက မောင့်ထံ လက်ဆန်တန်းလိုက်တော့ မောင်က သူ့ခေါင်းကိုညွှတ်ပေးသည်။ ကျွန်မက မောင့်လည်ပင်းကို ယီးလေးခိုကာ အိပ်ရာထရသည်။ အဲ့ဒီနောက် ကျွန်မတို့ အပြန်အလှန် morning kiss ပေးကြသည်။ ပြီးမှ မောင်က ဘီးတစ်ချောင်း ယူကာ ကျွန်မ ဆံပင်ဧကွကို ဖြီးပေးရင်း ...

“တစ်နေ့ကို ၈ နာရီလောက်အိပ်ရင် တော်ရောပေါ့ ချစ်ရာ၊ ၈ နာရီထက် ပိုအိပ်ရင်လည်း ခေါင်းနောက်ပြီး ထိုင်းမှိုင်းတယ်၊ ၈ နာရီ မပြည့်ပြန်ရင်လည်း မလန်းဆန်းဘူး ...”
“ဒါပေမယ့် မောင် ကျွန်မကို နှိုးတာ ၈ နာရီထက် ပိုအိပ်မှာစိုးတာ တစ်ခုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်က

ထပြုံး ကျွန်မက မထသေးရင် မောင် ပျင်းနေလို့မဟုတ်လား ...”

“ဟန်လေး နိုးရင် စားဖို့ ပြင်ဆင်နေရတာနဲ့ ပျင်းချိန်တောင် မရပါဘူး”

“အိမ်ကိစ္စတွေ မောင် ဝင်လုပ်နေရတာ မပင်ပန်းဘူးလား မောင်ရယ်၊ ဒေါ်စိုးကို လုပ်ခိုင်းရင်လည်း ရသားပဲ ...”

“မောင်က မောင့် မိန်းမ ဝေယျာဝစ္စကို မောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ချင်တယ်၊ မောင် ဝေယျာဝစ္စကိုလည်း မောင့်မိန်းမ လုပ်ပေးတာပဲ ကြိုက်တယ် ...”

မောင်က အဲဒီလို ယောကျ်ားမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ ယောကျ်ားပဲ

နော် ... ။

“ဒီနေ့ ဘာတွေပြင်ဆင်ထားလဲ၊ ပြောပါဦး မောင်”

“ဟန်လေး ဟိုတလောက ဘာစားချင်တယ် ပြောထားလဲ ...”

“ဟင် ... ဘာပြောမိပါလိမ့်၊ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ညံ့ပါကွာ ... ဒါတောင် မမှတ်မိဘူးလား”

“ဘာပြောထားမိလဲဟင်”

“မနက်စောစော ဆီထမင်းပူပူလေးနဲ့ ငါးရုံခြောက်ဖုတ်လေး စားချင်လိုက်တာဆို...”

“ဟယ် ... ဟုတ်သားပဲ၊ မှတ်မိပြီ၊ အဲဒါကြောင့် မော့က ဆီထမင်းသွားဝယ်ထားတယ်ပေါ့”

“မဝယ်ပါဘူး...”

“ဒေါ်စိုးကို ဆီထမင်း ထိုးခိုင်းထားတယ်ပေါ့”

“နိုး...”

“ဟင် ... ဒါဆို”

“မောင်ကိုယ်တိုင် ဟန်လေးစားဖို့ ဆီထမင်းထိုးထားပါတယ်ဗျာ”

“ဟယ် ... မောင်က ဆီထမင်းထိုးတယ်၊ အံ့သြစရာကြီး၊ မောင် လုပ်တတ်လို့လား”

“လုပ်တတ်တာပေါ့၊ ဘာခက်လို့လဲ...”

“မပင်ပန်းဘူးလား မောင်ရယ်၊ ဝယ်ရင် ဝယ်၊ မဝယ်ရင် ဒေါ်စိုးကို လုပ်ခိုင်းရောပေါ့...”

“အပြင်က ဝယ်တော့ ဆီသန့် မသန့် စိတ်မချရဘူး၊

ဒေါ်စိုးကလည်း ဘယ်လောက်ပြောပြော ဆီသုံးကြမ်းတယ်၊ ဟန်လေးက အဆီအဆိမ့်တွေ သိပ်စားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊

အဲဒါကြောင့် ဆီနည်းနည်းနဲ့ မောင်ကိုယ်တိုင် ဆီထမင်း ထိုးပေးထားတာ ...”

“ငါးခြောက်ကျတော့ရော ...”

“မောင်ကိုယ်တိုင် ဖုတ်ပေးထားပါတယ်ဗျာ”

“မောင်ကတော့လေ တကယ်ပဲ သိလား ...”

“ဘာ တကယ်ပဲလဲ ...”

“ကျွန်မကို အရမ်း အသေးစိတ်ကျကျ ဂရုစိုက်တဲ့နေရာမှာ တကယ်ကို စံပဲလို့ ပြောတာ”

“မောင် သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ ဂရုစိုက်ရတာပေါ့”

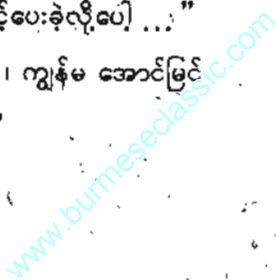
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ် ...”

“မောင်လည်း ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဘာအတွက်လဲ မောင်”

“မောင့်ကို ဟန်လေး နားမှာ နေခွင့်ပေးခဲ့လို့ပေါ့ ...”

“ကျွန်မက ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ ကျွန်မ အောင်မြင်လာအောင် မောင် ကူညီခဲ့တာလေ”

“မောင်က ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ မောင်ရေးတဲ့ သီချင်းတွေကို ဟန်လေး ဆိုပေးခဲ့လို့သာ မောင်က သီချင်းရေးဆရာ ဖြစ်ရတာ”

“အို ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက ကျေးဇူးပိုတင်ရမှာပဲ”

“မောင်ပဲ ကျေးဇူးပိုတင်ရမှာပါကွာ ...”

“မရပါဘူး၊ ကျွန်မက ပိုတယ်”

“မောင်က ပိုရမှာ ...”

“ဟင့်အင်း ... မရဘူး၊ ကျွန်မ ပိုတင်မှာ”

ကျွန်မတို့ အပြန်အလှန် ကျေးဇူးတင်ရင်း အပြန်အလှန် မွှေးမွှေးပေးကြပြန်သည်။

ထိုခဏလေးမှာ ကျွန်မက မေ့နေသောကိစ္စတစ်ခုကို သတိရသွားပါသည်။ (ထိုသတိရခြင်းက ကျွန်မတို့ ဆက်ဆံရေးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်သည်။)

“ဟယ် ... ခုမှ သတိရတယ် မောင်၊ ကျွန်မလေ ဒီမနက် အင်တာဗျူးဆရာ တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ မြန်မြန် ထပြီ ပြင်ဆင်ဦးမှာ မောင်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဝတ်ထားဦး ...”

မောင်က ကျွန်မကို ပွေ့ထားရာမှ ဖြုန်းခနဲ လွတ်ချလိုက်တာမို့ ကျွန်မမှာ အိပ်ရာပေါ် အင့်ခနဲ ပြန်ပစ်ကျသွားပါသည်။

“အဲမယ်လေး ... မောင်ရယ် ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ ...၊

မောင့် လုပ်ပုံနဲ့ အဆင်မသင့်ရင် ခါးမျက်သွားနိုင်တယ် သိလား”

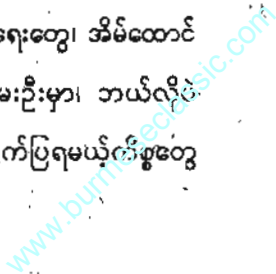
“ဟန်လေး ... မင်း ဗျူးမယ်ကိစ္စမှာ မောင် မပါချင်ဘူး နော်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူတို့က နှစ်ယောက်စလုံးကို ဗျူးချင်တာလေ”

“အဆိုတော် ယောက်ျားအနေနဲ့ တောင်မေး မြောက်မေး မေးနေမှာပဲတဲ့ မောင် မဖြေချင်ဘူး”

“မောင်လည်း သီချင်းရေး ဆရာပဲလေ၊ သီချင်းရေးဆရာ တစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးမှာပါ ...”

“အဲဒီလောက်နဲ့ ဘယ်ပြီးမလဲ၊ အချစ်ရေးတွေ၊ အိမ်ထောင်ရေးတွေ တောင်မေး မြောက်မေး မေးဦးမှာ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ မောင် အဲဒီလို လူလုံးထွက်ပြရမယ့်ကိစ္စတွေ

မလုပ်ချင်ဘူး၊ မောင်က မင်းကို အရမ်းချစ်မယ်၊ ကရုဏ်
မယ်၊ ဒါ မောင်တို့ နှစ်ယောက်တည်းရဲ့ ကိစ္စ၊ သူများဘယ်
အောင် ကြေညာနေဖို့ မလိုဘူး”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့” မောင်ရယ်၊ ကျွန်မလည်း ချစ်ပြနေတာ
မျိုးတွေ မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို ဗျူးတဲ့အခိုက်
မှာ ကျွန်မအနားမှာ မောင်ကို ရိုစေချင်တာပါ၊ အနားမှာ
တော့ လာထိုင်နေပေးပါ မောင်ရယ်၊ ခုကနေ လာတော့မှာ
မြန်မြန်လေး အဝတ်အစားလဲလိုက်နော် ... ”

ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေရှိတိုင်း မောင်က မကြည်လင်
အင်တာဗျူးဆရာ ရောက်လာတော့လည်း မောင်က ကျွန်မအနား
မှန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာထားဖြင့် ဝင်ထိုင်နေသည်။ သူ့ပုံစံက
ကျွန်မနဲ့ ခုပဲ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ထားသည့်ပုံစံမျိုး။ သူ့ပုံစံက
အင်တာဗျူးဆရာလေးကပင် ခပ်လန့်လန့်နှင့် ကွက်ကြည့်ကွက်
ကြည့် လုပ်နေသည်။ ကျွန်မကို မေးပြီးတော့မှ ကက်ဆက်
သူ့ဘက်သို့ မရဲတရဲ တိုးရွေ့သွားကာ ...

“ကိုခွန်မင်း အနေနဲ့ မဟန်မဒိမေ ခုလို အောင်မြင်
အတွက် ဘယ်လို ပုံပိုးပေးခဲ့ရသလဲ ခင်ဗျ”

အဆိပ်ဖြင့် ထွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၂၀၉

“ဒီလိုပါပဲ ... အထူးအထွေ မပုံပိုးပါဘူး၊ ကြံကြံကြံလို့
ကျွန်တော် ရေးတဲ့ သီချင်းကို သူ ဆိုဖြစ်သွားတာပါ”

သူ့ပုံစံက ကျွန်မကို အရေးမထားသော ပုံစံမျိုး။
ထိုင်နေကတည်းက ကျွန်မနဲ့ဘေးမှာ ကြင်ကြင်နာနာ ကပ်ထိုင်
တာမဟုတ်။

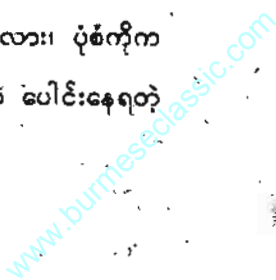
သူ့မျက်နှာထားက တင်းလွန်းတာမို့ ဗျူးဆရာက
လည်း ဆက်မမေးရဲတော့ဘဲ အင်တာဗျူးကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါ
သည်။

ဗျူးဆရာ ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်မ သူ့ရှေ့မှာ ခါး
အောက်ရပ်မိရင်း ...

“နေစမ်းပါဦး မောင် ... ၊ မောင်ပုံက ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရ
တာလဲ ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ကိုယ့်ပုံကိုယ် မှန်ထောင်ကြည့်လိုက်ပါလား၊ ပုံစံကိုက
မိန်းမတစ်ယောက်ကို မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ပေါင်းနေရတဲ့
ပုံမျိုး”

“ဒါဆို မောင်က ဘယ်လိုနေရမှာလဲ၊ လူရှေ့မှာ ပရောပရီ လုပ်ပြနေရမှာလား”

“မလိုပါဘူး၊ အဲဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တမင် မျက်နှာထားကြီးတင်းပြီး မင်းဘာသာ နာမည်ဘယ်လောက် ကြီးကြီး ငါဂရုမစိုက်ပါဘူးကွာဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးလည်း လုပ်ပြ နေရမှာမလိုဘူး”

“တမင်လုပ်မပြပါဘူး၊ ဘာသာ ဖြစ်သွားတာ”

“ရှင်စိတ်ထဲမှာ attention ရှိလို့သာ ဒီပုံစံမျိုး အလိုလိုဖြစ် သွားတာပေါ့၊ ကဲ ... တော်ပါပြီ၊ စောစောစီးစီး ရန်မဖြစ် ချင်တော့ဘူး၊ ညနေကျရင်သာ ဒီလို မျက်နှာထားမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ ...”

“ညနေကျရင် ?”

“ဟုတ်တယ် ... ညနေကျရင် ကျွန်မ သူငယ်ချင်း စုစုခွဲ မင်္ဂလာ ညစာစားပွဲ ရှိတယ်၊ ရှင်လည်း လိုက်မှဖြစ်မယ် နှစ်ယောက်လုံး လာခဲ့ဖို့ သေသေချာချာ ဖိတ်ထားတယ်”

“ငါမလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့ မရဘူး”

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဟန်လေးရာ၊ ငါ အေးအေး ဆေးဆေး နေပါရစေ ... ၊ အဲဒီလိုပွဲတွေကို မင်းနဲ့ တပူး တွဲတွဲ သွားမနေချင်ဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ် လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်တယ်၊ မင်း လည်း အဲဒီလို နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားစမ်းပါ”

“ကျွန်မလည်း အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူမှုရေးဆိုတာက ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီလို လူမှုရေးပွဲတွေကို လင်စုံမယားဖက် တင်တင့်တယ် တယ် သွားချင်တယ် မောင်၊ မောင် မငြင်းပါနဲ့၊ ညနေကျ ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ကျွန်မကိုချစ်ရင် လိုက်ခဲ့ရမယ် ဒါပဲ ...”

မောင်က ကျွန်မနဲ့ဆက်ပြီး အငြင်းအခုံ မလုပ်တော့

“ကောင်းပြီလေ ... လိုက်ဆိုလည်း လိုက်ရတာပေါ့”

“မောင်မျက်နှာထားကြီးကို ခုနလိုမျိုး တင်းမထားဖို့ ကြို ခြောက်ထားလိုက်မယ်”

ကျွန်မက မောင့်ကို ခင်ဘင်းတင်းလေး သတိပေး
ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ညနေကျတော့ ကျွန်မရဲ့ သတိပေး ပြော
ချက်က အလကားပဲ ဖြစ်ရလေသည်။

မောင်သည် ကျွန်မနံ့ဘေးမှာ လိုက်ပါလာသော်
ည်း နည်းနည်းလေးမှ နွေးနွေးထွေးထွေးမရှိချေ။

နှစ်ယောက်တည်းဆို ကျွန်မကို လိုလေသေးမရှိ
အင် ဂရုစိုက်တတ်သော၊ ကြင်နာတတ်သော မောင်သည် လူ
သူရှေ့ရောက်တိုင်း ရုပ်တည်ကြီးနှင့် အရေးမစိုက်သလို ပုံစံမျိုး
သွားသည်။

ကျွန်မက ချစ်ပြတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်
နာကြည်းခဲ့ဖူးသူဖြစ်ပါသည်။ မောင့်အနေနဲ့လည်း ချစ်ပြဖို့

www.burmeseclassic.com

မလိုပါ။ သို့သော် ဒီလောက်ကြီးလည်း ချစ်မပြခြင်းက အိုဇာ
ဖြစ်နေဖို့မလိုပါ။ နွေးနွေးထွေးထွေး သက်သောင့်သက်သာလေး
ရှိနေပေးရင် လုံလောက်ပါပြီ။

မောင်ဟာ ဘာကြောင့်များ လူတွေ့ရှေ့မှာ ကျွန်မထံ
ဂရုမစိုက်သလို နေတတ်ပါသနည်း။

ထိုမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ကျွန်မ မကြာခဏ စဉ်းစား
ရင်း ဦးနှောက်ခြောက်မိပါသည်။

ကျွန်မက မောင်နှင့်အတူ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာထိုင်ကာ
ငိုင်တွေစဉ်းစားနေဆဲ စူဇီက ကျွန်မတို့နား ရောက်လာကာ ...

“ဒီနှစ်ယောက် မလှုပ်ရှားသေးပါလား၊ သွားလေ ... ဟိုနှစ်
စားစရာတွေ သွားယူတော့၊ နောက်ကျရင် အရိုးအရင်းတွေ
ပဲ ရနေဦးမယ်”

စူဇီက ဘူဖေးဟင်းပွဲတွေဘက် လှမ်းကြည့်ရင်း
ပြောသည်။

မောင်က စားစရာ သွားယူဖို့ ထတော့ ကျွန်မက
စူဇီနှင့် စကားပြောလက်စ မပြတ်သေးတာမို့ ...

“မောင်ရေ ... ကျွန်မအတွက်ပါ တစ်ပန်းကန် ထည့်ပေး
ပေးနော်”

ဟု လှမ်းမှာလိုက်သည်။ သူက မျက်မှောင်ကြုတ်
သွားကာ ...

“ကိုယ့်ဘာသာ သွားယူပေါ့ကွာ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ထွက်သွားတော့သည်။
ကျွန်မက ပါးစပ်အဟောင်းသားလေး ပွင့်ကာ ကျန်ခဲ့တော့ စူဇီက
ပခုံးတွန့်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ... မဒီ နင်တို့ အဆင်မပြေကြဘူးလား”

“ပြေပါတယ်ဟယ်၊ အိမ်မှာတော့ ပြေပါတယ်”

“နင့်ယောက်ျား ကြည့်ရတာ နင်ကို နိုင်ရသလိုပဲ ...”

“အိမ်မှာတော့ မနိုင်ရပါဘူးဟယ် ...”

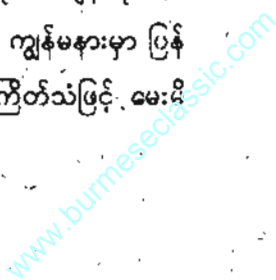
“ဘာလဲဟာ၊ နင့်စကားက ...”

“နောက်တော့ ပြောပြပါမယ်ဟယ် ...”

သတို့သား ရောက်လာတာမို့ စူဇီနှင့် စကားစ မြန်
မြန်ဖြတ်လိုက်ရသည်။

ရင်ဆဲမှာတော့ တနဲ့နဲ့နှင့် သူ့ကို မကျေနပ်နိုင်ပါ။

သူက စားစရာ ပန်းကန်ယူကာ ကျွန်မနားမှာ ပြန်
ထိုင်တော့ ကျွန်မက သူ့အနားကပ်ကာ အံ့ကြိတ်သံဖြင့် မေးခို
သည်။

“ရှင်မှာ အဲဒီရောဂါ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာရောဂါလဲ ...”

“လူရှေ့ကျရင် မိန်းမကို နိုင်ရကြောင်း ကြားချင်တဲ့ ရောဂါလေ ...”

“အဲဒီရောဂါရှိမှန်းသိရင် မင်း ဘာလို့ မရအရ ခေါ်သေးလဲ ...”

“ရှင်ဟာလေ ... အိမ်မှာတုန်းကနဲ့ တခြားစီပဲ သိလား”

“အိမ်မှာနေတဲ့ စတိုင်လ်ကို ကြိုက်ရင် အိမ်မှာပဲနေပေါ့၊ အပြင်ခေါ်မထုတ်နဲ့ပေါ့”

လူတွေရှေ့မှာဆို သူ အလျှော့မပေးမှာ သေချာတာ

မို့ ကျွန်မ စိတ်လျှော့လိုက်ရပါသည်။

ထိုပွဲမှအပြန် ...

“ရှင် အဲဒါ ဘာသဘောလဲ” မောင်၊ ဘာသဘောလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး၊ အိမ်မှာ ဒါမျှမကတွေ လုပ်ပေးနေရက်သားနဲ့ လူရှေ့မှာ ဒါလေးခိုင်းမိတာကို ဒီလိုပြန်ပြောစရာလား ...”

မဒီသည် အိမ်ထဲရောက်တာနှင့် ပိနပ်ကို ကန်ချွတ်ခဲ့ပြီး ဖုန်းနှင့် လက်ကိုင်အိတ်ကို တစ်နေရာဆို ပစ်ချခဲ့ကာ သတကြီး အဆက်မပြတ်ပြောရင်း အခန်းထဲသို့ တောက်တောက် ဝင်သွားသည်။

သူက ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီပုံစံမျိုးနှင့် ကျွန်မ အထက် လိုက်ဝင်လာကာ ...

“ဟန်လေးကလည်းကွာ ... ဒီလောက်ကလေးနဲ့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ မောင်မှားတယ်ဆိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာဒီလောက်လေးလဲ ... ဒီလောက်လေးတွေ များလာရင် ဒီလောက်ကြီး ဖြစ်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား၊ ရှင် အမြဲ ဒီလိုပဲ လူရှေ့ရောက်ရင် နောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီလိုမျိုး လူရှေ့တစ်မျိုး ကွယ်ရာ တစ်မျိုး လုပ်တတ်တဲ့သူတွေကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ် သိလား၊ အရမ်းမုန်းတယ် သိလား။”

ကျွန်မက ခုတင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ချကာ အော်ငိုမိတော့ သူက ပျာယာခတ်နေသည်။

“ဟန်လေး ... အဝတ်အစားတွေ လဲလိုက်ဦးလေ၊ နေဦးမောင် ယူပေးမယ်”

သူက စီရိတ်ခါး ပြေးဖွင့်လျက် အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် ဂါဝန်လေး တစ်ထည် ရွေးယူလာပေးသည်။

“ရော ... အဝတ်လဲလိုက်ဦးနော်”

“မလဲဘူး ... မလဲဘူး၊ ရှင်ပေးတဲ့ အဝတ်ကို မဝတ်ဘူး ရှင်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

“ဟန်လေး ... ဆံပင်တွေ လင်းမနေဘူးလား၊ ကလစ်နဲ့ ကြာကြာညှပ်ထားရင် ခေါင်းကိုက်တတ်တယ်ဆို ... လှာကိုယ် ကလစ်ဖြုတ်လေးမယ် ...”

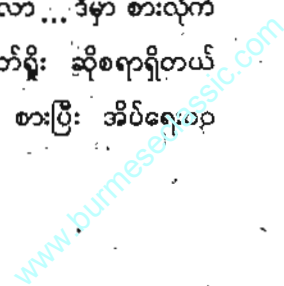
“မထိနဲ့ ... ကျွန်မကို လာမထိနဲ့ ...”

သူက ကျွန်မခေါင်းကို လှမ်းကိုင်တာမို့ ကျွန်မ ခေါင်းကို တအားခါယမ်းလိုက်မိသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... တော်ပြီ၊ ရပ်တော့ကွာ၊ မထိနဲ့ဆို မောင် မထိပါဘူး၊ ဟန်လေး ခေါင်းမှူးနေပါဦးမယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ခေါင်းလှည့်လိုက်တုန်းကတောင် အကြောညှပ်သွားသေးတာ မဟုတ်လား။”

သူက ကျွန်မ ဘာပြောပြော သည်းခံချောမေ ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ဗန်းတစ်ဗန်း ၊ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဟန်လေး ... ဟိုမှာလည်း ဘာမှမစားခဲ့ရဘူး၊ ဒီမှာလည်း ဒေါသထွက်ရတာ မောနေရောပေါ့၊ လာ ... ဒီမှာ စားလိုက်ဦး၊ ဗနက်ဖြန်ကျရင်လည်း စတိတ်ရိုး ဆိုစရာရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီည အားရှိအောင် စားပြီး အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရမယ်လေ”

သူက ထမင်းနဲ့ဟင်းကို ဖွန်းဖြင့်ခပ်ကာ ခွံ့ကျွေးဖို့ ပြင်သည်။ ကျွန်မက သူ့လက်ကို ပုတ်ချတော့ ပေရေသွားသမျှ ကို သူက သိမ်းဆည်းသည်။ ပြီးတော့ ခွံ့မလျော့ဘဲ ခွံ့ကျွေးဖို့ ပြင်သည်။ ကျွန်မက ခေါင်းခါငြင်းဆန်သည်။ သူကလည်း ဆက်၍ ချောမော့သည်။ နောက်တော့ ကျွန်မ ဖိုက်ဆာလှတာမို့ သူ့ခွံ့ကျွေးတာကို စားမိရင်း စိတ်ပြေစပြုလာသည်။

သူက ကျွန်မကို ခွံ့ကျွေးပြီးတာနှင့် ကျွန်မ ခေါင်းက ကလစ်ကလေးကို ဖြုတ်ပြီး ဆံပင်တွေကို ရှင်းပေးပြန်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဆံပင်လေးတွေကို ဖွဖွမွေးလိုက်သောအခါ ကျွန်မ က သူ့ရင်ခွင်ကို ဖွဖွလေး ခေါင်းမှီအပ်ထားလိုက်မိတော့သည်။

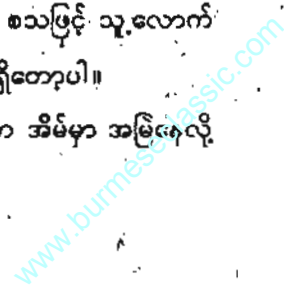
ဒီလိုနဲ့ပဲ အပြင်သွားရင် ရန်ဖြစ်လိုက်၊ အိမ်ရောက် ရင် ပြန်ချစ်လိုက်ဖြင့် သံသရာ အကြိမ်ကြိမ် လည်နေသည်။

နောက်တော့ ကျွန်မ ဘယ်သွားသွား သူ့ကိုမခေါ် တော့ပါ။ ဒီလိုနဲ့ အပြင်သွားတိုင်း ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့နေခဲ့ရသည်။

အိမ်မှာတော့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ အထီးမကျန်ပါ။ သူက ကျွန်မနားပဲ အမြဲကပ်နေကာ ကျွန်မ စားဖို့သောက်ဖို့ ဂရုစိုက် စီစဉ်ပေးခြင်း၊ ကျွန်မ ကြည့်သင့်သည့် MTV ခွေတွေ ရှာပယ်လာကာ ဖွင့်ပြခြင်း၊ သီချင်းအတူနားထောင်ခြင်း၊ ကျွန်မ အတွက် လိုအပ်တာတွေကို အကြံပေးခြင်း စသဖြင့် သူ့လောက် ဝတ္တရား ကျေပွန်သည့် ယောက်ျားမျိုး မရှိတော့ပါ။

သို့သော် ... ကျွန်မ အလုပ်က အိမ်မှာ အမြဲနေလို

ရသည့် အလုပ်မျိုး မဟုတ်ပါ။ စတိတ်ရှိုးသွားဆိုရတာ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ မင်္ဂလာဆောင်မှာဆိုပေးရတာ၊ ကြော်ငြာရိုက်ရတာ၊ လိုအပ် သည့် ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ ဈေးဝယ်ထွက်ရတာတွေလည်း ရှိပါသည်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားရတတ်ပါသည်။

နယ်ဘက်ကို စတိတ်ရှိုးထွက်ဖို့ရှိလျှင်တော့ ကျွန်မ က သူ့ကိုခေါ်မိသည်။

“မောင် ... ကျွန်မနဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ပါလားဟင်၊ မောင်လိုက် တော့ ကျွန်မ အားရှိတာပေါ့ ...”

“ဒေါ်စိုးကို ခေါ်သွားလည်း ဖြစ်တာပဲကွာ ...”

“ဒါပေမယ့် မောင် လိုက်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါ သွားရမှာက မန္တလေးဆိုတော့ ရှိုးပြီးရင် နောက်နေ့ကျ ကျွန်မတို့ ပြင်ဦးလွင်ဘက် တက်ကြမယ်လေ၊ မောင်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက တစ်ခါမှ အတူခရီးမသွား သေးဖူးဘူးလေ”

“မင်းနဲ့ ခရီးအတူမသွားချင်ပါဘူးကွာ၊ လူကြည့်ခံရမယ့် ကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

မောင် ဒီလိုပြောတော့ ကျွန်မ မတတ်နိုင်ပေ။ ရန် မဖြစ်ချင်လျှင် ပါးစပ်ပိတ်နေရုံပဲပေါ့။

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းလည်း သွားတတ်လာ တတ်မို့ ကိစ္စမရှိပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါတော့ အကာအကွယ်မဲ့သလို ခံစားရတတ်ပါသည်။

အဲဒီလောက်အထိကတော့ ကျွန်မ သည်းခံနိုင်ခဲ့ပါ သေးသည်။

သို့သော် ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်သည့် ကောလာဟလ တွေကို ပြန်ကြားသိရချိန်မှာတော့ ကျွန်မ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရသမျှ တွေ ပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုနေ့က ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို တက်ခဲ့ရသည်။

အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့နေကျမို့ ဘယ်သူကမှ 'အမျိုးသား မပါဘူးလား' ဟု မမေးကြတော့ပါ။ တချို့ဆို ကျွန်မမှာ ယောက်ျားရှိတယ်ဆိုတာတောင် မသိကြတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့...။

သူများတကာ စုံတွဲတွေကတော့ အတွဲညီညီ ပြောဆိုရယ်စောနေတာမို့ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လူကြားထဲမှာ ထိုင်နေရတာ ပျင်းခြောက်ခြောက် ငေါင်စင်းစင်း နိုင်လှပါသည်။

စိတ်ထဲ ကျဉ်းကြပ်လာတာမို့ ကျွန်မက ဟိုတယ် သန့်စင်ခန်းဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

သန့်စင်ခန်းထဲ ကျွန်မ ဝင်နေဆဲမှာ အပြင်ဘက်မှ စကားသံတွေကို သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဒီပွဲကို ဟန်မဒီမေလည်း လာတယ်နော်၊ ရှင် တွေ့လိုက်လား...”

“မတွေ့လိုက်ဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း သူတစ်ယောက်တည်းပဲ လား။”

“ဟုတ်တယ် ... တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“သူ့သတင်းတွေ ရှင်ကြားလား...”

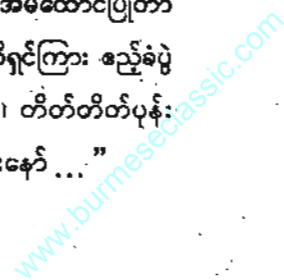
“ကြားတယ်လေ...”

“ဘာတွေ ကြားလဲ”

“ကြားတာကတော့ အစုံပဲ၊ သူ ပထမ ယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းထားတာတော့ ရှင်သိတယ် မဟုတ်လား။”

“သိတယ်လေ ... ကြာပြီပဲ၊ အခု သူ အိမ်ထောင်ကျနေပြီဆို...”

“ပြောတာပါပဲ၊ တကယ် အတိအလင်း အိမ်ထောင်ပြုတာ ရော ဟုတ်ရဲ့လား မသိပါဘူး...။ လူသိရှင်ကြား ဧည့်ခံပွဲမျိုး လုပ်တယ်လို့လည်း မကြားမိပါဘူး၊ တိတိတိတ်တိတ်ပုန်းအိမ်ထောင်ကျနေတာများလား မသိဘူးနော်...”

“တို့ကြားတာတော့ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို သိချင်းရေးပေးတဲ့ သိချင်းရေးဆရာဆို ...”

“ဟုတ်လား ... ဧည့်ခံပွဲတွေတော့ အတူတူတက်တာ မတွေ့မိဘူး”

“အရင်တုန်းကတော့ တစ်ခါတလေ အတူတူလာတတ်တယ်တဲ့၊ သူ့ယောက်ျားက သူ့ကို အရမ်းနိုင်ရတယ် ကြားတယ်၊ သူက သူ့ယောက်ျားကို အမြဲအရိပ်ကြည့်နေရတာတဲ့ ...”

“သူလည်း အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းဘူးနော်”

“သူရိယနဲ့ တုန်းကတော့ မင်းသားက သရုပ်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ လူရှေ့မှာပဲ ချစ်ပြပြီး ကွယ်ရာကျ အရေးမစိုက်ဘူးတဲ့၊ ခုယောက်ျားကျတော့ လူရှေ့မှာတောင် ချစ်မပြနိုင်ဘူးဆိုတော့ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လောက်တောင် အခြေအနေဆိုးနေပြီလည်း မသိဘူး”

“တို့ကြားတာတော့ အခု သူယူထားတဲ့ ယောက်ျားက သားကြီး မယားကြီး ရှိတယ်ဆိုလား ...”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ပွဲတွေ ဘာတွေ လေ့မတက်တော့တာ ထင်တယ်”

“ကွဲသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

သူတို့ဟာသူတို့ အထင်နှင့် ဇွတ်ဆွယ်စပ်ကာ ဇာတ်လမ်းဆင်ထားသော ကြောက်မက်ဖွယ် ကောလာဟလကြီးကြောင့် ကျွန်မ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာပါသည်။ ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ် တက်လာကာ စိတ်ထဲကနေ ‘ရှင်ကြောင့် ... ရှင်ကြောင့်’ ဟု အော်ဟစ်ရင်း သန့်စင်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

ကျွန်မ အပြင်ရောက်တော့ အဟင်းပြောသည့်သူတွေတို့ မတွေ့ရတော့ပါ။

ကျွန်မက ခန်းမထဲ ပြန်မဝင်တော့ဘဲ အိမ်သို့သာ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မက ငိုရွိုက်ရင်း ကျွန်မ ကြားခဲ့သမျှတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ သူကတော့ ထိုစကားတွေကို အရေးလုပ် ခဲ့ မရပါ။

“ဒါများ ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ကိုယ်မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ဘယ်သူ ဘာပြောပြောပေါ့”

“ရှင် ဒီလို လက်လွတ်စပယ် မပြောနဲ့၊ ဒီသတင်းမျိုး ထွက်လာတဲ့ကိစ္စမှာ ရှင်လည်း တာဝန်ရှိတယ်”

“အဲဒီတော့ မောင်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ...”

“ခု... အဝတ်သွားလဲပြီး ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ ...”

“ဆီခိုးနားက စညှိခံပွဲကို ...”

“အဲဒီပွဲကနေ မင်းပြန်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ပွဲက ပြီးလောက်ရောပေါ့ ...”

“မပြီးသေးဘူး၊ ပွဲက ခုမှစရုံပဲရှိသေးတာ၊ ကျွန်မရောက် တာ စောနေလို့သာ ကျွန်မကို လူများများလည်း မတွေ့ သေးပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ပြန်လာခဲ့တာ၊ ရှင် အခု ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

“အဲဒါ ရှင်ကြောင့် သိလား၊ ရှင်ကြောင့် ... ရှင်ကြောင့်၊ ရှင်ကြောင့်...”

မဒီသည် ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်ကို အဆက်မပြတ် ထုရိုက်နေသည်။ သူက မဒီ လက်တွေ့ကို မရ အရ ဖမ်းဆွဲချုပ်ရင်း ...

“ဟန်လေး ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောလေ ... ဘာဖြစ် လာတယ်ဆိုတာ ပြောဦးမှပေါ့ ...”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... ရှင်ကြောင့် သူများအထင်သေးတာ ခံရတာပေါ့၊ မဟုတ်တဲ့ ကောလာဟလတွေ ထွက်လာတာ ပေါ့ ...”

“ကလေးဆန်လိုက်တာကွာ ... မင်း လုပ်ပုံက ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား”

“အဲဒီပွဲမှာ ကျွန်မကို အိမ်ထောင်သည်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း အိမ်ထောင်ကျနေတယ်လို့ ထင်တဲ့... အိမ်ထောင်ကွဲသွား ပြီလို့ ထင်မယ်လို့ ဘယ်နှယောက်ရှိမယ်ထင်လဲ၊ အဲဒီ အထင်တွေကို လောလောဆယ် ဒီနည်းနဲ့ပဲ ချေဖျက်လို့ ရမယ်၊ သွားပါ ... ရှင် မြန်မြန် အဝတ်လဲပါ”

“ကိုယ်မှ မလိုက်ချင်တာ ...”

“ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် မလိုက်ဘူးလားဟင်၊ ရှင်မှာ စာနာစိတ်မှ ရှိရဲ့လား၊ ရှင် ကျွန်မ ယောက်ျားမှ ဟုတ်ရဲ့ လား ...”

“ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်အော်နေရတာလဲ၊ ကဲ ... လိုက်မယ်ကွာ ... လိုက်မယ်၊ လာ ... သွားမယ်”

ကျွန်မက ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်တာကို သူက တပြန်ဒေါသဖြစ်သွားပုံဖြင့် ရှေ့ကနေ ဆောင့်ဆောင့်ဆို ထွက်သွား သဖြင့် ကျွန်မက အပြေးလိုက်လာရရင်း ...

“နေဦး ... ရှင် အဝတ်လဲဦး ...”

“ငါ အဝတ်လဲနေရင် မင်းပွဲက ပြီးရောပေါ့၊ မင်း ငါနဲ့ တွဲမပြလိုက်ရဘဲ နေဦးမယ်”

သူက ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောရင်း ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက် တာမို့ ကျွန်မက ကားကိုမောင်းထွက်လာသည်။ သူလိုက်လာတာ ကို ကျေနပ်ပေမယ့် သူ့ပုံစံ သားသားနားနားမရှိတာကိုတော့ စိတ်တိုင်းမကျချင်။ သို့သော် လုံးဝ မလိုက်တာနဲ့စာရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့ဟု ဖြေတွေး တွေးရသည်။

နှစ်ယောက်သားဟာ အပြန်အလှန် ဒေါသထွက်ရင်း ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

သူက ကားပေါ်ကနေ မညင်မသာ လှမ်းဆင်း လျှောက်သွားတာမို့ မဒီက သူ့ကိုမိအောင် လိုက်လာရင်း ...

“ဒီမှာ ရှင် ဒီလိုပုံနဲ့ သွားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုပုံနဲ့ သွားရမလဲ ...”

“ကျွန်မလက်ကိုဖြစ်ဖြစ် တွဲသွားပေါ့၊ ရှင်မျက်နှာကိုပါ ပြုံးထားဦး ...”

“အေး ... ဒီမှာ ပြုံးပြီ၊ ဒီမှာ တွဲပြီ၊ အိုကေနော် ...”

သူက အသက်မပါသည့် အပြုံးမျိုးကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး

ကျွန်မလက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကာ ဟိုတယ်တွင်းသို့ လျှောက်ဝင်
လာသည်။

ကျွန်မတို့ စုံတွဲကို တွေ့တော့ ကင်မရာသမားတွေ
ဝိုင်းလာကြသည်။

လူဝိုင်းလာတာတွေ့တာနှင့် သူက တွဲထားသော
မဒီလက်ကို ဆောင်လွှတ်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

မဒီသည် သူ့လုပ်ရပ်ကို ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်း
သွားကာ ဒေါသဖြင့် မွန်ထူအဆိပ်တက်သွားလေသည်။

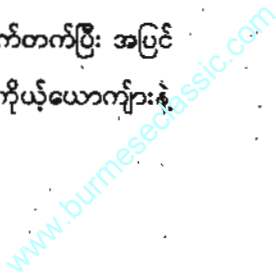
“နေစမ်းပါဦး ... ရှင် ဒီလောက်ဖြစ်နေရအောင် ကျွန်မက
မလှလို့လား၊ မအောင်မြင်လို့လား၊ ပွဲမတိုင်းလို့လား၊ ကျွန်မနဲ့
တွဲသွားရမှာ ဒီလောက်တောင် ဝန်လေးရသလားဟင်”

ဟိုတယ်မှအပြန်မှာ မဆုံးနိုင်သေးသော ရန်ပွဲကို
ရှေ့ဆက်ကြရပါသည်။

သူက ကျွန်မကို ကြည့်လျက် ခနဲတဲတဲ ပြုံးကာ ...
“အဲ့ဒါ မင်းကို အမြင်ကတ်လို့ပဲ၊ သိပြီလား ...”

“အမြင်ကတ်တယ် ! ”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းက ဟိုပွဲ ဒီပွဲ လျှောက်တက်ပြီး အပြင်
မှာ ပျော်မွေ့လွန်းတယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့

အေးအေးချမ်းချမ်း နေဖို့ကျတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး မဟုတ်လား...”

ဘုရားရေ... ကျွန်မ ဝင့်လည်ပြီလား...။

“ကျွန်မ အပြင်ထွက်တယ်ဆိုတာ မထွက်မဖြစ်လို့ ထွက်တာပဲ။ ကျွန်မအလုပ်က ရှင်လို အိမ်ထဲမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး သီချင်းရေးနေရတဲ့ အလုပ်မျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“မင်းက ငါ့အလုပ်ကို အထင်သေးနေတာပဲ”

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး... ရှင် အထင်မမှားနဲ့”

ကျွန်မ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းမိသည်။ ကျွန်မ သူ့လုပ်ရပ်ကို တစ်ခါမှ အထင်သေးတဲ့ဘက်က တွေးမကြည့်ဖူးပါ။ သူ့ဘာသာ ဖိလင်လာတဲ့အချိန်မှ ထရေးတာမို့ တစ်နှစ်နေ့မှ နှစ်ပုဒ်လောက် ပြီးလည်း ကျွန်မ ဘာမှမပြော။ သူ ပိုက်ဆံသိပ်မရှာနိုင်တာကိုလည်း တစ်ခါမှ မတွက်ကပ်ခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်မ စီးရီးစ် အသစ်သွင်းတဲ့အခါမှသာ သူ့ကို သီချင်းသစ်တွေ ရေးထည့်အပူကပ်ရမှာပင်။

ကျွန်မ သူ့နဲ့ ရှေ့ဆက် ရန်မဖြစ်ချင်တော့တာနဲ့ ရန်ပွဲကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ နားလည်မှုတွေ တဖြည်းဖြည်း ပါးလျားလာပြီဟု စတင်ခံစားမိကာ ကျွန်မ အားငယ်နွမ်းလျနေခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မဒိသည် မောင်နဲ့ ခဏခဏ ရန်မဖြစ်ချင်သော်
လည်း မဟုတ်က ဟုတ်က ကောလာဟလတွေကို ဖြန်ကြားရ
တိုင်းစိတ်ပျက်ရလေသည်။

ထိုကောလာဟလတွေကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ ...။

စာနယ်ဇင်းတွေကတစ်ဆင့် ရှင်းလျှင်လည်း မောင်
က သိပ်ကြိုက်မည်မထင် ...။

မောင်ကသာ ကောလာဟလကို ဂရုမစိုက်ပေမယ့်
ကျွန်မကတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်။ ရင်ထဲ တနဲ့နဲ့နှင့် မခံချိမခံ
သာ ဖြစ်နေရသည်။

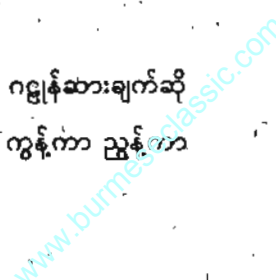
အမှန်တကယ်တော့ ကောလာဟလကို ထုတ်လွှင့်

သူတွေရဲ့ ဖန်တီးဇာတ်လမ်းဆင်နိုင်းစွမ်းရည်ဟာ စာရေးဆရာတွေ
ထက်တောင် သာမလားမသိ။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စ ပီစီကွေးလေးကို အခြေပြုကာ
တစ်ယောက်က ဇာတ်ကွက်တစ်မျိုး ဆင်သည်။ နောက်တစ်
ယောက်ကလည်း သူ့အထင်ကို ထပ်ပေါင်းပြီး နောက်ထပ် အခန်း
တစ်ခန်း ချိတ်ဆက် တီထွင်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
စီ အထင်များစွာကို ပူးပေါင်းလိုက်သောအခါ ယုတ္တိရှိသယောင်
ထင်ရသော ဒရာမာ ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ စာရေး
ဆရာက ရေးတယ်ဆိုတာကမှ တစ်ယောက်တည်း ရေးရတာမို့
တစ်ယောက်ရဲ့ ဖန်တီးမှုသာ။ ကောလာဟလကျတော့ လူအများ
စုပေါင်း တီထွင်ရေးသားလိုက်သလိုမို့ ပိုပြီးတော့တောင် ရသစုံစုံ
နှင့် အံ့ဩစရာ ဇုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်စရာ ဖြစ်ရလေသည်။

ကျွန်မက ထိုကောလာဟလတွေကို မခံချိမခံသာ
ဖြစ်ရဆဲ မကြာခင် မောင့်မွေးနေ့သို့ ကျရောက်တော့မည်ဖြစ်
ကြောင်း သတိရလိုက်သည်။

ထိုအခါ မဒိသည် အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်ဆို
သလိုပင် မောင့်အတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်းကို ကွန်ကော ညွှန်ကာ

၂၃၈ ပုညခင်

ရေးသားလျက် သတင်းစာထဲသို့ မောင်ကို အသိမပေးဘဲ ထည့်လိုက်လေသည်။

ထိုမွေးနေ့ဆုတောင်း အပြည့်အစုံမှာ ...

ချစ်တဲ့ မောင်(ခွန်မင်း) အတွက် မွေးနေ့ ဆုမွန်လွှာ

မောင်ရေ ...

မောင်ရဲ့ မွေးနေ့မှာ ကျွန်မ ချစ်ဖို့ ကျွန်မကို ချစ်ဖို့ လူသားလေး တစ်ယောက်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ မောင် အဖေနဲ့ အမေရဲ့ ကျေးဇူးကို ဦးထိပ်ထားရင်း မောင်အတွက် တောင်းဆုခြေလိုက်ပါတယ်။

မောင်မွေးနေ့မှသည် နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာ တိုင်အောင် မောင် အချစ်ဦး ချစ်စနိုးနဲ့ဘဝ အနာဂတ်မှာ မောင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဘဝထဲကို အဖော်ပြုဖို့ ဝင်ရောက်လာဦးမယ့် ကျွန်မတို့ရဲ့ သားသား မီးမီးလေးတွေနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစု သိုက်မြိုလေးကို သက်ဆုံးတိုင် စောင့်ရှောက်နိုင်ပါစေလို့...

မောင်ရဲ့ ချစ်စနိုး ဟန်လေး (ဟန်မပီမေ)

အဆိပ်ဖြင့် ထုံမွန်းသော နှုတ်ခမ်း ... ဝန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၂၃၉

ထိုမွေးနေ့ဆုတောင်း ပါလာသည့် မနက်စောစောမှာတော့ မောင်က ချစ်စရာကောင်းစွာ တုံ့ပြန်ခဲ့သည်မှာ ...

“မင်း ဒီလောက် ပေါတောတောနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်
ခဲ့ဘူးကွာ ...”

မောင်သည် ထိုစကားကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြော
ရင်း သတင်းစာကို စားပွဲပေါ် ဆောင်ချပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မဒီကလည်း ထိုင်နေရာမှ ဆောင့်အောင့်
ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ရှင် ဘယ်လိုပြောလို့တာလဲ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ...”

“ရှင် ပြောရဲရင် ထပ်ပြောပြစမ်းပါ”

“ပေါတောတောနဲ့ကွာ ...”

“ဘာ ပေါတောတောလဲ၊ ဘာပေါတောတောလဲဟင်၊ ရှင်
ကျွန်မကို ဒီလို အသုံးအနှုန်းပြောစရာလား၊ မသကာ
ရုံးနေသလား ပြောတာကမှ တော်ဦးမယ်”

“ဪ ... မင်းလည်း ရူးတာက ကုလို့ရတယ်၊ ပေါတာက
ကုလို့မရဘူးဆိုတာ သိသားပဲကိုး”

“ရှင်နော် ... ရှင် တော်တော့ ...”

“ခုလောက်ဆို သတင်းစာဖတ် ပရိသတ်အပေါင်းက မင်းရဲ့
မွေးနေ့ဆုတောင်းကို ဖတ်ပြီး ရယ်နေကြပြီ၊ မင်းဟာက
မွေးနေ့ဆုတောင်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကြွားနေ့ ဆုတောင်းကြီးပဲ
ဟာ၊ သတင်းစာဖတ်တဲ့သူတွေကလည်း ဒီကြော်ငြာထည့်တဲ့
သူဟာ ပေါတောတော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲဆိုတာ
ရိပ်မိနေလောက်ပြီ ...”

“ရှင် အဲဒီ ပေါတောတောဆိုတာကို ထပ်ပြောမနေနဲ့ ...”

“မှန်တာပြောတော့လည်း နာတတ်တာကိုး၊ ခင်း အနာပေါ်
တုတ်ကျတယ်ဆိုလည်း ထပ်မပြောတော့ပါဘူးကွာ ...”

“ရှင် ... ကဲ ...”

“ဟာ ... ဟေ့ ...”

မဒီသည် ဒေါသဖြစ်လှတာမို့ သူ့ကို ဖမ်းဆွဲကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲပစ်လိုက်ပြီး သူ့ပါးစစ်ကို ခေါင်းအုံးနှင့် တအား ဖိပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

“ဇူး... အား... အူး... အီး... ”

သူက ဗလုံးဗထွေး ဇူးဝါး ဇူးဝါး အော်ဟစ်ရင်း ရုန်းကန်ထထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို သတ်မလို့လားကွ ... ဟင်”

သူက မဒီကို စိုက်ကြည့်လျက် ဒေါသတကြီး လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ဟန်လေး... မင်း အပေါ်ယံကိစ္စတွေကို ဒီလောက် မမက်စမ်းပါနဲ့၊ မွေးနေ့ဆုတောင်းကို လူကြားကောင် အောင် ထည့်ပြီး အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေဘဲ လူမသိ သူမသိ ကျိတ်စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့သူတွေလည်း အပုံကြီး အပြင်က အရေးကြီးသလား။ အတွင်းက အရေးကြီးတာ ဒါကို မင်း ကောင်းကောင်းသိခဲ့တာပဲ...”

“သိခဲ့တယ် ... ဟိုတုန်းကတော့ အိမ်တွင်းရေး သာယာမှု မျှော်လင့်လို့ အတွင်းကိစ္စကပဲ ပိုအရေးကြီးတယ်လို့...

တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ အပြင်ရော အတွင်းပါ အရေး ကြီးတယ်ဆိုတာ သိလာပြီ။ ရှင် အပြင်မှာ ကျွန်မကို ချစ်ပြုဖို့ မလိုပါဘူး၊ ချစ်နေတဲ့ စိတ်ရင်းအတိုင်း မကွယ် မဝှက် ဟန်မဆောင်ဘဲ ဆက်ဆံရင်ရပြီ ...။

“အခု ... ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ သယောင် ထွက်နေတဲ့ ကောလာဟလတွေကို မခံနိုင်လွန်း လို့ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်တဲ့သဘောနဲ့ မွေးနေ့ဆုတောင်း ထည့်မိတယ်၊ ဒါကို ရှင် ဒီလောက် လှောင်ပြောင်သရော်ဖို့ မလိုဘူး၊ နားလည်ပေးဖို့ပဲလိုတယ်”

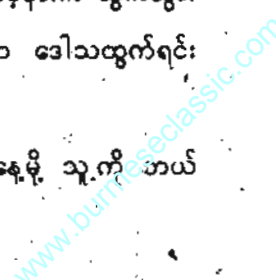
“မင်းကရာ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးလို့လား”

“ကျွန်မက ဘာကို နားလည်ပေးရမှာလဲ ... ”

“အေး... အဲဒီလို မေးကတည်းက မင်း ငါ့ကို နားမလည် ဘူးဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ”

သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး မဒီနားက ထွက်သွား သည်။ မဒီသည် သူ့ကို နားမလည်နိုင်စွာ ဒေါသထွက်ရင်း နှုတ်ခမ်းရစ်ပါသည်။

ညနေရောက်တော့မှ သူ့မွေးနေ့မို့ သူ့ကို ဘယ်

လောက် စိတ်ဆိုးဆိုး ပစ်မထားသင့်ဘူးဟု ခံယူကာ သူ့ကို စကားစပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ရှင်မွေးနေ့ဆိုတော့ ညနေကျ ဘုရားသွားပြီး အပြန် ကျရင် ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ညနေစာ ဝင်စားရအောင် ...၊ ပြီးရင် ရှင်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လည်း ဝယ်ပေးမယ်”

“အပြင်သွားဖို့ပဲ အားသန်မနေနဲ့၊ အိမ်က ဘုရားစင်မှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ယူပြီး အိမ်က မီးဖိုချောင်မှာ တစ်ခုခု ချက်ပြုတ်စားလို့ ရတယ်၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကတော့ မင်း ကိုယ့်ကို တစ်ချက်နမ်းရုံနဲ့လည်း ပြီးတယ် ...”

“ရှင် ... ငွေတိုက်မနေနဲ့ ...”

မဒီသည် သူ့အပြောကို ဒေါသဖြစ်ရသော်လည်း သူ့မွေးနေ့မှာ ကိုယ့်အလွန်မပြစ်စေချင်တာမို့ စိတ်ကို ထိန်းရသည်။ သူကတော့ မျက်နှာထား ခပ်ပုပ်ပုပ်နှင့်ပင် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

တော်တော်လေးကြာမှ ပန်းကန်ပြားကြီးကြီး တစ်ချပ်ကိုင်လျက် ပြန်ထွက်လာကာ ...

“မွေးနေ့ရှင်ဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ ကျွေးရမှာပေါ့၊ ကံ ... လာစား ဒီမှာ မင်းကြိုက်တဲ့ ပီစာ ...”

ဟု ပြောလေသည်။ မဒီသည် သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်လာသည့် ပီစာချပ်ကြီးကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ငိုရမလို ရယ်ရမလို ဖြစ်နေသည်။ ဒါလေးလုပ်ပေးရုံနဲ့ မကျေနပ်သမျှတွေကို သင်ပုန်းချေဖို့ သင့်မသင့်လည်း မသိပါ။ လောလောဆယ်တော့ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး သူ့ဆက်ဆံရေးကြောင့် ရူးချင်နေတော့တာပင်။

ညရောက်တော့ သူက ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ...

“မွေးနေ့ရှင်က မုန့်ကျွေးပြီးရင် စားတဲ့သူက မွေးနေ့လက်ဆောင် ပြန်ပေးရတာ မသိဘူးလား”

ဟု မဒီနားကပ်၍ တိုးတိုးမေးသည်။ မဒီဇာလည်း ခပ်တည်တည်ပင် ...

“ရှင်အိပ်မှ ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ သူက မျက်စိ ချိတ်ကာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တော့သည်။

မဒီက သူ့ပါးကို ဖွဖွနမ်းကာ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဆေးလိုက်ရင်း သက်ပြင်းချမိ၏။

သူက မဒီကို အဝေးသို့ တွန်းပို့သည့် လုပ်ရပ်တွေ
 လုပ်ပြီးတိုင်း အနီးသို့ ပြန်ပြန်ဆွဲခေါ်တတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။
 မဒီစိတ်သည်လည်း အဝေးသို့ ပြေးချင်လိုက်၊ သူ
 အနား ပြန်ပြေးလာလိုက်နှင့်မို့ ... ပင်ပန်းလှပြီ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းကာလတွေမှာတော့ မဒီသည် သူနှင့်
 အဆင်ပြေပြေ နေချင်လျှင် သူ့ကို အပြင်မခေါ်ရန်သာ ရှိတော့
 သည်ဟု သဘောထားလိုက်ရတော့သည်။

သူက ဘယ်လောက်နေစိမ့်သလဲဆိုရင် မဒီ ညဘက်
 ဘယ်သွားသွား ကားလိုက်မောင်းပေးဖော်တောင် မရ။ သီတင်း
 ကျွတ်မို့ လူကြီးတွေ လိုက်ကန်တော့လျှင်တောင် အဖော်မလိုက်
 ချေ။ ဒက်ဒီကို သွားကန်တော့တုန်းကသာ မကောင်းတတ်၍
 လိုက်ရပုံပေါ်ပြီး ဒက်ဒီရှေ့မှာ စကား ဟဟမပြောချေ။

ကောင်းသည် ဆိုးသည် မဝေဖန်ဖူးသော ဒက်ဒီက
 ပင် တစ်နေ့တော့ မဒီကိုခေါ်မေးပါသည်။

“ဆွိုတီ ... သမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ... ဒက်ဒီ ...”

“သမီးညာပြီ ... ဒက်ဒီ သိတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒက်ဒီ တစ်ခုတော့ ပြောမယ်၊ သမီးရဲ့ မာမိနေရာက ပြောရရင် မိန့်ကလေးဆိုတာ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ဆက်များတာ မကောင်းဘူး၊ သည်းခံပြီး ညှိတ်၊ အိမ်ထောင်မကွဲအောင် ဂရုစိုက်ပါ ...”

“ဒက်ဒီနေရာက ပြောရရင်တော့ သမီး သူများအမြင်တင်တယ်ဖို့အတွက် တစ်သက်လုံး ကျိတ် စိတ်ဆင်နဲ့ ခံမနေနဲ့၊ ဒါပဲ ...၊ ဒက်ဒီ ပြောချင်တာ အဲဒီလောက်ပဲ”

ဒက်ဒီက ထိုစကားလောက်သာ ပြောလိုက်ပါသည်။

မဒီလည်း ဒက်ဒီ သိအောင် မဒီတို့အကြောင်း အသေးစိတ် ရှင်းမပြချင်တော့ပါ။

သူနဲ့ မဒီရဲ့ ဆက်ဆံရေး အခြေအနေကတော့ မသား ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး ဖြစ်နေကြပါသည်။

တစ်နေ့ မဒီ အပြင်က ပြန်လာတော့ သူ့ကို တာမို့ ဒေါ်စိုးကို ခေါ်မေးရသည်။

“ဒေါ်စိုး ... မောင်ရော”

“အပြင်သွားတာ ပြန်မလာသေးဘူး”

“ဘယ်သွားမယ် ပြောသွားလဲ ...”

“မပြောဘူးကွယ့်၊ သူက မဒီ အိမ်မှာနေရင်သာ အိမ်ကပ်တာ၊ မဒီ အပြင်ထွက်ရင် သူလည်း ထွက်တာပဲ ...”

“သူ အိမ်မှာ ဂစ်တာတွေ ဘာတွေတီးပြီး သီချင်းစပ်တာ မတွေ့မိဘူးလား”

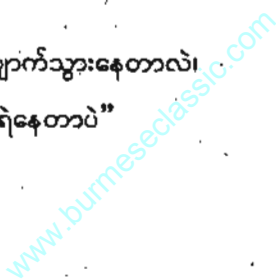
“ဟင့်အင်း ... မတွေ့မိတာ ကြာပြီ”

မဒီ သက်ပြင်းချရပြန်သည်။ -သီချင်းရေးဆရာသာ ဆိုတယ် သီချင်းအရေးကျဲလှတာ၊ အမြဲအားနေသလိုလို ဖြစ်နေတာ ကြီးကိုလည်း မဒီက မကြိုက်ပါ။

အဲဒီနေ့က မဒီ ရေချိုးခန်းဝင်နေတုန်း သူ ပြန်လာသည်။

မဒီ ထွက်လာတော့ သူ့ကိုနှမ်းနှမ်းဖတ်ဖတ်ပုံစံမျိုး နှင့် ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။

“မောင် ခုတလော ဘယ်လျှောက်လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ အသားတွေဝဲတောင် နေပူလောင်ပြီး ရဲနေတာပဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ကိစ္စလေးရှိလို့ ...”

“အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မကို ပြောပြလို့ မရဘူးလား”

“ပြောမပြချင်ဘူး”

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွား

လေသည်။

သူ့အပြင်မှာ ဘာသွားလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို မဒီ
မကြာခင် သိလိုက်ရပါသည်။

အဲဒီနေ့က မဒီ ဟံသာဝတီဘက်က အဖြတ်မှာ
သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

မဒီအရင် မြင်သွားသူက မဒီနှင့်အတူ ပါလာသော
မဒီမိတ်ဆွေ အဆိုတော် မမမေ ဖြစ်ပါသည်။

မဒီက ကားမောင်းနေတာမို့ လမ်းဘေးဝဲယာ သိပ်
မကြည့်မိပေမယ့် သူ့ကိုသိနေသည့် မမမေက လမ်းဘေး တစ်
နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ အလန်တကြားပုံဖြင့် ...

“ဟယ် ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... ၊ မဒီ ယောကျ်ား မဟုတ်
လား”

ဟု အော်လိုက်လေသည်။ မဒိသည် ကားကို တုံ့ခနဲ ရပ်မိမလိုဖြစ်သွားပြီးမှ အရှိန်ကို လျော့ကာ လမ်းဘေးသို့ လှမ်းအကြည့် ...

“ဘုရားရေ ... ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

မဒိ အံ့သြလွန်းလို့ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

လမ်းဘေးက ရွက်ပျင်ထိုးဧရာဝတီသည် ထမင်းဆိုင်ရှေ့ ခုံပုကလေးပေါ်မှာ ယမင်းထိုင်စားနေသော သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ မဒိ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မဒိ သေချာကြည့်ပါဦး၊ မဒိ ယောက်ျား မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်၊ သူပါပဲ မမမေရယ်”

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလဲဗာယ်၊ သူ့အနေအထားနဲ့ ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ စားစရာလား”

“မ ... မသိပါဘူး မမရယ်၊ မဒိ သွားခေါ်လိုက်ဦးပါမယ်”

မဒိအသံက အားတောင်မရှိတော့ပါ။ ဒီနေရာမှာ သူ့ဘာလာလုပ်နေတယ်ဆိုတာလည်း မဒိ မသိတော့ပါ။ မဒိဆို ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ စားဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးတာမို့ မဒိ ယောက်ျားစားနေတာကိုလည်း မကြည့်ရက်သလိုကြီး ရင်နင့်နေမိပါသည်။

“မောင် ...”

“ဟင် ... ဟန်လေးပါလား”

မဒိက လှမ်းခေါ်တော့ သူက ပိုက်ဆံ ကဗျာကယာရှင်းပြီး မဒိထံ လျှောက်လာသည်။

“ဟန်လေး ... ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မောင်ကိုမြင်လို့ လာရတာလေ၊ မောင်ရော ဒီမှာဘာလာလုပ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ စားနေရတာလဲ ...”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဗိုက်ဆာလို့ ဝင်စားလိုက်တာလေ၊ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”

“ထူးဆန်းတယ်၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ထူးဆန်းတယ်၊ ကျွန်မ ယောက်ျားက ဒီလို ခွမ်းခွမ်းဖတ်ဖတ် ဝတ်ပြီး ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ ဘာလို့ စားရမှာလဲ၊ ဒီကိုလာစရာ ဘာအကြောင်းရှိလဲ ...”

“မောင် ဒီမှာ ကားပွဲစားလုပ်မလားလို့ လာလေ့လာနေတာ ...”

“ဟင် ... ကားပွဲစား လုပ်မယ်၊ ကျွန်မ ယောက်ျားက ဘာလို့ ကားပွဲစားလုပ်ရမှာလဲ ...”

“ဟန်လေး ... မင်း ကိုယ့်ကို ကျွန်မယောက်ျား ကျွန်မ
ယောက်ျားဆိုတာနဲ့ပဲ တိုင်းထွာစဉ်းစားမနေနဲ့၊ သိချင်းရေး
ဆရာအဖြစ်ပဲ စဉ်းစား၊ ဟာ ... ဒီနေရာမှာ ဆက်ရပ်နေလို့
မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကို လူတွေကြည့်နေပြီ ... ကားပေါ် သွားမယ်၊
လာ ... ”

“ကားပေါ်မှာ ကျွန်မ မိတ်ဆွေ မမမေပါလာတယ်”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ရောက်မှ ပြောတာပေါ့၊ မောင် မင်းနဲ့
ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ရှင်ကားရော ...”

“ကိုယ့်မှာ ကားမှ မရှိတာ ... ”

“ရှင် ဝှတိုက်မပြောနဲ့၊ ဂိုထောင်ထဲမှာ ကားတစ်စီး ပိုနေ
တာ ကျွန်မယောက်ျားစီးဖို့မဟုတ်ရင် ဘယ်သူစီးဖို့လဲ ... ”

“ကိုယ် အဲဒီကား ယူမလာဘူး”

“ဒါဆို ဘာနဲ့လာလဲ ... ”

“ဘတ်စ်ကားနဲ့ ... ”

“ဘာ ... ”

“ဟာ ... မအော်နဲ့လေ၊ လာကွာ ... သွားမယ် မြန်မြန်”

မဒီက 'သွားကျိန်းမတတ် အံ့ကြိတ်ကာ ကားဆီ
လျှောက်လာလိုက်သည်။

စိတ်ထဲရှိသမျှ ပေါက်ကွဲဖို့ အိမ်ကို မြန်မြန်ရောက်
ချင်ပြီ။

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ပြောစမ်းပါဦး မောင်ရဲ့ ... မောင် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ဘာလျှောက်လုပ်နေသလဲ ဆိုတာ ...”

မဒီက ဒေါသဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောလိုက် သော်လည်း သူကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။

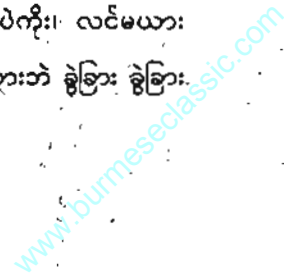
“ခုနစ်ကားကို ဆက်ပြောမယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို နေရာတကာ ကျွန်မယောက်ျားဆိုတာနဲ့ပဲ တိုင်းထွာစဉ်းစားမနေနဲ့၊ အဲဒါ မောင် မကြိုက်ဘူး ...”

“ကျွန်မ ယောက်ျားမို့လို့ လမ်းဘေးဆိုင်မှာ ထမင်း မစားနဲ့၊ ကျွန်မ ယောက်ျားမို့လို့ ဘတ်စ်ကားမစီးနဲ့၊ ကျွန်မ

ယောက်ျားမို့လို့ ကားပွဲစားလုပ်ပြီး ငွေရှာဖို့မလိုဘူး၊ အဲဒါ မင်းကိုယ့်ကို တန်ဖိုးထား ဂုဏ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်း ဂုဏ်တင်နေတာ၊ မင်းယောက်ျား ဖြစ်တဲ့ အတွက် မင်းသိက္ခာမကျအောင် သိမ်ငယ်တယ်လို့ မင်း ယူဆတဲ့ အလုပ်တွေ မလုပ်စေချင်တာပဲ ...”

“မင်းယောက်ျားဆိုတာကို ဖယ်ကြည့်လိုက်ရင် ကိုယ်က သီချင်းရေးဆရာ၊ သီချင်းအများကြီး မရေးဖြစ်တဲ့ သီချင်းရေးဆရာ၊ ကိုယ့်ဝင်ငွေက ဘယ်လောက်မှ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ဝင်ငွေရဖို့ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ် ချင်လုပ်မယ်၊ ဘတ်စ်ကား စီးချင်စီးမယ်၊ လမ်းဘေးဆိုင်မှာ စားချင်စားမယ်၊ အဲဒါ ဘာမှမဆန်းဘူး၊ မိန်းမ အိမ်မှာနေ၊ မိန်းမကားကိုစီး၊ မိန်းမ ထမင်းကိုစားနေရမှာ ကိုယ်မကြိုက် ဘူး”

“မောင်က အိမ်ထောင်ရေးမှာ ‘ငါ’ ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစား တာကိုး၊ ငါတို့ဆိုတာကိုမှ မစဉ်းစားပဲကိုး၊ လင်မယား ဆိုတာကို နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး မစဉ်းစားဘဲ ခွဲခြား ခွဲခြား လုပ်နေတာကိုး ...”

“မင်း ဘာပဲပြောနေပြောနေ မင်း စိတ်ထဲက ... ထားပါ
တော့ ... မင်းရဲ့ မသိစိတ်ထဲက ဖြစ်ဖြစ် ငါ အမြဲအားငြိုး
အိမ်ပဲကပ်နေတာ၊ ငါအားနေရက်နဲ့ မင်းနဲ့ အဖော်လိုက်
မပေးတာတွေကို မကြိုက်မှန်း ငါသိတယ်”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ငွေရေးကြေးရေးကို တစ်ခါမှ
ပေးသီးမခေါက်ဖူးဘူး မောင်၊ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း
ပြောရရင် ယောက်ျားဆီကလုပ်စာ မစားရရင်နေ၊ ယောက်ျား
က သူ့အလုပ်ကလေးနဲ့၊ သူ့ဝင်ငွေကလေးနဲ့ တင့်တင့်
တယ်တယ် ဖြစ်နေတာတော့ မြင်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
အဲဒီအလုပ်က ကားပွဲစားတော့ မဖြစ်ရဘူး၊ သိချင်း
ဆရာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“သိချင်းဆိုတာ စာရွက်ပေါ် ဘောလိပ်နဲ့ တင်ရုံနဲ့ ခြေ
ဘူး ဟန်လေး ...၊ ၂၄ နာရီလုံးလုံး ထိုင်စဉ်းစားနေလည်း
ရေးဖြစ်ချင်မှ ရေးဖြစ်တာ၊ ဒါကို စီးပွားတွက် တွက်နေ
မရဘူး၊ တော်ပြီကွာ ... ကိုယ့်ကို နားမလည်နိုင်တဲ့ သူ့ကို
ကိုယ် စကားဆက်မပြောချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ် မင်းပိုင်
ကို မသုံးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ ကြာပြီ၊ ကိုယ့်ဘာသာ
ပိုက်ဆံရှာတဲ့ကိစ္စကို မင်းလားမတားနဲ့ ...”

“မောင် ... ရှင် ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး၊ ရှင် ရှေးပေးခဲ့တဲ့
သိချင်းတွေကြောင့် ကျွန်မ အောင်မြင်ခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်မ
အောင်မြင်လို့ ရလာတဲ့ ငွေဟာ ရှင်နဲ့လည်း ဆိုင်တယ်”
“မဆိုပါဘူးကွာ၊ ငါ့သိချင်း ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း
မင်းဘက်က စီးရီးထုတ်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိရင် ဘာမှဖြစ်မလာပါ
ဘူး ...”

မောင်က စကားစဖြတ်ပြီး မဒို အနားက ထသွား
သည်။ နောက်နေ့တွေမှာလည်း မဒိုကို စကားမပြောဘဲ သူလုပ်
ချင်တာလုပ်သည်။ မဒိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိပြီ။

www.burmeseclassic.com

စုစီတို့အိမ်ထောင်ရေးကတော့ မဒီနဲ့ ခြားနားစွာ အဆင်ပြေလျက်ရှိသည်။ ဘယ်တော့ပဲကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် အတွဲညီညီ ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေတာကို တွေ့ရတာ အားကျစရာ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တော့ မဒီက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် စုစီထံ သွား၍ ရင်ဖွင့်လိုက်ပြီး စုစီကို မေးခွန်းထုတ်မိပါသည်။

“စုစီ... နင်ယောက်ျားကြည့်ရတာတော့ နင့်ကို သိပ်ချစ် ပုံပဲနော်၊ အဲ့ဒါ အပေါ်ယံ ချစ်ပြတာတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်... ၊ သူ ငါ့ကို တကယ်ချစ်ပါတယ်”

“အပြင်သွားရင်လည်း နင့်ကို ဝှမတိုက်ဘူး မဟုတ်လား။”

“အေး... အဆင်ပြေပြေပါပဲ”

“နင့်ကျတော့ ကံကောင်းလိုက်တာနော်၊ ငါ့ကျတော့...”

မဒီက ပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်သွားတော့ စုစီက မဒီ ပခုံးကို လှမ်းဖက်ကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ... မဒီ၊ နင့်ကို ငါ တစ်ခုပြောပြမယ်၊ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အားနည်းတဲ့သူက ရန်လိုတတ်တာ ထုံးစံပဲ...”

“ဘယ်လို...”

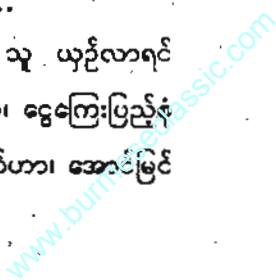
“အဲဒီလို ရန်လိုတတ်တာဟာ အငဲ့စိတ်ရှိလို့ပဲ...”

“ငါနားမလည်ဘူး”

“ငါပြောတာကို နင် ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ၊ နင်က ခွန်မင်း ကို နားလည်မှုမှ မပေးခဲ့တာကိုး”

“ငါက ဘာကို နားလည်ပေးရမှာလဲ...”

“နင် စဉ်းစားကြည့်လေ... ၊ နင်နဲ့ သူ ယှဉ်လာရင် ခုချိန်မှာ နင်က အင်အားကြီးတယ်လေ၊ ငွေကြေးပြည့်စုံ တယ်ဟာ၊ အလုပ်အကိုင် ကောင်းတယ်ဟာ၊ အောင်မြင်

ကျော်ကြားတယ်ဟာ ...။ အဲဒီတော့ ပထမတော့ သူ့မသိ
စိတ်ထဲမှာ၊ နောက်တော့ သိစိတ်ထဲထိ ရောက်လာပြီး
သူ နင့်ကို မနာလိုဖြစ်လာမှာပဲ ...”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ငါ့ကို
အောင်မြင်အောင် ပံ့ပိုးပေးခဲ့တာပဲ ...”

“အဲဒါလည်း သူ့ဖြစ်ချင်ရက်နဲ့ ဖြစ်ခွင့်မရတာကို နင့်မှာ
ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ”

“ဘာတွေလဲ ... ရှုပ်နေတာပဲ”

“သူက အသံမကောင်းဘူး၊ နင်က အသံကောင်းတယ်၊
သူ့မှာ မရှိတာ နင့်မှာရှိတယ်လေ၊ သူ့မဖြစ်နိုင်တာ နင်
ဖြစ်နိုင်တယ်လေ ...။ အဲဒါကြောင့် သူက သူ့ချစ်တဲ့ နင့်ကို
အောင်မြင်အောင် ကူညီပံ့ပိုးခဲ့တာပေါ့၊ အစပိုင်းမှာတော့
နင် အောင်မြင်လာတာကို သူလည်း ပျော်ခဲ့မှာပါ။ ဒါပေ
မယ့် ကြာလာတော့ နင်က ဝင်ငွေတွေရ၊ ဟိုပွဲ ဒီပွဲတွေ
လည်း ခဏခဏသွားနေတော့ သူလည်း နင့်ကို အမြင်
ကတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူလည်း အားမရဘဲ အင်စိတ်ဝင်အား
မယ့်၊ နင်နဲ့တွဲသွားတိုင်း သူက သိမ်နပ်နေတယ်လို့ ထင်
လာနိုင်တယ်”

“ဒါ ... ဒါဆို ... ငါဝင်လည်ပြီလား မသိဘူးနော်၊ ငါလည်း
အရင်တုန်းက သူ့လိုမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ထင်တယ်၊ သူ့ရိယာရဲ့
အောင်မြင်မှုကို အရမ်းအားကျခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့ ငါ
ကိုယ်ငါ အားငယ်ပြီး အင်စိတ်ဝင်လာတယ်၊ စိတ်ဓာတ်
ကျလာတယ်၊ ငါ ... ငါ ဝင်လည်တာ သေချာပြီ”

မဒီက ကယောင်ချောက်ချား ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အဲဒါကြောင့် သူ့အားငယ်စိတ်ကို သုံးဖုံးကွယ်ချင်လို့
လူရှေ့ရောက်ရင် နင့်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်တဲ့ ပုံမျိုး လုပ်နေတာ
ပေါ့၊ အပေါ်ယံ တင်းပြုပြီး သူ့ကို လူ့အထင်မသေးအောင်
သိက္ခာဆည်နေတာပေါ့ ...”

“သူ ငါ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာရော ဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ချစ်တော့ ချစ်မှာပါ၊ အိမ်မှာဆို နင့်ကို ကြင်နာသားပဲ
မဟုတ်လား၊ အဲဒါ သူ့စိတ်ရင်းအမှန်ပေါ့ ...”

“ဒါဆို ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ စူစီရယ်၊ ငါ အခု အရမ်း
စိတ်ညစ်တယ်၊ သူ့ရိယာနဲ့တုန်းကလည်း သူက လူရှေ့ကျ
ချစ်ပြုပြီး ကွယ်ရာကျ ဂရုမစိုက်လို့ စိတ်ညစ်ရတယ်၊ အခု
ကျတော့ နစ်ယောက်တည်းကျမှ ချစ်ခင်ကြင်နာပုံပြုပြီး

လူရှေ့ကျ ဂရုမစိုက်လွန်းလို့ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ခုလည်း သူလုပ်ချင်တာ လုပ်နေတယ်၊ ငါ့ပိုက်ဆံကိုလည်း မဲသုံးဘူး၊ ငါ့ကားကိုလည်း မစီးဘူး၊ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် နှမ်းဖတ်နေတာပဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ဖူဖီ ... ”

“နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ... ”

“တစ်ခါတစ်ခါ အရမ်းစိတ်ညစ်လာရင် သူနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်ချင်တယ်”

“ကွာရှင်းပြီးရင် နင် တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တည်းနေမှာလား”

“အဲဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ငါက တစ်ယောက်တည်းနေမှာ ကြောက်တယ်”

“အဲဒါဆို နင် တစ်နေ့ကျ အိမ်ထောင်ပြုရင် ပြုမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျတော့ ဟိုစကားပုံ ရှိတယ်လေ၊ သုံးကျောင်းပြောင်းတဲ့ ရှင်၊ သုံးလင်ပြောင်းတဲ့ မိန်းမဆိုတာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလား ... ”

မဒီက ဖူဖီကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“အေးပါ ... အဲဒီ စကားပုံကို ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ငါလည်း အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ပါဘူးဟယ် ... ”

“အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ရင် နင် လောဘမကြီးနဲ့ပေါ့ ... ”

“ငါ ဘာလောဘကြီးလို့လဲ ... ”

“နင်က အိမ်ထောင်ရေးလောဘ ရှိတယ်လေ၊ အားလုံး ပြီးပြည့်စုံမှ ပျော်ရွှင်နိုင်မှာ မဟုတ်လား၊ တကယ်တမ်း အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ လုံးဝပြီးပြည့်စုံတာ မရှိဘူးလေ၊ ငါဆိုလည်း ငါယူတဲ့ အမျိုးသားက အားလုံးပြည့်စုံတဲ့ သူမှမဟုတ်တာ၊ သာမန် ဝန်ထမ်းပဲ၊ ပိုက်ဆံလည်းမရှိဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရစ်တတ်တယ်၊ ရိုးတာပဲ ရှိတယ် မတော်ဘူး၊ ငါ့စိတ်နဲ့ဆို အားမရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သည်းခံရတာပဲ၊ ငါက သာလေ ငါက အလျော့ပေးရလေပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ငါက ရောင့်ရဲလိုက်တယ်လေ ... ”

“ရောင့်ရဲတယ် ... !”

“ဟုတ်တယ် ... အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ပျော်ရွှင်ရသလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲမှ အာယာတာဟာ၊ ငါလည်း အိမ်ထောင်ကျတာ မကြာသေးတော့ ဆရာမကြီးတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ငါ့

အမေကလည်း ငါ့အဖေနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြဲ ရောင့်ရဲ တတ်တော့ မေမေ့ကိုအတုယူရင်း အဆင်ပြေလာတာ၊ နင့် အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါလည်း တတ်သလောက် မှတ်သလောက်လေးနဲ့ ဖြစ်နိုင်ချေကို မှန်းဆပြီး အကြံပေး ကြည့်တာ၊ နင့်ဘာသာ အိမ်ကျမှ ငါပြောတာ သဘာဝ ကျ မကျ ပြန်စဉ်းစားပေါ့ဟာ ... ၊ နင်က ငါမဟုတ်တော့ ငါလည်း နင့်စိတ်ကို အလုံးစုံမသိနိုင်ဘူးလေ၊ ငါပြောတာ တွေကို လက်မခံချင်ရင်လည်း နင် ခံစားရသလိုသာ ဆက် လုပ်ပေါ့”

စုဇီ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း မဒီက ကိုယ့် ကိုယ်ကို ရောင့်ရဲနိုင်မလား၊ မရောင့်ရဲနိုင်မလား စဉ်းစား ဦးနှောက် ခြောက်ရသည်။

မဒီ တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်းလေး ရောင့်ရောင့်ရဲရဲ နေသွားဖို့ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသေချာချေ။

မဒီသည် စုဇီစကားတွေကို 'မှန်တယ်' ဟု ယူဆ ကာ ရောင့်ရဲဖို့ ကြိုးစားရင်း မောင့်ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် အပြစ် မပြောဘဲ နေနိုင်အောင် ကြိတ်မှိတ်နေလိုက်တော့သည်။

မောင်ကို အပြင်လိုက်ပေးဖို့လည်း မခေါ်တော့။ မောင် အပြင်ကို ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားရင်လည်း မတားတော့ချေ။ သို့သော် မောင်က မဒီ ပိုက်ဆံတွေကို မသုံးဘဲ နွမ်းနွမ်းပတ်ပတ် ဖြစ်နေတာကို မြင်တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရလေသည်။

မဒီ အိမ်မှာနေလျှင်တော့ သူ့စားဖို့ ကိုယ်တိုင် ဝင် ချက်ပြုတ်ထားလိုက်ပြီး ဒေါ်စိုးကိုမှာရသည်။

“ဒေါ်စိုး ... မောင်ပြန်လာရင် ထမင်းကျွေးလိုက်နော်၊ မဒီ ချက်ထားတယ်ဆိုတာတော့ ပြောမပြနဲ့ ... ”

www.burmeseclassic.com

၂၆၈ ပုညဝင်

“ခက်တာပဲကွယ် ... မောင်ခွန်မင်းက ခုတလော အိမ်မှာ ထမင်းမစားဘူးကွယ်၊ သူ့ဘာသာ အပြင်မှာ စားလာခဲ့တာ”

“သူမစားဘူးဆိုလည်း အတင်း မရမက ခေါ်ကျွေးပေါ့ ဒေါ်စိုးရယ်၊ သူ အားနာရင် ဝင်စားပါလိမ့်မယ်”

မဒီက ဒေါ်စိုးကိုမှာကာ သူ့ဘယ်တော့များ ပြန်လာပါ့မလဲဟု မျှော်ရသည်။ သူပြန်လာလျှင်တော့ တစေ့တစောင်း ချောင်းမြောင်း အကဲခတ်ကာ သူစားလျှင် ကျေနပ်ပြီး မစားလျှင် ဝမ်းနည်းရသည်။

မဒီက သူ့ဘယ်တော့များ ပြန်စခေါ်ပါ့မလဲဟု မျှော်လင့်သော်လည်း သူက မခေါ်။ မဒီက လိုလားဟန်မပြတာမို့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ‘ကြင်နာချင်ပါတယ်’ ဆိုတာမျိုး ထိကပါးရိကပါးလည်း လာမလုပ်ဘဲ သူ့စည်းလေးနှင့်သူ နေနေသည်။ ကျွန်မကို ကျောခိုင်းလိုသာ အိပ်သည်။

တစ်နေ့တော့ ညဘက် အိပ်မပျော်တာမို့ မဒီ တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲဆင်းထိုင်နေမိသည်။ မဒီက မြက်ခင်းပေါ် ခြေဆင်းထိုင်ရင်း လဆီငေးမောကြည့်ရင်း အလိုလို ဝမ်းနည်းကာ

အဆိပ်ဖြင့် ထုံမွန်းသော နှုတ်ခမ်း ... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၂၆၉

မျက်ရည်ကျမိ၏။ မဒီစိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သလို ဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။

ခဏနေတော့ မဒီမှာ မျက်ရည်ကျရုံမဟုတ်ဘဲ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်လို့တောင် ငိုလိုက်မိသည်။

အားရအောင် ငိုပြီး အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ပြန်လှည့်လာတော့ မဒီကို လှမ်းမြင်နိုင်သည့် မဒီတို့ အခန်းပြတင်းဆီက ခန်းဆီးဖြူလေး လှုပ်ရှားသွားတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

မဒီ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ သူက အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိမနေတော့ ... ။ စာကြည့်ခန်း မီးလင်းနေတာမို့ သူ စာသွားဖတ်နေတာပဲဟု ထင်လိုက်သည်။

မဒီလည်း အိပ်ဆေးတစ်လုံး သောက်ပြီး ပျော်အောင် အိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

မဒီ နိုးထလာတော့ ထိုနေ့မနက်ခင်းက နိုးနိုးချင်း မှာတော့ သာမန်ပဲ ဖြစ်၏။

စာရေးဆရာတွေ ဖွဲ့နွဲ့တတ်သည့် သာယာလှသော မနက်ခင်းများလို ငှက်ကလေးတွေလည်း ဖိုးစိုဖိုးစို ဖြစ်မနေ။

လေပြေလေညင်းလေးကလည်း နွဲ့နွဲ့ နေ့နေ့ တိုက် မနေ။

နွေ့ခြည် နွေးနွေးကလည်း ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ဖြာကျ မနေ။

အခန်းထဲမှာ Aircon လေဖြင့်သာ အေးစိမ့်နေပါ သည်။

အဆိပ်ဖြင့် ထုံဖွန်းသော နှုတ်ခမ်း ... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၂၇၁

မဒီ အိပ်ရာမထမီ လက်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ရွှေ့လိုက်တော့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို စမ်းမိသွားသည်။

“ဘာပါလိမ့် ... ညက ဒီနားမှာ မရှိပါဘူး”

မဒီက စာရွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

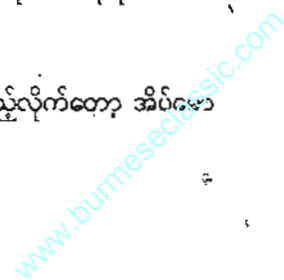
မဒီ မျက်ခုံးတွေ ပင့်သွားသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ် တဲ့ ဂီတသင်္ကေတတွေ ပါတဲ့ သီချင်းစာရွက်ကလေး မဟုတ် လား ...။

မဒီ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ သီချင်းအသစ်။ သူ့ လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော သီချင်းအသစ် ...။ ပြောင်မြောက် လှပဆန်းသစ်သော စကားလုံးများဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသော သီချင်း အသစ်ပင်တည်း ...။

ဒါ ... သူ့ဟက်ဇာစပြီး မဒီကို ချောမော့တာပဲပေါ့။ အဲ့ဒီအတွက် ရခဲ့လှသော သီချင်း တစ်ပုဒ်ကို မဒီ ရလိုက်တာပဲ ပေါ့။

မဒီ ကျောဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ပေး ကျနေဆဲ မောင့်ကို တွေ့ရသည်။

သူ ညက စာကြည့်ခန်းထဲသွားပြီး မဒီအတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တစ်ညတည်း အပြီး ရေးခဲ့ရမှာ။ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းရှာမလဲ။

မဒီက အိပ်နေဆဲ သူ့ကို ပြုံးလျက် ထိုင်ကြည့်နေ လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပဲ သူ့အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ပါ သည်။

မဒီက သီချင်းစာရွက်ကလေးကို ထောင်ပြရင်း ...

“ဒါ ... ဘာလဲ ... မောင်”

ဟု မေးလိုက်တော့ သူက ဣန္ဒြေဆည်သလိုလို ပုံစံမျိုးနှင့် ...

“သိသားနဲ့ကွာ ...”

“မောင်ပြောတာ ကြားချင်တယ် ...”

“သီချင်းစာရွက်ကွာ၊ သီချင်းစာရွက် ...”

“ဘယ်သူ ရေးတာလဲ ...”

“ကိုယ်ရေးတာ ...”

“ဘယ်သူဆိုဖို့လဲ ...”

“ဘယ်က အဆိုတော် ငပေါမ ဆိုဖို့ ရေးမိမှန်း မသိပါ ဘူး”

“မောင်နော် ... မောင်၊ ဒီ ‘ပေါ’ စကား မပြောနဲ့ဆို ...”

“အေးပါ ... အဆိုတော် အရူးမဆိုဖို့ ရေးထားတာ ...”

“မောင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ရေးခဲ့ရမှာပေါ့ ...”

“အိပ်ပြီးရေးရင်ရော ရတတ်သလား၊ ရရင် အိပ်မက်ထဲမှာ တစ်ခါလောက် စမ်းရေးကြည့်တာပေါ့ ...”

“မောင် ... ဘာလို့ ရေးပေးတာလဲဟင်”

“မသိဘူးကွာ ...”

“မသိလို့မရဘူးကွာ ... ပြော ...”

“မပြောဘူးကွာ ...”

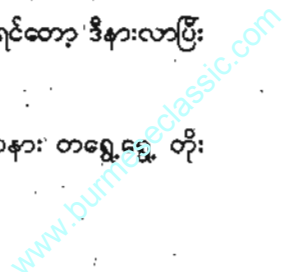
“ပြောပါ မောင်ရဲ့”

“ကဲ ... ပြောမယ်၊ ဒီနားတိုး ... နားနားကပ်ပြောပြမယ်”

“နားကိုက်နေတယ်၊ အဲဒီကနေပဲ ပြော ...”

“အဲဒါဆိုလည်း မပြောရုံပဲ၊ ကြားချင်ရင်တော့ ဒီနားလာပြီး နားဆင် ...”

မဒီက ပြုံးစိစိဖြင့် သူ့မျက်နှာနား တရွေရွေ တိုး

သွားသည်။ သူက မဒီ နားနား သူ့နှုတ်ခမ်းလေး ကပ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းကို သိပ်ချစ်လို့၊ မင်းပျော်အောင် ရေးပေးတာ...”

ဟု မဒီကို သည်းဘူစိမ့်တုန်သွားစေသော လေသံ ဖွဖလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရင်း မဒီပါးကို နမ်းလိုက်ပြီး မဒီခေါင်းလေးကို ဆွဲယူကာ သူ့ရင်ခွင်မှာ ကပ်ထားလိုက်တော့သည်။

အဲဒီတော့မှပဲ မဒီရဲ့အာရုံထဲက မနက်ခင်းကလေးဟာ စာရေးဆရာတွေ ဖွဲ့နွဲ့သလို လေပြေညင်းတွေ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာမက လှပစွာ ပွင့်လန်း မွှေးပျံ့လာသည်။

ကမ္ဘာ့ အသာယာဆုံး ဂီတသံထက်ပင် သာယာသော ငှက်ကလေးတွေရဲ့ အော်မြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

နွေးထွေးသော နွေဦးနေရောင်ခြည်လေးက မဒီတို့ အခန်းထဲသို့ ဖြာကျလာပါသည်။

မောင်က ကျွန်မရဲ့ဆံပင်လေးတွေကို ဖွဖုနမ်းနေရင်း ...

“ဟန်လေး... ညက ခြံထဲမှာ ဆင်းငိုနေတာ မောင်သိတယ်၊ ဘာလို့ငိုရတာလဲကွာ...”

“မောင်ကမှ အရင်လို ဂရုမစိုက်ဘဲကုံး...”

“ဟန်လေး... ငိုတာတွေ့တော့ မောင် အရမ်း နောင်တရသွားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ မင်းပျော်အောင် မောင် ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားပြီး ဟန်လေးကို ချောဖို့ တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ သီချင်းထိုင်ရေးနေတာ၊ ဟွန်းအားက အရမ်းပြင်းတော့ သီချင်းရေးရတာ အရမ်း ဖိလင်လာတယ်”

“မောင်... ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်၊ ဒါနဲ့များတောင် မချစ်သလို ဟန်ဆောင်ရသေးတယ်...”

“မောင့်မှာလည်း ခံစားချက် ရှိလို့ပါကွာ၊ ဟန်လေးဘက်က ကောလာဟလတွေ ရင်ဆိုင်ရသလို မောင်လည်း ကောလာဟလတွေ ရင်ဆိုင်ရပါတယ်၊ မောင့်ကို တချို့က ငွေမက်လို့ ဟန်လေးကို ယူတယ်၊ မိန်းမလုပ်စာနဲ့ ကောင်းကောင်း ဇိမ်ကျနေပြီး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေပြီလို့ ထင်ကြတယ်”

“ကိုယ်မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ... ၊ ဂရုစိုက်မနေနဲ့ပေါ့...”

“မောင်လည်း မင်းကို အဲဒီလို စကားမျိုး ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ၊
ဟန်လေးလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင့်ကို ကျွန်မ နားလည်
ပါပြီ မောင်ရယ် ... ၊ ဒါပေမယ့်လေ မိန်းမဆိုတာက
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပေးကျန်းက သိပ်ချစ်တာပဲဆိုတာမျိုး လူ
တွေ ပြောဆို အားကျတာတွေကို ဂုဏ်ယူချင်တတ်ကြတယ်
မဟုတ်လား၊ ချစ်ပြရုံသက်သက် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ
လည်း လူတွေကြားမှာ အချစ်ခံရတဲ့အကြောင်းကို ဂုဏ်ယူ
ချင်သေးတာပေါ့ မောင်ရယ် ...”

“မောင် နားလည်ပါပြီကွာ ...”

မဒီတို့ အပြန်အလှန် နားလည်ကြရင်း အပြန်အလှန်
မွေးမွေးပေးလိုက်ကြပြန်ပါသည်။

အဲဒီနောက် မောင်က ကျွန်မကို တင်းတင်းလေး
တိုးဖက်လိုက်ပြီး ကျွန်မက မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးသထက် တိုးဝင်
လိုက်သည်။

Aircon လေက ထင်သလောက် မအေးဘောဘဲ
အခန်းထဲမှာ နွေဦးရာသီလေးသို့ ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

အဲဒီမနက်က ...

ရှေ့လျှောက် ကျွန်မ လုံးဝ စိတ်မဆင်းရဲရတော့
ဘူးဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ရဲရဲရင့်ရင့် ယုံပစ်လိုက်မိပါသည်။

သို့သော်လည်းပေါ့လေ ...

www.burmeseclassic.com

နောက်ရက်များမကြာမီ နံနက်ခင်း တစ်ခုမှာ ကျွန်မ
က မောင်ကို ဘာမှကြိုတင်မပြောတော့ဘဲ မောင်နဲ့ ကျွန်မနာမည်
နှစ်ခု တွဲရေးထားသော အခမ်းအနား ဖိတ်စာတစ်ခုကို မောင်မြင်
သာမည့် စားပွဲတစ်ခုပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ ပွဲသွားလျှင် မောင် ဝတ်ရမည့် အနောက်
တိုင်း ဝတ်စုံတစ်စုံကို ဗီရိုထဲမှထုတ်ကာ ဖိတ်စာအေးမှာ ချထား
ပေးလိုက်ပါသည်။

မောင်ကလည်း ဘာမှ မပြောပါ ...။

ညနေ ပွဲသွားရမည့် အချိန် နီးလာတော့ ရေချိုးခန်း
ထဲ သူ အရင်ရေဝင်ချိုးပြီး ကျွန်မ ထုတ်ပေးထားသည့် အဝတ်
အစားမတွဲကို အေးအေးဆေးဆေး ဝတ်ဆင်နေပါသည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို အိုကောပြီပေါ့ ...။

ရန်ဖြစ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ ...။

ကျွန်မက ပျော်လွန်းတာမို့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ
တဟိဟိရယ်ရင်း ခုန်ပေါက်လိုက်မိပြီး ...

“မောင်ရယ် ... နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မကို ချစ်လွန်းလို့
ရှင့်အချိုးတွေကို ပြင်လိုက်ပြီပေါ့နော် ...”

ဟဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှေ့တတ်လိုက်မိသေးသည်။
ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား အတွဲညီညီ ဝတ်ဆင်
လျက် အိမ်မှထွက်လာကြတော့ ကျွန်မက မောင်လက်ကို လှမ်း
ချိတ်လိုက်သည်။

မောင်က လုံးဝ မငြင်းပါ။

ဒီအထိ အိုကောပဲ ဖြစ်သည်။

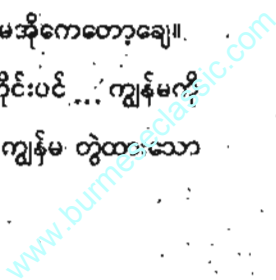
ဟိုတယ်ရှေ့အရောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့လည်း

အိုကောနေသေးသည်။

ခန်းမထဲရောက်တော့ လုံးဝ မအိုကောတော့ချေ။

မောင်က သူ့အရင် အချိုးအတိုင်းပင် ... ကျွန်မကို

ကရုမစိုက်သလို ပုံစံမျိုး ခပ်ခွာခွာနေနေသည်။ ကျွန်မ တွဲထားသော

လက်ကိုလည်း မသိမသာ ဖြုတ်ချသွားသည်။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေ
နားသို့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်သော်လည်း မလိုက် ...။

ဘယ်လိုကြီးလဲ ...။

အရင်လိုကြီးပါပဲလား ...။

ဘာများ ပြောင်းလဲသွားပါသနည်း။

မဒီစိတ်သည်လည်း တနဲ့နဲ့နှင့် အရင်လို ပြန်ဖြစ်
လာရဆဲမှာ မဒီရှေ့မှာ ရပ်လာသူက မဒီ ခင်ပွန်းဟောင်း သူရိယ
ဖြစ်ပါသည်။

“မဒီ တစ်ယောက်တည်း လာသလား...”

သူက ဝိုင်ခွက်ကို လှုပ်ယမ်းရင်း မေးလိုက်သည်။

မဒီက မျက်နှာလေးကို မော့ချထားလိုက်ရင်း ...

“အမျိုးသား ပါတယ်လေ ...”

“ဟုတ်လား ... ကိုယ်က မဒီ တစ်ယောက်တည်းပဲ လာ

တယ်ထင်တာ၊ ဘယ်မှာလဲ ... အမျိုးသားက ...”

“ဟိုဘက်မှာ ...”

“ဪ ... တွေ့ပြီ၊ ဟိုဘက်အစွန်က ဆံပင်ခပ်ရှည်ရှည်

နဲ့ တစ်ယောက်မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ကို မဒီနဲ့ အပြင်မှာ တွဲတွေ့ခဲ့တယ်နော်၊ တစ်ခါတလေ

တွေ့ရင်လည်း မဒီကို ဂရုမစိုက်သလို ပုံစံမျိုးနဲ့ချည်းပဲ”

“ရှင် ဝေဖန်စရာ မလိုပါဘူး ...၊ သူက လူရှေ့သူရှေ့မှာ

သိပ်ချစ်ပြတတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ကွယ်ရာမှာတော့ သိပ်ချစ်တတ်တယ် ဆိုပါတော့...”

“ဒါပေါ့ ...၊ ဒါနဲ့ ရှင်ကရော တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“တစ်ယောက်တည်းပဲလေ၊ တစ်ယောက်တည်း နေတာက

ကိုယ့်စရိုက်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံးမို့လို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုယ့်အထင် ပြောရရင်

တော့ မဒီအမျိုးသားက လူရှေ့သူရှေ့ ခဏတပြုတ်လေး

တောင် ဂရုစိုက်မပေးနိုင်ဘဲ ဒီလောက် စိမ်းစိမ်းကားကား

ပုံစံကြီးနဲ့ နေနေတာ ကွယ်ရာမှာဆို ပိုဆိုးလိမ့်မယ် ထင်

တယ်နော့ ...”

သူက ခနဲတဲ့တဲ့ပြောရင်း မဒီရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွား

==

မဒီအကြည့်က ဒိုင်းခနဲ မောင့်ဆီ ရောက်သွားသည်။

== သန့်နှင့်အတူ ဖြစ်သည်။

အဲဒါ ရှင်ကြောင့်ပေါ့ မောင်၊ ကျွန်မကို မချစ်တဲ့
လူကို ရထားတာလို့ အထင်ခံတာ ရှင်ကြောင့်ပေါ့။

ရှင် နားလည်တယ်ဆိုတာ ဒါလား မောင် ...။

ခုတော့ ဒုံရင်းက ဒုံရင်းပဲ မဟုတ်လား ...။

ဒီလိုသာ ဆက်စခန်းသွားနေရဦးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ
တို့ ကွာရှင်းလိုက်ရရင် ကောင်းမလား။

မဒီသည် တန့်န့် ဒေါသဖြင့် စကားလုံးတွေထို့
အပြင်ထွက်ကျမလာအောင် ပါးစပ် စိစိပိတ်၍ ထိန်းထားလိုက်
ရလေသည်။

“ဟန်လေး ... တစ်ချိန်လုံး မတ်တတ် မတ်တတ်နဲ့ နေနေ
ရတာ ခြေထောက်တွေ တောင့်နေမှာပဲ၊ လာ ... ဒီမှာလို့
လိုက်၊ မောင် အညောင်းပြေအောင် လုပ်ပေးမယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်၍ အဝတ်အစားလဲပြီးကြသောအခါ
မောင်က နူးညံ့လှစွာသော အသံဖြင့် ပြောရင်း မဒီကို ပွေ့ချိကာ
ခတင်ပေါ် ချပေးလိုက်လေသည်။

“ခြေဆင်းထားလေ၊ ဟန်လေး ...”

သူက မဒီကို ခြေဆင်းထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး မဒီရဲ့
ခြေချောင်းကလေးတွေကို ညင်သာစွာ ဆွဲလျက် အကြောလျော့ပေး
ဆွဲကပ်သည်။

www.burmeseclassic.com

၂၈၄ ပုညခင်

ထို့နောက် ခြေမအောက်ဘက်ဘေးနားကို လက်မဖြင့် ဖိနှိပ်ပေးနေရင်း...

“မောင် ဟန်လေးကို ပြုစုဖို့ သေသေချာချာ လေ့လာထားတာကွ၊ ခြေမရဲ့ ဒီနေရာနားကို ဒီလို နှိပ်ပေးရင် အကြောအခြင် တင်းတောင့်နေတာတွေကို သက်သာစေတယ်”

ဟု ရှင်းပြသေးသည်။ ထို့နောက် ခြေဖဝါးရဲ့ ဘေးဘက်တစ်လျှောက်ကို လက်မဖြင့် ဖိနှိပ်ပေးပြန်ရင်း...

“ဒီနားကို ဒီလိုနှိပ်ပေးရင် ဟန်လေး မတ်တတ်ရပ်နေရလို့ ကျောတွေတောင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တာတွေကို ပျောက်စေတယ်၊ ခြေဖဝါးက ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးရဲ့ သော့ချက်သဘောမျိုးပဲ ...”

စိတ်ပါလက်ပါ နှိပ်ရင်း ညင်သာစွာ စကားဆိုနေသော သူ့ကို မဒီက ပထမတော့ စိတ်ပျက်စွာ၊ နောက်တော့ ရယ်ချင်စွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိလေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဒါပဲလားဟင် ...။

ဆေးခါးကြီး မျိုချလိုက်၊ သကြားလုံးလေး တဖြုတ်

အဆိပ်ဖြင့် ထုံဖွန်းသော နှုတ်ခမ်း... ပန်းကဲ့သို့ နူးညံ့သော ကဗျာ ... ၂၈၅

ပြန်ငုံလိုက်နဲ့ ခါးတစ်လှည့်၊ ချိုတစ်လှည့် အရူးလို မတည်မငြိမ် ဖြစ်ရတာဟာ အိမ်ထောင်ရေးလား ...။

ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်လုပ်ပြီးမှ ကိုယ့်အနားက လူ ကြိုက်အောင် လုပ်ပေးရတာဟာ အိမ်ထောင်ရေးလား။

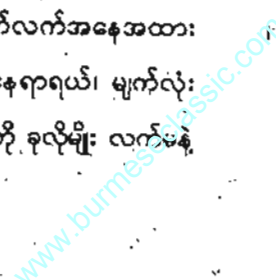
နားမလည်မှုတွေ အများကြီးရယ်၊ နားလည်မှုလေး နည်းနည်းရယ် သမမ္မတအောင် ရောမွေ့ပြီး ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ နေတတ်ရတာဟာ အိမ်ထောင်ရေးလား။

ပြင်းရှရှ အက်ဆစ်နဲ့ မွေးမြူ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ အမြဲအတူရှိနေတတ်တာဟာ အိမ်ထောင်ရေးလား။

မယုံရဲပေမယ့် ဇွတ်မှိတ်ယုံလိုက်မိပြီးမှ မယုံနိုင်စရာ ဆွေ ကြုံရတတ်တာဟာ အိမ်ထောင်ရေးပဲလား ...။

မဒီသည် ထိုသို့ တွေးတောဆဲမှာ သူက မဒီ ပခုံးဆေးကို ပွေ့ကာ အိပ်ရာထက်သို့ ညင်သာစွာ လဲလျောင်းစေလိုက် ငြိန်သည်။

“ဟန်လေး ... မျက်စိမှိတ်ထား၊ ပက်လက်အနေအထား လေးပဲ နေ၊ နဖူးရယ်၊ မျက်ခုံးမွှေး နေရာရယ်၊ မျက်လုံး နှစ်လုံးကြားက နှာခေါင်းရိုးနေရာရယ်ကို ခုလိုမျိုး လက်မနဲ့

လက်ညှိုး ညှပ်ပြီး ဖိနှိပ်ပေးရင် စိတ်ဖိစီးမှုတွေ သက်သာပြီး သက်သောင့်သက်သာလေး အိပ်မောကျသွားလိမ့်မယ်။

သူက မဒီ နဖူးနှင့် မျက်နှာတစ်ဝိုက်ကို နှိပ်ပေးပြန်သည်။

မဒီက စိတ်ကို ဖြေလျှော့ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း မျက်လုံးမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

မဒီ သူ့နဲ့ လမ်းခွဲသင့်သလား... လမ်းမခွဲသင့်ဘူးလား...။

မဒီက ထိုအတွေးကို ထပ်ခါတလဲလဲ တွေးနေချိန်တွင် မောင်ရဲ့ လက်ချောင်းများသည် မဒီရဲ့ မျက်နှာတစ်ဝိုက်တွင် ညင်သာနူးညံ့စွာ ရွေ့လျား နှိပ်နယ်လျက် ရှိလေသည်။

မကြာခင်မှာပဲ မဒီသည် ထိုလက်ချောင်းများထိတွေ့ နှိပ်နယ်မှုကို ခံစားရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျခဲ့ရတယ်။

ကျွန်မ မောင်နဲ့ လမ်းခွဲသင့် လမ်းမခွဲသင့် ဆိုတာကိုတော့ အိပ်မက်ထဲကျမှ ဆက် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်သင့်လဲ ...

ရှင်တို့ပဲ ဝိုင်းကူ စဉ်းစားပေးကြပါဦးနော် ...။

ကျွန်မလား ...

ကျွန်မကတော့... နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်ဦး

မယ်လေ ...။

